

המחיר : 2.75 ל"י מספר 1899 שנה 38 כ"ט טבת תשל"ד, 23.1.74

העולם הזה

האם מתכוננים מתנגדי הנסיגה להפיכה צבאית?

אדריק

מסתער

על

הששילטון

מלחמת הדמים, שכפו עלינו אויבינו ב-
עיצומו של יום הכיפורים, מוכיחה שוב
על מדינתם להשמיד את ישראל ול-
עשות לאל את מאמציו לגאולה לאחר
אלפיים שנות סבל. כל התחבולות
רצויות וכל האמצעים כשרים בעיניהם ל-
בצע מדינתם זו.

וכה במפתיע, ללא כל רמז שהוא
וללא כל אזהרה פתחו בהתקפה על
ישובינו ברמת הגולן ועל מעוזינו במד-
בר סיני.

בנינו, המתחנכים עלי מסורת ישראל,
תכונותיה וצורותיה, תמהים לעיתים קשות
וחמורות לגילוי זה של האויבים הרבים
אשר שנו עלינו לכלותנו, וביתר תוקף
הם תמהים על הייחודיות היהודית
אשר מדינתנו מגלה כלפי אויבינו בנוהג
של חסד ורחמים בימי קרב ובימי רג-
עה גם יחד. תופעה זו מושרשת בנפשנו
ואנו מצווים להסביר לילדינו.

אך לפני שש שנים הובסו על ידינו
במלחמת ששת הימים, והנה שוב ער-
רוננו למלחמת התגוננות. אמנם זק-
רים לילדינו להסבר המלא על יחודיותנו
שאם גם כולה דרוכה לשלום אמת, הרי
לא ניתן עצמנו כשה טבח ביד אכזרים
אלה. כוחנו כי עז וברוחנו כי דר-
הטת נכח אותם שוק עי ירך.

בגמורם כן ייעשה להם. כה הגי-
דלנו עתה לעשות בחזית הסורית לאחר
שפלטו לרמת הגולן ואמרו לקיים הרס
ואבדון בישובינו כאשר הסכימו לעשות
כן לפני מלחמת ששת הימים, אולם צה"ל
בליכודו ובגבורתו הרף כוח אדיר
רים זה, עשה בו שמות ודחק או-
תו אל מעבר לקווי הפסקת האש.

ושוב נושמים משקינו אוויר חופשי
מאש והם דרוכים לתקוף הנזקים ולחיי-
דוש העבודה הכונה והיוצרת.

עם עמידתנו העזה לקרב עם האויב ה-
צמא לדם לא נחדל מהשמיץ באוזני
ילדינו על מהות יחודנו, בהמשך ה-
תביעה לשלום אמת ולחיי אחווה
עם המדינות שכנותינו, להמנע משפיכת
דם לשווא ולו גם של חייל בודד, לחדול
מהצמאון להקריב מיליוני קורבנות אדם
על מזבח השנאה, לאשר קיום בזכות
לכך עם לבנות מולדתו כרוחו
ובחפצו.

נצביע בפני בנינו על גילויי הגבורה
של צה"ל, דבר המכטיח לנו את
מלוא נצחוננו על ערביהם שד עמי
ערב.

תהיינה עיני המחנכים, פקוחות ולבר-
תיהם פתוחים להבהיר ולהסביר כל שא-
דה וכל תמיהה.

וכאשר אוזנינו קשובות לידיעות הבאות
מהחזית באמצעות הטליוויזורים נרע ל-
שים הדגש הנכון על נקודה מהיר
תית לאופיו של העם היהודי הי
שב לארצו ונתון למערכה כבדה
עם אויבים רבים.

* הקטעים המובאים לפניכם מצוטטים כל-
שונם מתוך דף הסברה של מורים למען
הקק"ל. ההדגשות של "Zoo" הארץ.

בראיון מיוחד עם ראש האופוזיציה

הפרדת הכוחות - סכנה לקיומנו

רעי, עמיתי ואלופי הגיבור להיפרד
מכוחותינו, למרות שכוחו ומרצו עודנו
במתניו.

והנה כייכן, סבורני שדי בשתי סכ-
נות אלה להצדיק המשך שאיפתנו ל-
שלום-אמת יציב וצודק עם ידידינו הי-
עריבים. בתנאי, כמובן, שלא יסכימו
לשבת ולדון עמנו בעניין חשוב זה.

בכונות לויתורים, ממש כקדמו רוג'רס.
אדם יקר, שאינו ראוי אף הוא לשמש
כפרסנר רציני למשאומתן.

שאלה: מהן הסכנות שבהפרדה זו?

תשובה: כייכן, ראוי לה לשאלה זו
שתישאל וראויה לה לתשובה זו שתיני-
תן. שתי סכנות עיקריות עומדות בפני-
נו, ואמנה אותן אחת לאחרת. ברי לנו
כי ידידינו המצרים הפרו בעבר הסכ-
מים, לא פעם ואף לא פעמיים. גדולים
חששותי כי הפעם עלולים המצרים
לעמוד בדבריהם, לאור נסיון העבר,
ואז עומדים אנו על עברי פיפחת. ש-
הרי אם לא תתחדש האש נימצא עצמנו
במצב של לא-מלחמה ולא-שלום -
מצב שטמונה בו סכנה רבה למעמדנו
כאופוזיציה לוחמת. מה גם שכמה מי
טובי בחורינו ולוחמינו לא ימותו ב-
קרב מות גיבורים, תוך הגנה על שא-
רית הפליטה של עם קטן ונרדף. סכנה
חשובה נוספת טמונה בעובדה שמפרי-
דים אנו בין הכוחות שחפצים להשאר
בארץ-גושן לבין אותם שמבקשים ל-
שוב לבתיהם. כך נאלץ ידידי הטוב,

שאלה: האם אתה מאושר מהפרדת
הכוחות?

תשובה: אינני מאושר מהפרדת הי-
כוחות כיוון שאינני מאושר בדרך-כלל.
אמנם כייכן, נראה כי הפרדת הכוחות
פירושה סכנה מוחשית לקיומנו כאר-
פוזיציה לוחמת. ממשלה זו אין לה
מנדט לחתום על מיסמך כלשהו וצר לי
מאוד על כי הגברת מאיר, יהודיה גאה
שאני מכבדה ומוקירה מאוד ואף מאחל
לה החלמה מהירה ושלמה, אינה שוא-
לת לדעתה של סיעה שקבלה כשליש
מקולות העורף וכ-100,000 מקולות
חיילינו בחזית.

שאלה: כיצד רואה אתה את מהלכיו
המדיניים של שר-החוץ האמריקאי.

תשובה: עמיתי, שר-החוץ קסינג'ר
(שהוא, אגב, יהודי במוצאו) ואני, שר
חתנו ארוכות. יש לי הערכה רבה כלפי
המיינסטר הדגול הזה ושמחתי להחליף
עמו דיעות ולחלוק עמו מנסיוני. אף
כי התרשמנו עמוקות איש מרעהו, צר
לי על כי נקט בדרך עקשנית וחסרת

הצרצר והנמלה

ק י צ

רקד הצרצה,
חופשי מאושר.
בשיר התרנונו,
קפץ ונגן
ולעג לנמלה
שזחלה לקן.

„נתראה בחורף!“
אמרה לו הנמלה,
הפנתה לו עורף
ושבה לעמלה.

ח ו ר ף

גשם רוח
שלג כפור
זוחל לו צרצרנו
קופא מקור,
את כנורו נטש
שכה את כל שיריו
אל קן הנמלה
הוא פוסע עכשיו,
נוקש על הדלת
בוש ונכלם
שמא תכניסהו
אלי קינה החם.
הדלת נפתחת
יוצאות שתי נמלים
„אוו הצרצר הגיע
בוא הכנס לפנינו.“

קור כלבים בקו
חשכה ומועקה
בגלל משבר הנפט
אין שם הסקה.

מוסר השכל ילדי הטוב -
אל תאמין למשלי קרילוב.

לוח כיס לחייל המילואים

33	34	35	36	37	38	39	40
25	26	27	28	29	30	31	32
17	18	19	20	21	22	23	24
9	10	11	12	13	14	15	16
	2	3	4	5	6	7	8

סיום
הפרדת הכוחות.
גזור ושומר

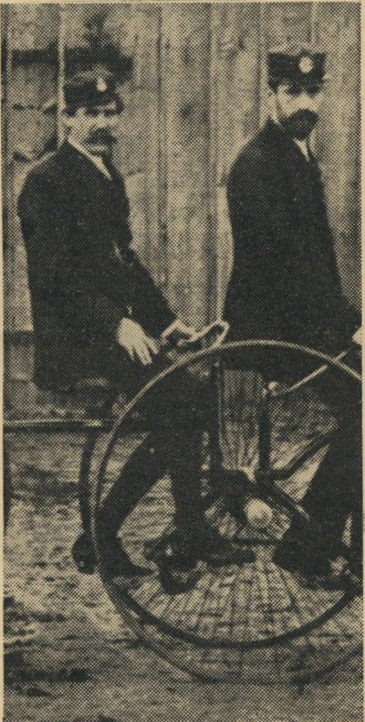

צריך לצלצל פעמיים

במסגרת מבצע ההצעות לחסכון ש-
אירגנה מערכת "ZOO" הארץ, התקב-
לו מיליוני הצעות ממאות אלפי קור-
אים נלהבים. להלן לקט של הצעות
נבחרות.

כיצד לחסוך בדברי-מזון

- ◆ לא לירוק את המסטיק לאחר ה-
הלעיסה. רצוי לבלעו.
- ◆ לאסוף את שיירי המזון בחורי ה-
שיניים ולא להוציאם בעזרת קיס-
מים (חסכון גם בקיסמי-שיניים).
- ◆ את הפירות והירקות הרקובים אין
צורך להשליך. ניתן להכין מהם
קומפוט מזין ומהנה.

כוחו של חסכון יפה לכל דור

כיצד לחסוך במים

- ◆ לאגור מים בברך.
- ◆ לעשות פיפי על צמחים.
- ◆ לכבס במים מלוכלכים.

כיצד לחסוך בחשמל

- ◆ לכבות את האור כל אימת ש-
מצמצים בעיניים. מצמוץ בחושך
אינו מפריע לראיה תקינה. עם גמר
המצמוץ ניתן להדליק את האור
עד למצמוץ הבא.

- ◆ אם מתפתח אחד מבני הבית, רצוי
להשתמש בו להסקה.

כיצד לחסוך נייר

- ◆ כדאי להוסיף למרק פיסות נייר-
עיתון משומש. כדי לגוון אפשר לג-
זור כל פעם אות שונה. למשל, ג'
לבשר פ' לעוף וכד'.

שונות

- ◆ במקום לקנות קסטנייטות, שמחי-
רן גבוה, ניתן להקיש בשיניים ה-
תותבות. אפשר גם לסתום את חורי
החליל.

רגע

של הולנדית

והפעם שני משפטים נוספים:

1. אנשי צבאנו עלו על צוואה בדרך
לא-זרועה.
- בהולנדית: חוחותינו דרחו על חתי-
חת חרה בדרך חתחתים.
2. יוסף המוציא-קולות נדקר בקוצים
דוקרניים.
- בהולנדית: חורחה המחרחר חטף חור-
חים חדים.

אזרחי ישראל!

אל ניתן
לקיסינג'ר
השפן
לנהוג בנו
כבתרנגולות!

מוגש כמודעה על ידי „התנועה למען שואה מדינית”

מכתבים מן הגולה (א')

חושך

אחרי שלונדון סבלה תשע מכות, היא הגיעה עכשיו
למכת-החושך. האנגלים מתנחמים בעובדה שנשאר להם
לעבור רק את מכת-הבכורות, ואחרי-כך ישובו לשלוט
בימים כמו תמיד. אבל לקנות מכנסיים בכל זאת קשה.
נכנסתי לאחת החנויות ברח' אוקספורד-סטריט ה-
מפורסם, בכוונה טהורה לקנות זוג מכנסיים. בחנות היה
חושך מוחלט. גם בחוץ היה חושך מוחלט, כי השמש,
כמו כל השאר, עובדת רק שלושה ימים בשבוע. בקיצור
— היה חושך. מעדתי פנימה מעל גופתו של לקוח אלמוני
(או אולי היה זה זבן) שדפק את גולגלתו כאשר ניסה
לצאת מהחנות מבעד לזכוכית האפלה של חלון הראווה,
וגיששתי את דרכי במעלה החנות. הרגשתי בודד.
„יש כאן זבן?” צעקתי אל תוך הלילה. „ירהו! אני
לקוח! רוצה מכנסיים!” וגם מסרתי את מיקומי הגי-
אוגראפי תוך השמעת צפירות ערפל, כדי למנוע תאונות.
זבן אחד חש לקראתי תוך קריאות „יס פליז, יס פליז,”
חלף לידי בשריקה והתרסק לתוך הראי שממול. חיפשתי
אחר. מצאתי אותו שותת תה, לאחר שניסה לשתות
אותו.

„זוג מכנסי קורדרוי אבקש,” הודעתי לאיש המהביל.
הוא שלח יד מגששת במורד פני, והודיע בבטחון „זכר.”

הודיתי. הוא אמר: „ג'סט אי-מומנט סיר” ונעלם לשבוע-
שברעיים. הלך לגשש לאורך המדפים. כשחזר, שב
ומישמש את פני כדי לזהות אותי ואמר שמצא משהו
בדיוק בשבילי. למדוד בבקשה. לפחות לא הייתי צריך
לחפש תא הלבשה, אפשר למדוד באמצע החנות ואף
אחד לא מרגיש.

היה משהו משונה במכנסיים האלה. פניתי לזבן
ושאלתי אם תמיד היה במכנסיים אנגליות צווארון במקום
חנות. מסתבר שלא. היה קצת קשה להוריד את הסוודר
מהרגליים, אבל לא התיאשתי וגתתי לו עוד צ'אנס.
הפעם חזר האיש עם מכנסיים אמיתיות ושאל אותי אם
הצבע מוצא חן בעיני.

„איזה צבע זה?” שאלתי.

„לא יודע,” הוא ענה, „חושך.”

הוא כל כך השתדל המסכן, שהחלטתי לקנות את
המכנסיים. שילמתי בשטרות ישראליים וקיבלתי עודף
פורטוגזי.

„לארוז לך?” שאל.

„לא,” אמרתי, „אני אוכל אותם פה.” והלכתי לקנות

מכנסיים בשגרירות הסעודית.

שם לפחות יש אור.

הסיבה נעוצה בשיטתו של דין שלא
השתתף בשום מעמד, שאין הוא עומד כי
מרכזו. בטענה שקיסניג'ר אינו מדבר הפעם
על עניינים צבאיים, אלא על עניינים פוליטיים
המסורים בידי אכן, החרים דין את
המעמד.

צפוי מחסור במזון

מומחים להספקת מזון במישרדיהחקק
אות ובמישרדיהמסחריותהעשייה טוענים
בפגישות סגורות בצפוי "רעב" במספר מור
צרי מזון בסיסים.

בעיקר צפוי מחסור במוצרי חקלאות כעופות, פיר
רות וירקות. מחסור חמור יורגש גם בסוכר (בגלל
סגירתו הקרובה של אחד משני מיפעליהסוכר בארץ,
כתוצאה ממחסור בסלק סוכר), איטריות ושימורים.
כבר כיום מורגש בחנויות המכולת מחסור בשמן.

הממשלה

מתעכבת

בגלל סוריה

נוסף על שאר הסיבות, ישנה
סיבה חיצונית לכך שאין המעריך
ממחר להקים ממשלה חדשה.
השרים הבכורים התחייבו בפני
ני קיסניג'ר להגיע להסכם הפרי
דתיחבוחות עם סוריה, אם ישכנע
קיסניג'ר את שליטי דמשק. נוח
יותר לבצע זאת במיסגרת הממ
שדה הקודמת, שתוכנן, לפי החוק,
לכונן עוד בשישה שבועות, כממ
שדה מעבר.

קפה, קאקאו, שוקולד ועוד. לדעת מומחים נובע הר
מחסור מחסור תכנון, ואומדנים לא-נכונים, לגבי
הצריכה הצפויה.

דיוני ועדת החקירה

להילוך גבוה

אחרי הפסקה של מיספר ימים בדיוני ועדת הח
קירה למחללי מלחמת יום-הכיפורים, בגלל מחלתו
של חבר-הוועדה רביאלוף (מיל), יגאל ידן, התחילו
השבוע להעיד בפני הוועדה מפקד מרחב-שלמה הר
אלוף שמואל גונן (גורודיש) ותת-אלוף אורי בן-ארי.

צפויה סגירת

תחנות הדלק

תחנות הדלק עלולות להיסגר החל מהשבוע הבא,
אם מישרדיהאוצר לא יענה לתביעת אירגון בעלי
וסוכני תחנות הדלק להעלות את העמלה ממכירת דלק.
האירגון אינו מעוניין לפרסם עובדה זו,
מקווה שאחרי האסיפה הכללית שיערך,
יענה מישרדיהאוצר לרשישה ויעלה את הר
עמלה.

תקלות בהלוואות

לעצמאיים מגויסים

תקלות רבות מכשילות את ההלוואות לעצמאיים
מתקין המיוחדת. שהקימה הממשלה למטרה זו. הר
קרן נועדה להעניק הלוואות עד לסכום של עשרת
אלפים ל"י לעצמאיים קטנים, שעסקיהם נפגעו בגלל
שירותם במילואים.

אנשי הביטוח הלאומי, שבידם הופקדה הקרן, איש
רו מאות רבות של הלוואות בסכומים שונים, ושלחו
הודעות למקבלי ההלוואות לפנות לסניף הבנק שלהם
ולקבל הלוואה.

אולם הבנקים אינם מכירים עדיין בקרן
זו, שולחים ריקם את כל מי שפונה אליהם.

עופר גרמה לשימחה-לאיד אצל כמה מסיעות הכנסת.
הל"ע היו שותפים למאבק הגדול נגד חוק בדרי
עופר בכנסת השביעית, שנוהל על-ידי ועד בן-רסי
עתי, שערך בין השאר מסע-הסברה נרחב באמצעות
מודעות.

בתום המערכה, היו הל"ע הפיעה הר
יחידה שהשתמשה לשלם את חזקה בעד
המפע, והם מסרבים בעקשנות לשלם את
5500 הל"י המגיעות מהם למישרדיפירסום.
מכיוון שכל המסע התנהל על בסיס של אמן
הדדי, ללא מיסמכים רשמיים, אין כנראה אפשרות
לגבות מן הל"ע את המגיע.

ספר על

וטרגייט ישראל

פירסום ספר או סידרת-מאמרים על "וטרגייט יש
רעלי" עשוי להכות גלים בקרוב, אם יחליט בעל הר
העיון — איש הבקיא בנעשה במפלגת השילטון וב
מערכות השילטון — לבצעו.
האיש אופף חומר מזה שנים, והפרק הר
כלכלי עשוי לעורר סנסציה מיוחדת.
האיש דוחה בינתיים את הפירסום עד לאחר גמר
עבודתו ועדת-החקירה, החוקרת את המחבלים.

מלווי קיסניג'ר על

עתיקות דיין

העתיקות שנאספו על-ידי משה דיין בוויילה שלו
בצהלה, רובן בניגוד לחוק, היו לנושאי-שיחה בין מל
וויי של קיסניג'ר, כאשר ערך דיין את המסיבה לכבוד
השר האמריקאי בביתו.
המלווים השוו בגרוי את מעשי דיין עם
הצרות שבהן נתון עכשו הנשיא ניקסון,
בגלל השתמלותו מתשלום מסיבה-נסה, שר
מוש כספי ציבור לשיפוץ נכסיו האישיים,
ועוד.

פרופסורים ותעשיינים

למען ההסברה

בעיקבות הפעלת "קומנדו הפרופסורים" בווינה,
להסברת קו הממשלה (שאחדים מהם לא הסכימו לו),
ייעשה עתה מאמץ שיטתי להשתמש לצורכי הסברה
בחו"ל באנשי-משק, פרופסורים ואזרחים אחרים, הר
נוסעים לחו"ל בתוקף עסקיהם ותפקידיהם.
אבא אבן כבר ערך בביתו שתי פגיש
שות לתירדור לאנשים מסוג זה, שקיבלו על
עצמם להסביר את קו הממשלה במסעיהם
בחו"ל.

מרי מתכוון

לפעולה חדשה

תנועת מרי תחזור לפעולה פוליטית
מאוחדת, אחרי ניתוח סיבות מפלתה בר
בחירות.

כנס ארצי של פעילי מרי, שנועד להסכת הלך-
חים, החליט על התארגנות מחדש לניהול הסברה אינ
טטסיבית ברחבי הארץ, פעולה בהסתדרות וניצול הר
קשרים הבינלאומיים של ראשי מרי למען קידום סי
כויי השלום.

למה לא בא דיין?

איהשתתפותו של משה דיין בפגישתם האחרונה
של אלו ואבן עם הנרי קיסניג'ר בחוורו מסוריה,
במלחמת-העופה בן-גוריון, עוררה תמיהה כללית.

צלם-עוזר

בעד נסיון בעבודה עיתונאית
ובעבודת מעבדה.
על המעוניינים לפנות למערכת,
טלפון 260134.

חידוש היחסים עם

בריה"מ - בקרוב

המגיעים לחידוש יחסי ישראל-בריה"מ
עשויים להתקיים בעתיד הקרוב ביותר, בר
התאם לרמז שהשמייע גרומיקו בשיחתו עם
אבא אבן בז'נבה, שהדבר אפשרי אחרי
חתימת הסכם ראשון בין ישראל ומצריים.
הטיסות הישירות של קיסניג'ר בין ירושלים וא
סאן שיכנעו את הרוסים סופית שגם הם זקוקים
ליחסים עם שני הצדדים, לשם חיוק מעמדם במרחב.

ועידת ז'נבה -

לא לפני סוף מרס

אבא אבן הוזמן עידי קיסניג'ר לבקר
בארצות-הברית כראשית חודש מרס. רק
לאחר מכן יתכן חידוש ועידת ז'נבה.

בינתיים תתבצע הפרדת הכוחות בדרום. אם ישג
קיסניג'ר בסיס להפרדת הכוחות גם בגבול סוריה,
יתכנו שיחות של קצינים ישראלים וסוריים בעיר הר
שווייצית.

הסדר עם ירדן -

בסוף התור

קיימת הסכמה כימעט כללית דוחות את
בעיית ההסדר בין ישראל וירדן עד אחרי
פיתרון הבעיות בגבולות האחרים.

הערבים מעוניינים בכך. בגלל הקושי בשיתוף הר
פלטונים במשאומתן. בישראל מעוניינים בכך מ
שום שבמיגור זה צפויה ההתנגדות החריפה ביותר,
לא רק מצד הליכוד אלא גם מצד המפל"ל ומשה
דיין, ששליטתו בגדה המערבית היא אחת מעמודי
הכוח שלו.

לחץ על דיין ברפ"י

אריק שרון ויגאל הורוביץ, יחד עם אחיו עמוס
הורוביץ מאנשי רפ"י במערך, מנסים ללכד קבוצה
בתוך רפ"י-לשעבר שתפעל נגד דיין, בעיקבות הר
כמתו לנסיגה בדרום.
המטרה היא להביא כמה מאנשי רפ"י,
ובראשם ח"כ מרדכי בן-יפורת, לפרוש מן
המעריך ולהצטרף לפיעת הליכוד.

מירון השרים

אל כלי-התקשורת

מייד עם השגת ההסכם על הפרדת הכוחות ביום
ה' החל המירון המסורתי של השרים אל כלי הר
תיקשורת, להשגת פירסומת אישית.
אלון זכה במירון במלוויות, אך דיין
היה הראשון שהגיע אל עורכי העיתונים.

ל"ע משלמים -

בצורה אחרת

העובדה של"ע איבדו מנדאט אחד בגלל חוק בדרי-

יועצת - היוכי שלך

כדי לטפח את עורך כהלכה, את יכולה להתאים לעצמך את תכשירי הטיפול של "נטורל-וונדר". הכירי את עור-פניך, אבחני את סוג-עורך והתאימי בעצמך את התכשירים המתאימים לך. איכותם ויעילותם מבטיחים לעורך מראה צח ומוטופח.

עור רגיל ו/או יבש	שלב טיפול	עור שמן ו/או בעייתי
זהו עורך: אם עורך חלק ובעל גוון דענו. אם עורך שמן כלשהו, רק באיזור המצח והאף-הרי עורך רגיל או יבש וזקוק לסידרת תכשירי "נטורל וונדר". המתאימים לו, כדי לשמור על דענותו וצעירותו. זכרי, כי אין תחליף לעורך. טפחי אותו ושמרי עליו בהקפדה.	התכשיר המומלץ: N.W. SOFT FACIAL CLEANSER N.W. TONING LOTION N.W. DAY AND NIGHT MOISTURIZER N.W. DAY AND NIGHT MOISTURIZER N.W. FACIAL MASK N.W. BLEMISH STICK	התכשיר המומלץ: N.W. FOAMING FACIAL CLEANSER N.W. ASTRINGENT LOTION N.W. UNDER MAKE-UP LOTION N.W. NIGHT TREATMENT LOTION N.W. FACIAL MASK N.W. BLEMISH STICK
זהו עורך: אם עור-פניך מבריק ובעל "שכבה" שמונעת מתמדת; אם עור פניך מוחספס ובעל נקבוביות מורחבות; אם נקבוביות ראשים שחורים. לבנים או פצעונים - הרי שעורך שמן או בעייתי וזקוק לנקוי יסודי וטיפול עקבי. בסידרת תכשירי "נטורל וונדר" המיוחדים לעור שמן. הקפדי על טיפול עקבי מספר דקות בכל יום ועורך יהיה בריא וצח.	ניקוי ייצוב הדוויה איזון עיצוב טיפול בפצעונים	זהו עורך: אם עור-פניך מבריק ובעל "שכבה" שמונעת מתמדת; אם עור פניך מוחספס ובעל נקבוביות מורחבות; אם נקבוביות ראשים שחורים. לבנים או פצעונים - הרי שעורך שמן או בעייתי וזקוק לנקוי יסודי וטיפול עקבי. בסידרת תכשירי "נטורל וונדר" המיוחדים לעור שמן. הקפדי על טיפול עקבי מספר דקות בכל יום ועורך יהיה בריא וצח.

אף-על-פי שתכשירי "נטורל וונדר" אינם יקרים, כדאי לך להקפיד על בחירת התכשירים המתאימים לסוג עורך ולהשתמש בהם בחשכו בהתאם להוראות.

קסמי הטבע הקוסמטיים

Natural Wonder

כתבי אל "נטורל וונדר" רח' חובני ציון 65, תל-אביב, ותקבלי בדואר חוברת הדרכה על סודות הטיפול והאיפור האופנתי בתכשירי "נטורל וונדר".

קריאה

אין זה סוד שמאז יוסף הכיפורים חלה עליה גדולה בתפוצת העולם הזה. עליה זו נמשכת גם אחרי המלחמה. אחת העובדות המזערות, הקשורות במערכת-הבחינות, היא שבה בשעה שהתנועה, שנולדה מתוך עיתון זה, נחלה מפלה, הוסיף העיתון לעלות בתפוצה. לרכוש לעצמו סוג חדש לגמרי של קוראים, ולקבל מהם תגובות בנוסח: "פקחם את עיני".

איני יודע מהו, ההסבר לתופעה זו. יש לה, בוודאי, כמה וכמה גורמים. הגורם החשוב ביותר, כך נדמה לי, הוא משבר-האימון שפקד את הציבור הישראלי כולו כלפי כל-התקשורת הגדולים.

אין אדם ברדעת שאינו יודע שבימים הראשונים של המלחמה שיקרו הרדיו והטלוויזיה, בעזרת העיתונות, במצח נחושה, סילפו את המציאות, הסתירו עובדות והפכו את הכוזב לאמצעי ממלכתי. לא רק בעולם הרחב ובארצות-ערב הרגישו בכך — פשוט מתוך השוואת הידיעות הישראליות עם הידיעות המוסמכות שבאו ממקורות אחרים. הדבר הורגש היטב גם בישראל עצמה.

העולם הזה לא הצטרף למסע-שקרים זה. ברגע שהדבר ניתן, התחיל לגלות את האמת. כל ספרות, "המחדלים", המעסיקה את הציבור מזה שבועות רבים, נולדה בסידרה, "כל מה שרצית לדעת על המלחמה, ולא העזו לספר לך" — אחת הסידרות של העולם הזה ששינו את פני המדינה.

נוצר קשר חדש של אימון בין העיתון ובין קוראים רבים. זהו בוודאי גורם חשוב. הקורא מאמין שאנחנו אומרים את האמת, ואת כל האמת הידועה לנו. ואין הוא מאמין שיש בארץ כל-התקשורת כלשהו, שניתן לומר עליו דבר פשוט זה.

עובדות ופירושים

הגורם השני אינו נוגע למידע, אלא לפרשנות. יתכן שיוסף הכיפורים החזיר לתודעת הציבור הישראלי דבר שהיה ידוע עד כה רק למומחים — שאין ערך למידע, אם אין מפרשים אותו נכונה. הטוב שבשרות-המודיעין, המספק את העובדות הנכונות והממצות ביותר, אינו

"כל מה שרצית לדעת" — עז גדות התעלה.
מול מסע השקרים

שווה מאומה אם מפרשים את העובדות בצורה בלתי-נכונה. הרבה מאות בחורים צעירים נהרגו ביוסף הכיפורים ואחריה, מפני שמישהם פירשו את הידיעות בצורה כוזבת. אבל באותו יום — ובאותה צורה טראגית — הוכחה אמינות הפרשנות של העולם הזה. העולם הזה לא "ניבא" את המלחמה. אין הוא נעזר באסטרולוגים ובמגיד-עיתידות. העיתון פירש מדי שבוע את העובדות, והוא קבע שעובדות אלה מוליכות למלחמה קרובה. הוא הסביר מדוע תפרוץ מלחמה, מה יהיו מניעי הערבים בה, ואילו מעשים של ממשלת-ישראל הופכים מלחמה זו לבלתי-ימנעת.

כל ההערכות של העולם הזה בשטח זה, ללא יוצא מן הכלל, הוכחו כנכונות. כל ההערכות של כל כל-התקשורת האחרים בארץ הוכחו כבלתי-נכונות.

זהו עובדה פשוטה. זה לא עזר לאורי אבנרי להיבחר מחדש לכנסת. נראה שאין הבוחר רוצה שיהיה בכנסת איש שיגיד לו את האמת. הוא מעדיף את השקרנים המיקצועיים, את הכסילים החיים מיום ליום, את העסקנצ'יקים המספרים לו מה שהוא רוצה לשמוע.

זה חבל, אבל זה כך. לעומת זאת, נראה כי שונה יחסו של הקורא. הוא רוצה בעיתון המוסר לו תמונה נכונה, העוזר לו להבין את המתרחש, להעריך את העומד לקרות. זהו תפקידו של שבועון זה. אולי החשוב שבכל תפקידיו.

העולם הזה החדש

יש גורם שלישי, שאנחנו מודעים לו במיוחד, ועליו הייתי רוצה להתייעץ איתך. העולם הזה רגיש תמיד למצב-יירות ציבוריים. מכיוון שהוא מתקיים על התפוצה, ואין לו תומך מלבד הקוראים, הוא צמוד יותר מכל כלי אחר בארץ למצב-יירות הקורא. מאז יוסף הכיפורים, נעשה העיתון הרבה יותר רציני בהרכבו. חשנו שהציבור מוכן עתה לעיתון המכיל הרבה יותר חומר רציני, המקדיש כימעת את כל עמודיו לנושאים הרציניים המטרידים אותו, וממילא הוצאנו מן העיתון חומר שתפס מקום נכבד לפני כן, מן הסוג הבידורי הקל.

איני מאמין שהציבור יחזור, מחר, לאותו מצב-יירות שהיה לו לפני המלחמה. ואיני סבור שהעולם הזה צריך לחזור למתכונת הקודמת. גם הציבור, וגם אנחנו, נתקדם לקראת דפוסים חדשים.

כדי לעצב את צורתו ותוכנו החדשים של העיתון, אנחנו זקוקים למגע הדוק עם הקוראים בחודשים הקרובים. הייתי רוצה להשתתף בעיצוב העיתון גם איתך. כתוב לנו. אני יכול להבטיח לך שנקרא כל מיכתב בעיון, ושהוא ישמש לנו כחומר בהתייעצויות הממושכות שהתחלנו בהן עכשיו.

אם אתה חייל, ויושב עדיין א-י-שם, בוודאי יש לך עוד יותר זמן לחשוב. הקדש לנו קצת מן הזמן הזה.

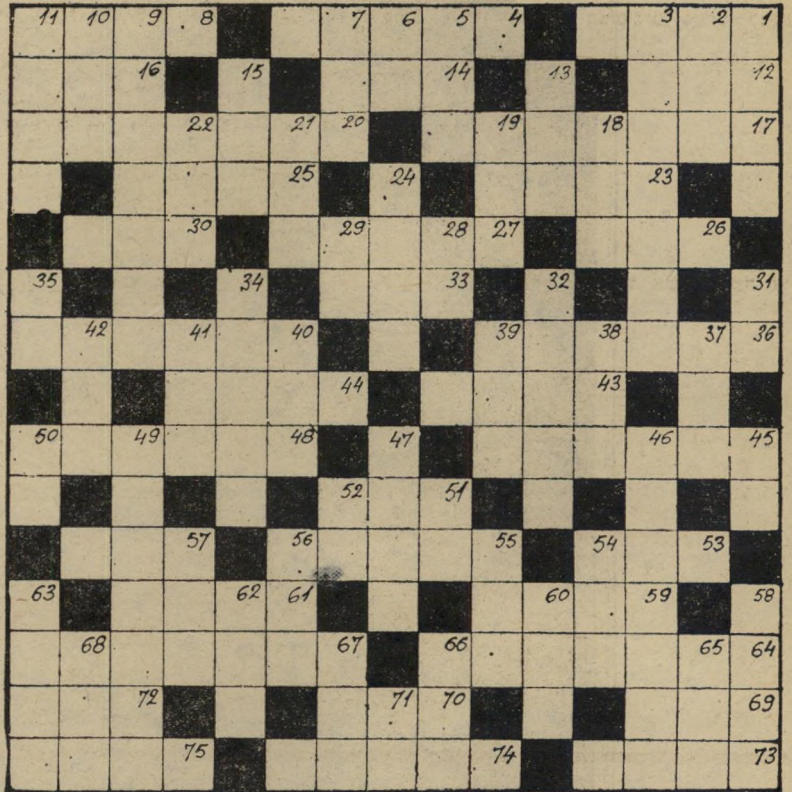
המלחמה הוכיחה שאין תחליף להעולם הזה. הוא דרוש כיום יותר מתמיד. בימים הקרובים הוא עשוי להיות נושא הדגל של המאבקים הציבוריים הגדולים במדינה — בהעדר גורם לוחם אחר. לא תהיה הפרדת-כוחות בינינו ובין השחיתות, הרדינות והמלחמה. המאבק הזה יימשך במלוא עוצמתו. תו. בעזרתך.

תא"ל

* הקורא לודוביק קליין מאשדוד, ששלח תצלום זה למערכת, עם הכותרת "שמש אוקטובר עם העולם הזה".

1899

העולם הזה

מאונך:

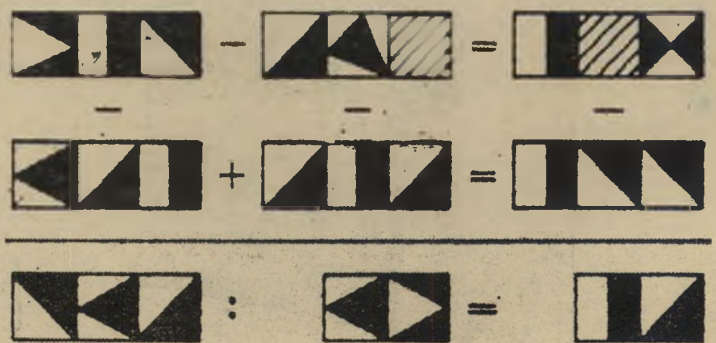
- גוף מחוקק. 4. לא היתה לנו לפני 1948. 8. רגש נאצל. 12. דרגה בצה"ל. 14. עברייך. 16. מחתרת אנטי נאצית בר צרפת. 17. בה גרו החשמונאים. 20. קיסר רומי. 23. בן יעקב. 25. מורה זמן. 26. גדול מאוד. עצום. 27. כת דתית ביהדות. 30. מקצועו של אבי ישו. 33. ארגמן. 36. פורק עול. 40. אדמדם. 43. לקלס. 44. כלי עבודה חקלאי. 45. גשם קיץ. 48. ישוב ליד פתח-תקוה. 51. ילקוט. 53. מוסד פיר נגסי. 55. סוג מטוס בידי המצרים. 57. קץ. 59. הצטלבות. 61. עומד בראש מוסד, מדינה וכו'. 64. שמה של שרת העבודה. 67. נכנע במינכן. 69. שקט, רגוע. 70. ממפעלי הברון רוטשילד בזכרון יעקב. 72. בן הנכד. 73. בירה במזרח הרחוק. 74. כבוחה של האשה להצמיח לבעלה. 75. בית מלאכה.

מאונך:

- מי דייסה. 2. גיבור ספר מפורסם של הציפור.

חשבון 1899

זהו חידה חשבונית. כל ריבוע מסמל סיפורה. לאותן הספרות יש אותם סימנים. בעזרתן של פעולות חיסור וחיבור, יש למצוא איזו סיפורה מציין כל סמל של ריבוע.

הדואר הצבאי של

העולם הזה

מה שבטוח, שהשיחור שלי לא נראה באופק והמילואים ימשכו כנראה לנצח. מה שכן, אומרים לי שאני חיוני ל-צה"ל ואי-אפשר לשחרר אותי, אז אני מתחיל להרגיש כמו הפרעוש על גב השור שטוען כל הזמן: "אנחנו חורשים".
סמוך בני דורון, ד"צ 2125

כמו רבים מחברי המגויסים ה-ת' פלאמי על החלטת המוסדות להשכלה גבוהה להתחיל בלימודים ב-23.12.73, סטודנטים רבים ממשכים בשירות (מילואים), קבעו שירות סדיר מוארך ומי יודע אם במועד השני יוכלו ל-התחיל בלימודים סדירים במוסדות להשכלה גבוהה.

למרות ההבטחות הרבות לעזרה (שליחת קסטות, טכנולוגיה ואנשי ה-אוניברסיטאות ליחידות), בסופו של דבר יוצר לחץ עצום על הסטודנט ש-תה מגויס. הוא יצטרך להשלים את לימודיו בזמן קצר, ויצטרך לוותר על חופשותיו ובליווי בעתיד.

אין לזלזל ברצון הרב שמגלים ה-אנשים במוסדות להשכלה גבוהה כדי שהמשרתים יוכלו ללמוד תוך כדי ש-ירותם. אך רבותי, מי כמוני יודע ש-ב-תנאים כאלה קשה ביותר להגיע ל-רמה הדרושה.

במקדם או במאוחר יוצרו שתי שכבות של סטודנטים באוניברסיטאות — השכבה הרגועה — סטודנטים ש-החלו בלימודים כסידרם (בנות, תלמי

פינת הסטודנט המגויס

די חו"ל, פטורי גיוס ואנשים שה-פיקו להשתחרר מצה"ל) והשכבה ה-לחוצה — סטודנטים שהחלו ללמוד במועד מאוחר או תוך כדי שירותם בצבא (אנשי מילואים, קבע ושירות סדיר נוסף).

מדי יום שומעים אנו על חוסר ידיים עובדות. חסרים נהגים, מורים, עובדי

עברו שלושה חודשים לשיבתנו בק-ווי, ואין לדעת כמה זמן עוד נשב. הישיבה פה ידע קשה ומשעממת, מנסים להעביר את זמננו בצורות שונות: ב-י שול אוכל, משחקים שונים, סרטים לע-י תים רחוקות ורוב הזמן קריאה.

נמאס לקרוא רק עיתונות יומית, ה-שבועון שלכם מוסיף הרבה מאוד.
סמוך יובל גוטמן, ד"צ 2767

אני רוצה לעודד את אורי אבנרי ב-תיקוה שלא יאבד מכוחו ומירצו, למרות תוצאות הבחירות.

גם הלאה אני איתו.
נחמיה טופז, ד"צ 2489

פשוט כמה מילות עידוד למרות הא-כ-זבה: לא גורא, המשיכו במאבקם למען שלום וצדק.

רב"ט ערן ריקלים, ד"צ 2963

ברצוני להודות על האמת, שכיום אחד הדברים המהמנים זה לפתוח את העולם הזה ולקרוא את החומר הרב המסופק בו.
רון יהב, ד"צ 2062

לפני הבחירות התערבתי עם החברה שתכנסו לכנסת בשלושה מנדטים — ל-צ-ערי, הפסדתי.

אבי כרוב, ד"צ 3123

תגובה לדבריו של אלוף הרצל שפיר

את אלה אנו מטיבים להכיר לפי הליכתם ההססנית, לפי ברק התדהמה בעיניהם. אלה עם רב אשר האלוף שפיר הגדירם בראיון ברדיו כ-מספר מועט של צעירים שהתחלקו בין הכסאות. האם שמע האלוף שפיר את האמירה האחרונה המסתובבת בדיוגוף: "הארטיסטים גולדו לדפוק, הטיפשים גולדו למות בסיני!"

ואו אנו מנסים לשכנע עצמנו שזה לא יתכן, שכל העם מגויס. אבל שוב כל חיל החזית מחפשה מצביע על ידידים שלא גויסו. האחד הוריד פרופיל לפני עשר שנים, קיבל פרופיל נמוך, זמני לשנה, ומאז לא נקרא לבדיקה חוזרת, האחר השתחרר לפני חמישה חודשים מהצבא, הועבר ליחידת מעבר וטרם גויס. מצביעים על פרוטקציונרים משוחררי גיוס.

אין היום משפחה בישראל אשר ראשה או אחד מבניה מגויס, שלא תגאה בה מרירות עמר קה נוכח אי-הצדק המנקר את העין כאשר מצד אחד אורח מגויס לתקופת זמן ארוכה, לעיתים משה לחמו נשבר כתוצאה מכך, ומגד העיר מוצפת צעירים שחמקו מגיוס והורשם הכללי הוא שדבר לא נעשה כדי לשפר את המצב.

בחיים האזרחיים הורגלנו למצב ששום דבר אינו משתנה, אינו זו, בלא שתקום צעקה ציבורית ולחץ חזק. האם גם בצבא נגיע למצב דומה? אצלנו החברה מתלוצצים כל פעם כי בחופש שה הבאה שלהם, במקום לנסוע הביתה, הם יבקשו מהנהג להסיעם למרכז העיר, שם ירדו ויבצעו הסתערות על מיתחם אייב, יקחו בשבי אזרחים צעירים וישלחו אותם לאפריקה.

זו בדיחה עצובה המשקפת מציאות מסוימת. כדי לקטוע בדיחות זוועה מסוג זה, לא די בדיבורים ובראיונות בלתי משכנעים, צריך להתחיל לפעול, כדי לתקן, לפחות, את הנוק העצום שכבר נגרם.

ז. י. צה"ל

כשלעצמו סמך על אחרים שיצביעו ב-ש-בילו. לפי דעתי, היה בכל זאת מגיע לאבנרי להיכנס לכנסת לפני אחרים, שנכנסו במ-קומו ועל חשבונם.

לא יהיה במשך ארבע השנים הבאות מי שישקוד את הכנסת הריקה או שיאמר "אדוני היור, כנסת ריקה".

לא הצבעתי בשביל אבנרי, אך כמו רבים אחרים, אני אומר: חבל.

סמוך משה לוי, ד"צ 1256

לרב כהנא ולחומי "אף שעל"

אנו חיילים מיחידת שריון (מילוי-אים) הנמצאים בקו בסיני, כותבים מכתב זה בסיפוק לאחר שנוכחנו שלא נכנסת לכנסת.

מכיוון שלא נכנסת לכנסת, יש לך ולכל חבר מרעייך שפע של זמן פנוי. לכן אנו מעוניינים לראותכם יושבים כאן בסיני במקומנו, ושומרים על אותם קילומטרים רבים של חול שאינכם מעוניינים להחזיר.

נשמח לפנות את מקומנו לכם. צעתכם, "אף שעל" תישמע קצת יותר כנה ואמיתית במרחבי המיד-בר.

משה גלגליסר, בשם קבוצת חיילים, צה"ל

כחייל המשרת אי-שם, אני מודעו מתגובתם של חברי לאחר שקראו את ע-י חונכם.

אינכם מתביישים להוריד את מוראל ה-חיילים ע"י כתיבת נאצות וחרפות על המימסד, על קצינים בכירים להם אנו מציינים!

אהרון כהן, ד"צ 2667

אני כותב את השורות הללו לאחר ש-שמעתי את התוצאות הסופיות של הבח-רות.

למרות האכזבה הרבה מהתוצאות, אני מקווה שאורי אבנרי רואה בואת רק ציון דרך ולא כישלון גמור.

עליו להמשיך להאבק בשחיתויות, בעד שיויון וצדק חברתי וכמובן חתירה ל-שלום.

סמוך גרי גבר, ד"צ 2104

במוצב הוכרזה "כוננות ספיגה". בגיזרה סמוכה פתחו המצרים בהרעשת מרגמות ונתעורר חשש שהם עומדים להרחיב את שטח ההפגזה.

נכנסנו למחפורות האישיות והמתנו. אחד החיילים צעק: "חברה, פיתחו את הטרגוניסטורים. אלוף שפיר מדבר ברדיו." אלוף הרצל שפיר, ראש אגף כוח-אדם בצה"ל ראיון, השיב לשאלות בנושאי גיוס אנשי מילואים, החלפת וריענון יחידות המגויסות מאז יום-הכיפורים.

האלוף דיבר, ממשפט למשפט הותיר אותנו יותר ויותר מופ-תעים והמומים. לא האמנו למשמע אוזנינו. מעל גלי האתר, בקול שליו ובוטח, דיווח ה-אלוף לחיילים תצאי אמיתות שהן גרועות מכל שקר אפשרי.

הגיע הזמן לדבר גלויות: החיילים בקווים מעוצבים. זו האמת הפשוטה ומי שמנסה להסתיר אותה או ליפות אותה, הוא נבל.

לא המצרים גרמו למצב זה. הם לעולם לא יתישו אותנו. מה שהורס את החיילים זו ההרגשה שנטל המעמס הביטחוני אינו מחולק בצורה צודקת. זהו גדול המחדלים שלאחר מלחמת יום-כיפור והאלוף הרצל שפיר, ראש אכ"א, אחראי ישירות לנושא זה.

בראיון ברדיו, ניסה בעזות פנים, להסתיר דברים, לטשטש ולבלבל, למסור דיווח חלקי מטעה. אבל המחבל כה גדול ובולט לעין, שכל ההתפתחו-יות האקרויטיות לא תצלחנה כדי להסתיר.

כאן בקווים אנו חיים במתח מתמיד, אבל אנו מאמינים שהעתיד יהיה טוב יותר. זה אולי ישמע מוזר, אבל אנו ציונים במובן היפה והטהור של המילה. זה מה שמחזיק אותנו, אחרת הקווים היו מתפוררים.

הנה, חזרו אדם מחופשה קצרה והמורל שלו נמוך והוא מדביק בעצבוננו את כולם. שוב ושוב חוזר הסיפור על צעירים "יפים" הממלאים את הרחובות. לא, אין אלה צעירים בחופשה.

ללים הנעדרים במדור. זה חוסר טאקט, ניביות וזילזול בניכרם.
רן לברטובסקי, ד"צ 1431

כולנו מקווים שתמשיכו במאבקים ו-מייחלים לאיחוד כוחות השלום, גם ללא כניסה לכנסת.

חגי אופנבכר, ד"צ 2684

אתמול בוויכוח בין החברה, נאמר לי: "זאת פשוט תעודת עניות לאורי אבנרי שהוא לא הצליח בבחירות."

דעתי היא שזאת תעודת העניות הגדו-לה של העם הזה, ואני מקווה בכל ליבי שהמצב החדש לא ירפה את ידיכם. המשיכו להיאבק כי דרככם נכונה וצו-דקת.

אבי ביקסר, ד"צ 2842

מאוד הצטערתי כאשר נודע לי שאבנרי לא יכנס הפעם לכנסת. נדמה לי (לפי ליקוטים פה ושם) שכל אחד היה רוצה לראותו גם בכנסת השמינית, אך כל אחד

מאוד הצטערתי כאשר נודע לי שאבנרי לא יכנס הפעם לכנסת. נדמה לי (לפי ליקוטים פה ושם) שכל אחד היה רוצה לראותו גם בכנסת השמינית, אך כל אחד

מאוד הצטערתי כאשר נודע לי שאבנרי לא יכנס הפעם לכנסת. נדמה לי (לפי ליקוטים פה ושם) שכל אחד היה רוצה לראותו גם בכנסת השמינית, אך כל אחד

מאוד הצטערתי כאשר נודע לי שאבנרי לא יכנס הפעם לכנסת. נדמה לי (לפי ליקוטים פה ושם) שכל אחד היה רוצה לראותו גם בכנסת השמינית, אך כל אחד

מאוד הצטערתי כאשר נודע לי שאבנרי לא יכנס הפעם לכנסת. נדמה לי (לפי ליקוטים פה ושם) שכל אחד היה רוצה לראותו גם בכנסת השמינית, אך כל אחד

אני שמחה - גרדי יחזקאל - יו"ר תנועת נערי איומי סארת

עם ענקי הבידור

בחסות האדיבה של ראש עיריית תל-אביב - יו"ר יאנוס ריכטביץ

כל ההכנסות נקודו לועד למען החייל עבור צה"ל

בזכות החירות - יו"ר ריכטביץ - יו"ר ריכטביץ

22.3.72 שעה 8"0 נער

יחזקאל נאור

נדי יניל * אורי זהר

אלו ואילנית * יגאל בשן

ממי ציפיתם שיצביע בעד השלום! מאלו שחגגו את נשף איומי סאדאת עוד ב-21.3.72!

איננו זקוקים לשלום! אנו זקוקים לשטחים — שאם לא כן, היכן נקים את בתי-הקברות של המילחמות הבאות!

אפרופו בתי-קברות — אין תיראה מעכשיו הכנסת! **יצחק שביב, נתניה**

מכתבים

יום שחור

לפרלמנטריוזם

אני נמצא עכשיו בארץ לביקור קצר בגלל מותה הפתאומי של אחותי הצעירה. ערתי להיווכח שהתנועה לא עברה את אחוז החסימה והפסידה את ייצוגה בכנסת.

אני חושב, כרבים מחברי, שזה הפסד גדול לכנסת ויום שחור לפרלמנטריוזם הישראלי. אני מניח שהכישלון בקלפי גרם לכך שהתנועה הפסידה חלק מהמון מן הממלכתי למפלגות. לכן, בשעה קשה זו, אני חושב שמן הדין שאעלה את תרומתי בתקווה שלוא גם במעט תסייע לתנועה. לכן אני מצרף צ'ק על-סך 200 ל"י כתרומתי לתנועה.

נקווה שהתנועה תתגבר על משבר זה ותחדש את פעולותיה בשיטות חדשות. עוזי מן, חיפה

המלך

עירום

אני מקווה שתמשיכו גם מחוץ לכנסת לצעוק "המלך עירום".

חיים הלר, ירושלים
זנב שועלי שמשון הוצת ונס להרי חורשך.

ברוך שפטרנו.

קורא, ירושלים

סיפור הבחירות לכנסת

ולרשויות המקומיות

רפ"י, הפועל המזרחי הכיר את מר"י הע"ז (עיראקית — נחמדה) במקום העבודה. כבר למחרת יצאו השניים לטיול לשרון. לדעתם לא חליטעם בטיול סתם, ובגין זאת עצרו אחרי יד-וייצמן ונשכבו ליד הש"ח למרגלות עץ האלון.

רפ"י להט בתשוקה כשראה את גופה התמיר. כחץ מקשת שלח את ידו לציץ השמאלי. הוא שם לה במרכזייה החופשי ומל"עת של מרי נפלטו אנחות.

לאחר הליכוד חזרו השניים אל העולם הזה, אגרו כח"חדש ושוב מתחת לק"נ הציפור להטתה ה"גח"לת.

זאת כל האמת, ואם אתה לא מאמין — תשאל את גולדה, גם היא תגיד לך שאין דין ואין דין בישראל. שאול ואורי, תל-אביב

סניף המערך

בבית הספר

כשבוע לפני הבחירות, הודיע מנהל התיכון בו אני לומד, כי למעוניינים בעבודה ביום הבחירות יש אפשרות להשיג עבודה במפלגת המערך בסניף המיס' לגה ברחוב בודנהיימר בתל-אביב.

הודעה זו שודרה ברשת הרמקולים הפ"ר בכותות. היא שודרה בשעות הליליות מודים.

השאלה הנשאלת היא האם למנהל ביה"ס יש הרשות להודיע הודעות מטעם מפלגה כל שהיא? הודעות אלו הן בילעדיות לשלטונות ביה"ס שרק להם מותר לשדר הודעות ברשת הרמקולים.

תלמיד תיכון, תל-אביב

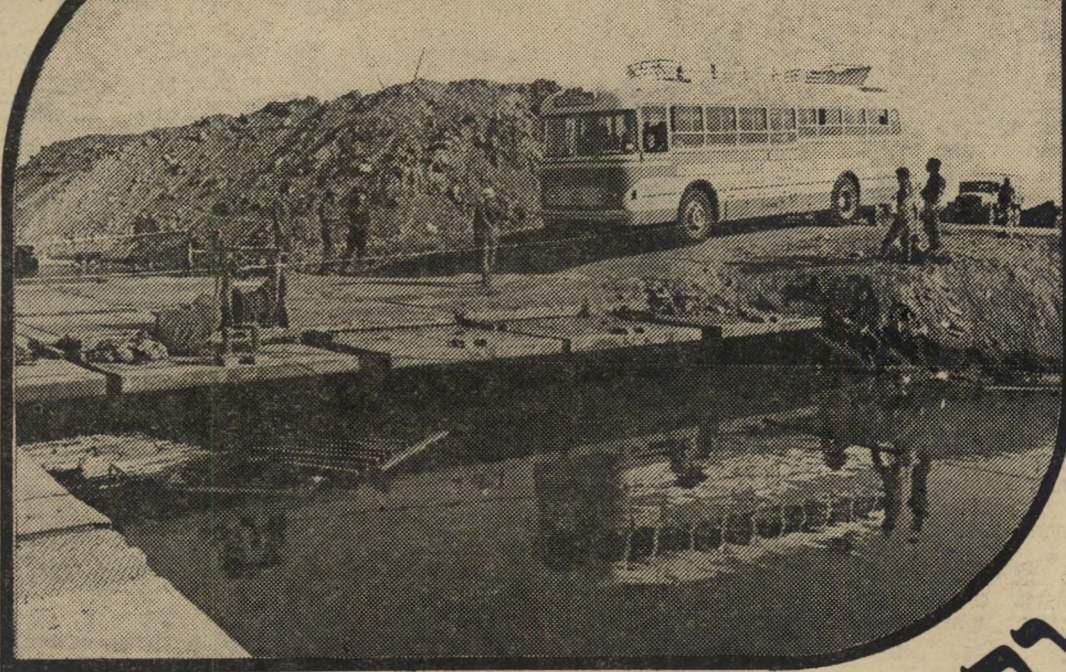
נבואת

בוחר

הכנסת הראשונה הסתיימה לא בזמנה. הכנסת השנייה התחילה לא בזמנה. הכנסת השלישית התנהלה כסידרה. הכנסת הרביעית הסתיימה לא בזמנה. הכנסת החמישית התחילה לא בזמנה. הכנסת השישית התנהלה כסידרה. הכנסת השביעית הסתיימה לא בזמנה. הכנסת השמינית התחילה לא בזמנה. לכן תחילת הכנסת התשיעית בעוד ארבע שנים. ואין סיכוי לבחירות נוספות עוד השנה.

שלמה שחר, ירושלים

בימי שלום

בימי מלחמה

אגד

בשירות האומה

זהו אגד

24 שעות צלום!

בעזרת מכשיר בזק אלקטרוני (החל מ-85 ל"י)

✕ מבחר גדול של מקרנות ומסרקות.

✕ מבחר גדול של מצלמות זולות לנוער ולחילולי מילואים בשדה.

✕ הגדלות גלויה (9/13) שחור-לבן — 45 אגורות!

צלומי פספורט — בן-רגע!!

פוטו-ברנר

חיפה, רחוב החלוץ 31

לשיער רעב

PANTENE

VITAMIN HAIR TONIC

מי שיער עם ויטמין

נצחונה גמלה

הללויה. ניצחון כביר לדיפלומטיה הישראלית. הצלחה היסטורית של אלון-דיין-אבן.

נותנים לנו את הרשות לצאת בשלום מאפריקה.

נותנים לנו את הרשות לנטוש את הגדה המזרחית של תעלת-סואץ.

מרשים לנו לסגת.

לסגת, לפי שעה, רק עד המיתלה ור הגידי.

■ ■ ■

צריכים לקרוא לילד הזה בשמו. זהו הסכם של נסיגה.

בקצה אחד של האימפריה היהודית, שקמה במלחמה ששת הימים, אנחנו נסוגים.

אצלנו הפכה המילה "נסיגה" למילה פור-נוגרפית. אסור להזכיר אותה. צריכים למצוא לה תחליפים בלשניים, כמו לכל מילה פורנוגרפית אחרת. לכן מדברים על "הפרדת כוחות", על "קיצור קווים", על "הפסקת קו חדש", על "קיצור דרכי האספקה", על "הקלת הנטל". וכיוצא באלה ביטויים, נכונים וכוזבים, שעיקר יעודם הוא למנוע את הצורך לדבר על נסיגה.

אולם בעברית, כמו בכל שפה אחרת, יש משמעות מדויקת למילים. כאשר צה"ל מתרחק מגבולות המדינה, הוא "מתקדם". כאשר צה"ל חוזר ומתקרב לגבולות המדינה, הוא "נסוג".

ההסכם שהושג השבוע הוא הכי כבד שנוסגה. אסור למשמש זאת, כי ההכרה בעובדות היא חיונית להגינה הנפשית שלנו, ולקביעת המדיניות הלאומית בהמשך הדרך.

■ ■ ■

המסקנה הראשונה הנובעת מהכרת העובדות היא זו:

ניתן היה להשיג את אותו ההסכם עצמו לפני שנהרצו אלפי הבחורים היקרים, שרבים מהם נפלו על החור.

לזאת האדה שאנחנו נסוגים מהם עכשיו.

כל הרעיונות, הכלולים בהסכם החדש, הם רעיונות ישיבים. דיברנו עליהם, התייחסנו אליהם, רבנו עליהם, לפני האסון של יום הכיפורים.

ידענו אז, ואמרנו זאת אז, שהמצרים מוכנים להסדר ביניים, בתנאים שסוכמו עתה.

אמרנו שכדאי לנצל את ההזדמנות ולזנוק מצדנו סידור כזה. אמרנו שפתיחת תעלת סואץ תהווה צעד חשוב למניעת מלחמה ולקירוב השלום. אמרנו שהמשך ההיאחזות בגדה-התעלה תביא בהכרח למלחמה, להתערבות המעצמות, ולנסיגה.

על כך השיבו לנו אישי המדינה שאנחנו תבושתנים, רכילנים, חסרי גאווה יהודית, והמחמירים גם הסיפור שאנחנו סוכני נאצר (ואחר כך כרדאט).

כי החזקת קו התעלה, כך אמרו, היא חיונית להגנת סיני, ותחזקת סיני היא חיונית להגנת המדינה עצמה.

כל יתור, כך אמרו, מזמין תוקפנות חריפה. שהרי המצרים אינם רוצים בשלום עם ישראל. הם רוצים להשמידנו. ומכיוון ש"אנחנו כוללים להשמידנו בבת אחת, הם מתכוונים לעשות זאת בשלבים. השלב הראשון הוא הרחקתנו מן התעלה, קריהיטת חוץ האידילי.

מחיים ברילב עד אריק שרון היו כל מאוחדים בדיעה שיש להישאר על גדת התעלה. גם מחייבי קו ברילב וגם שולליו היו תמימי-דעים על כך. במידה שהיה ידוע, הוא נגע לשיטה הנכונה לתחזקת קו זה — באמצעות ביצורים נייחים או כוחות יבשתיים.

אמנם, כאשר הציע אנואר אל-סאדאת "הסכם ביניים" לנסיגה חלקית ולפתיחת תעלת סואץ, לא אמרה ממשלת ישראל "לא". היא נקטה טקטיקה מחוכמת יותר. היא העמידה פנים כאילו מוכנה היא לדבר על הרעיון. אבל היא השתדלה, על פי השיטה הבדוקה, לטרפד אותו — כי שום הסדר

מרוצנו, ביוזמתנו, ולפתוח בצורה זו דף חדש ביחסינו עם העולם הערבי. השבוע לא פתחנו שום דף חדש. היימטכ"ל המצרי אף לא הסכים להצטלם בחברת הרמטכ"ל הישראלי. ההסדר שהושג לא בא כתוצאה מהידברות בין הצדדים. הוא בא כתוצאה מלחץ אמריקאי שאי-אפשר היה לעמוד נגדו.

זוהי אמת. לכן היה מחזיק לשמוע את משה דיין בטלויזיה פותח בדברי שירה על רצון השלום המצרי, ומתמוגג לנוכח שאיפת ה"עם המצרי" ונשיאו לבנות חיים טובים יותר.

כל זה נכון, ביסודו. אבל זה היה נכון באותה מידה לפני ארבע שנים, כאשר הציע גמאל עבדאל-נאצר הסדר מרחיק לכת, ודיבר על כינון יחסים עם ישראל. זה היה בוודאי נכון לפני שנה, כאשר הציע סאדאת את פתיחת התעלה.

הצרה היא שאדם כמו דיין משקך גם כשהוא דובר אמת.

הוא משקך — מפני שהוא משתמש בדברייאמת כטכסיס גרידא, כדי להתגונן בפני הביקורת של אריק שרון. בשיחות פרטיות אומר דיין גם בימים אלה את ההיפך, וחוזר מילחמות, שזאת ואסונות.

■ ■ ■

השאלה הגדולה היא, כמובן: מה הלאה? לאן מוביל ההסכם הזה? למרות שהסכם זה נכפה עלינו על-ידי קיסנינג'ר, ניתן לנצלו כדי להתקדם לקראת שלום אמיתי.

ההסדר הוא, ביסודו, טוב. הוא יוצר רגיעה צבאית. הוא מונע תקרי יות. הוא מאפשר לכל הצדדים להתמסר לפיתרון הבעיות היסודיות, ללא לחץ צבאי מיידי.

שוב יש הזדמנות ליוזמת-שלום ישראלית גדולה. שוב ניתן ליטול את היוזמה לידנו, לגבש ולהציע פיתרון מרחיק לכת לבעיות הגדולות — הגבולות, סידורי הביטחון, מהות השלום והיישום הפלסטיני.

ישנה הזדמנות כזאת. אולי בפעם האחרונה ישנה.

אולם אין כימעט כל אפשרות לנצלה, בגלל התנאים השוררים בישראל עצמה, מאוההכוחות הפריזמי החדש, והרכב הכנסת והיממשלה.

■ ■ ■

סביר יותר להניח שהממשלה הבאה תנהג בדיוק כמו הממשלה הקודמת. היא תנסה להתחפר בקו החדש, תרתי משמע.

הקו החדש מעניק אשלייה של ביטחון. לא יהיה איום צבאי ישיר. לא תהיינה תקריות. חיל-הא"ם יחצוץ בין הכוחות. אבל המצרים מתייחסים אל הסייג הזה כאל הנסיגה הראשונה של צה"ל. ואילו ממשלת ישראל תשתדל להבטיח שתהיה זאת ה"נסיגה האחרונה".

איוז משתי התקוות תתאמת? הדבר יהיה תלוי בהנרי קיסינג'ר.

ג.

כלומר: בעוצמת הלחץ האמריקאי, בי יחסי וושינגטון-מוסקבה, ואולי אפילו בי גורלו האישי של הנשיא ניקסון. אם ימשיך קיסינג'ר בדרכו באותו מרץ עצום, כשמאחוריו אותו כוח עצום, הרי אחרי הסדר כפוי ראשון זה יבואו הסדרים כפויים נוספים. עד להסדר-שלום כולל, שי יהיה גם הוא כפוי.

אם לא, ישתרר שוב קיפאון. וי קיפאון כזה פירושו: המלחמה היממשלה.

תעלה ולהיאחז בגדה המזרחית, השתנו העובדות בשטח. המעשה הצבאי הזה הפך עיל את המכונה המדינית, המכריחה אותנו עכשיו לסגת.

עובדה זו טושטשה על-ידי המכה הנגדית הישראלית, שהביאה את צה"ל ל"אפריקה". ניצחון צבאי זה ריכך את תחור שתי-המפלגה, ועזר לציבור להתעלם ממשמעות הדבר שקרה. **אולם נוכחותנו באפריקה היא רק אפיוזורה. נוכחות הצבא המצרי בי קו ברילב היא עובדה מכרעת.** המצב הבינלאומי הוא שקבע בשני היימקרים.

■ ■ ■

אריק שרון אומר שנוכחותנו מ"מערב לתעלה היא "קלף", המאפשר לנו "לאיים" על קאהיר.

האוהל בשעת החתימה: להתחפר או להמשיך?

זה מצידע יפה, אבל אין לזה שום קשר עם המציאות העולמית.

נוכחותנו באפריקה אינה מאיימת על איש — מפני שברור כי התווזה הקלה ב"יותר של צה"ל לעבר קאהיר תגרום להתיי ערבות סובייטית מאסיבית. אפילו ניתוק הארמיה השלישית יהיה חסרי-ערך, בגלל אותה סיבה. די היה באולטימטום סובייטי קטנטן, כדי להבטיח לארמיה את האספקה הדרושה.

הציית התענה מערבה היתה דרושה כדי להשיג הפסקת-אש בי תנאים סבירים. אבל כאותו רגע נכנסו למלחמת פוליטית.

הכניסה לאפריקה יצרה מצב שהיה כה טעון חומרי-נפץ, עד שלא היה מנוס מ"התערבות בינלאומית."

בדרכנו על אדמת אפריקה, הוצאנו את המלחמה מידי ישראל ומצריים, ומסרנו אותה בידי ארצות-הברית וברית-המועצות. **צה"ל בא לאפריקה, וקיסינג'ר בא למיזורה-התיכון.**

■ ■ ■

ההסדר שהושג השבוע הוא הסדר כפוי.

הנרי קיסינג'ר כפה אותו על ממשלת ישראל. לפני שנה יכולנו להגיע להסדר זה

לא נראה לה טוב יותר מאשר הישיבה על גדת-התעלה. וכך הגענו למלחמה.

המלחמה פרצה, וצה"ל הופתע. מפני שמנהיגי ישראל לא הבינו כמה אמיתות יסודיות. **הם לא הבינו את החשיבות הי רגשית המכרעת שיש לתעתי סואץ בתודעת העם המצרי.**

מי שסבר שהעם המצרי ישלים אירפוע עם נוכחות צה"ל על גדת-התעלה, היה בור. למרבה הצער, שלטו הבורים בממשלת ישראל.

הם לא הבינו שנוכחותנו ליד התעלה תהפוך את המלחמה לבלתי-נמנעת, ושי מלחמה זו לא תישאר בגדר עימות ישראלי-מצרי, מפני שברית-המועצות תחוש לעזרת מצריים. הם לא הבינו גם שבעיקר

בות ההתערבות הסובייטית, מוכרחה לבוא התערבות אמריקאית — וכי המכונה הי גדולה של ההסדר הכפוי תתחיל אז לפעול. **אף אחד מראשי המדינה לא הכיר באמיתות אלה. לא דיין, לא אלוז, לא אבן, לא גולדה, ובוודאי לא אנשי הליכוד.** לכן פרצה המלחמה. לכן נהרגו הבחור רים.

■ ■ ■

הדוע אפשר עכשיו מה שלא היה אפשר לפני חצי שנה. שנה או שש שנים?

הנתונים היסודיים לא השתנו. אבל אירעו שני מאורעות: **היתה מלחמה. בא קיסינג'ר.**

היתה מלחמה. ואנחנו הפסדנו אותה. **הדבר צריך להיאמר, כדי להבין מה קורה עכשיו.**

כל מלחמה היא הפעלת אמצעים צבאיים לשם ביצוע מדיניות. לכן קובעות התוצאות המדיניות של המלחמה מי ניצח בה, ומי חסיד.

ערב המלחמה ישבנו על גדת הי תעלה. בעיקבות המלחמה נשב על מעברי המיתלה והגידי.

בינתיים, ברגע שהמציאות הצליחו לחצות את הי

הרעמים שאנו בשמיים, הברקים הבהיקו באפלה, השלג כיסה את ההרים, אנשים ניספו בכפור, לראשונה בתולדות המדינה, כבלי חשמל נקרעו, ושכונות שלמות שקעו בחשיכה. טלפונים חדלו מלפעול. כבישים נותקו.

אבל לא רק אתניה הטבע פגעו השבוע ברשתות המדינה. היה נדמה שגם התשתית המדינית של המישטר הולכת ומתפרקת. תקוע תקוע. אריק שרון לא היה היתירי שהתעלם השבוע מסדר הניסוח של מדינת-חוק דמוקרטית. בשבוע בו נכנס לפרלמנט חדש, דרס את הנוהל והנהוג של "צה"ל, כימעט וקרא במימך צבאי לחייליו להתקומם נגד השילטון (ראו מיטגרת). מילחמת האלופים, הסוערת מתחת לפני הקרקע מזה כמה חודשים, ושרק היד הקשה של הצנזורה הצבאית מונעת את עלייתה על פני השטח, לא היתה יחידה מסוגה. השבוע נדהם הציבור כאשר גם איש משרד החוץ פתח את פיו. מתח ביקורת קטלנית על המישטר.

יוסף תקוע נחשב לאיש רפ"י, המקורב למשה דיין. אין הוא רודף-שלום מושבע. להיפך, קולו מסמל את הקו האנטי-ערבי הקיצוני ביותר העולמית.

השבוע, בפגישה פרטית עם צעירי ה"מערך, חשף תקוע עובדות מוזעזות. בין השאר:

- לפני שנה יום קורט ואלדהיים, מזכיר האו"ם, פגישה ישירה בין תקוע ובין עמיתו, הנציג המצרי באו"ם. מייסד-החוק של אבא אבן אסר על קיום הפגישה.
- לפני שנה הציע ואלדהיים ועידה של עמי המרחב, בנוסח ועידת-לונדון - אולם נתקל בסירוב מוחלט דווקא מצד ישראל.
- את הדברים שהשיגה ישראל בהסכם הפרדת-הכוחות ניתן היה להשיג לפני ה"מילחמה בתנאים טובים יותר, ועם הלישגים גדולים יותר, במיסגרת הסדר חלקי (ראו ה"נדרן).
- ממשלת ישראל יתבלה בכך. קורבנות הינם? יתכן שתקוע רצה לגנום בצמרת המדינה, כמו אריק שרון. יתכן גם שהתכוון להאשימה ברפיון-ידיים ובחוסר-דירך.

אך במתכוון או שלא במתכוון, תשיע תקוע אישום הרבה יותר מזעזע: שממשלת ישראל, בהנהגת גולדה-דיין-גלילי, תוך שיתוף-פעולה מלא מצד אבא אבן, חיבלה במזיד בסיכויי-שלום שהיו קיימים בפועל, ובכך גרמה למילחמה שעלתה באלפי קורי בנות. בעיקבות מילחמה זו נאלצת הממ"שלה להסכים לאחזקת הדברים שניתן היה להשיגם, בתנאים הרבה יותר טובים, לפני המלחמה.

תוך כדי כך אישר תקוע, למעשה, את הטענות הקיצוניות ביותר של שוחרי השלום, שתקפו את הממשלה בכנסת הקרית על רקע זה.

אך מעבר לכל אלה, מגלות פרשות שרון ותקוע, כמו פרשות גנוזות ותופעות בלתי-ידועות אחרות, שהחלה התפרקות של יסודות המישטר במדינה.

הכנסת

לורד שומר חומות הגומי'

מבקר-תיאטרון שנשט את הצגת-הבכורה אחרי הדקות הראשונות, וכתב עליה כי קורת קטלנית, הצדיק את עצמו במלים: "אינני צריך לאכול את כל התבשיל, כדי לדעת שאין לו טעם".

השבוע קרה אותו הדבר בישיבה הראשונה של הכנסת השמינית. במעשה אחד, נקבעה דמותה.

היה זאת כנסת ללא אופוזיציה ממשית. האופוזיציה החשובה היחידה, הליכוד, ית' להב רק בוויכוחים על ענייני מילחמה ו"סיפוח".

עבד נרצע. הדבר הוכח כאשר ניגשה הכנסת לתפקידה הראשון: בחירת היו"ר. אם היתה הסכמה אחת בין 119 חברי הכנסת הקודמת, הרי היא נגעה ליושב ראש, ישראל ישעיהו. הדיעה היתה אחידה - ושלילית.

לישעיהו אין חסרים קסם אישי או פיקיחות. הוא אדם נעים-הליכות, דובר עברית צחה ומדויקת.

יש לו רק צרה אחת: הוא עבד נרצע של השילטון. בכל עניין - גדול או קטן - (המשך בעמוד 14)

העולם התחיל לדבר על אפשרות של הפיכה צבאית - אריק שרון

אריק אמר לחייליו לא רק שהם השיגו את הניצחון לבדם, כפי שמשמע מן הנוסח, אלא גם שמישהו ניסה להכשיל אותם במתכוון במילחמתם למען המדינה, וכי אנשי הפיקוד הצבאי איבדו את העשתונות והשליטה. היה זה פגז מתוחכם, שאי-אפשר היה להשיב לו.

קפה זהירה, על עניין מישיני. אריק לא האשים את דיין במחדלים הנוראים של המלחמה, או בהתמוטטותו האישית ביום השני של המלחמה - דברים שאריק מעלים אותם בשיטתיות, בשעה שהוא מטיח בפני אנשים אחרים האשמות פחות חשובות. הוא הסתפק בגיוני דבריו של דיין בטלוויזיה, שהמצרים רוצים בשלום.

גרירות של מדינה אירופית בשר-ראל שיגרה לממשלתה הודעה בהוראה: תיתכן הפיכה צבאית בישראל. הודעה זו גרמה לתכונה גם בקרב שאר הדיפלומטים, וכמה שרות-ביון ורים הגר בירו את התעניינותם בנעשה בישראל. החשש, שעמד לנגד עיניהם: הנסיגה של צה"ל מן הדרום, והנסיגות הבאות הצפויות בהמשך פעולתו של הנרי קיי סינג'ר לכפיית הסדר במרחב, תגרום להתנגדות של קבוצות קצינים, וכי תקום בישראל "מועצת קצינים חופשיים" שתחולל הפיכה ותתפוס את השילטון.

האיש שהדיפלומטים הזרים יחיו לו את תפקיד המנהיג המשווער של הפיכה זו היה דווקא אדם ש"פשט השבוע את מדין, והפך ל"מנהיג אורח: האלוף-כמיוזמים חבריה-כנסת אריק שרון.

הברית עם דיין

ד"ר כה היה זה מושכל-ראשון שלא תיתכן הפיכה צבאית, או אחרת. בשר-ראל. הדמוקרטיה הישראלית נראתה מבורססת, הצבא היה רחוק מהפוליטיקה, איש לא הישווה את ישראל למצרים ולסוריה. אפילו כשדפקו האלופים על שולחנו של לוי אשכול, ערב מילחמת-ששת-הימים, והכריחו אותו להתגבר על היסוסיו, היה זה רחוק מ"פוטש".

אולם מאז התערערו דברים רבים בשר-ראל. עצם העובדה שדיפלומטים זרים רציניים מביאים אפשרות של הפיכה בחש"בון, מלמדת הרבה על השינוי הגדול שחל בדעת העולם על ישראל. אריק שרון עצמו תרם השבוע כמה תרומות לשינוי זה של תד"מית המישטר במדינה.

במשך כמה שבועות היסס שרון לגבי התפטרותו מצה"ל. הסיבה המוצהרת הייתה שאינו מוכן לנטוש את חייליו, שעמם עבר את המלחמה, ולהשאירם במידבר בעורף חורף הנהג. אולם היתה גם סיבה שניה, מוחשית יותר. היא היתה קשורה במישחק המסרי בין, המתנהל בין שני אישים שיש להם אמביציות דומות: משה דיין ואריק שרון. משה דיין היה זקוק לאריק הפופולרי, כדי לשפץ את תדמיתו, שנפגעה במלחמה. הוא רצה להבטיח לעצמו חסינות מפני התקפותיהם של אריק והליכוד, כשאלה הפכו את מחדלי המלחמה לדגל מילגתי.

אריק עצמו לחיוריו של דיין, במשך כל מסע-הבחירות, כאשר דיבר הליכוד כימעט בילעדית על המחדלים, לא הוזכר כלל האיש שהיה אחראי יותר מכל אדם אחר לשואת יוסי-הכיפורים. סיסמת הליי כוד יכלה להיות: משה דיין - יוק.

מבחינת הליכוד, היה לכך שיקול ארוך-טווח. כדי לעלות לשילטון, יהיה הליכוד זקוק בבוא היום לתמיכת דיין. הקואליציה הגדולה של דיין-ליכוד-דתים מונחת ביי-סוד כל התקוות של אנשי א"י השלמה להשתלט על המדינה בצורה דמוקרטית.

אולם לאריק שרון היתה סיבה נוספת לפלרטט עם דיין. מאז ומתמיד נושא אריק את עינו אל תפקיד הרמטכ"ל - תפקיד המושך אותו יותר מכל תפקיד של ח"כ או שר וטר. לפני חודש, כאשר ניהל אריק את מלחמתו הפרטית בצמרת צה"ל, ובייחוד באלוף-הפיקוד שמואל גור (גורודיש), באלוף אברהם ("ברנ") אדן, בחיים ברילב וב"רמטכ"ל דוד ("דדו") אלעזר, רמז לו דיין שמינויו לרמטכ"ל בא עכשיו בחשבון.

בערמומיותו הרגילה, יעץ דיין לאריק לבל להתפטר עדיין מצה"ל, להמתין לכי-רוך שאלה זו.

אריק חיכה עד הרגע האחרון ממש - יום לפני כינוס הכנסת ה"שמינית. זמן קצר לפני כן הודיע לו דיין בצער שאין סיכוי שהממשלה תתמכה למינויו לרמטכ"ל, בגלל השתייכותו הפוליטית.

אריק כעס על דיין, תקף אותו השבוע בפעם הראשונה. אולם היתה זאת התר-

מכיוון שדיין יגיד בעצמו את ההיפך בהודעות מתאימה, לא היתה זאת הת-קפה מכאיבה.

הברית הכתובת בין אריק ודיין נשארה גם השבוע בעינה, למרות איתותי-אזהרה הדדיים.

מי הכשיל את הלוחמים?

וד בעיצומה של המלחמה הזהיר אריק שרון את ראשי המדינה שהם יצטרכו לחבוש קסדות, כאשר יתפנה מ"מלחמתו במצרים ויפתח במלחמה נגד הצמרת. השבוע הגשים את הבטחתו.

הפגז הראשון נורה מתוח צבאי בפקודת-יום חסרת-תקדים לאוגדתו, עם פרידתו ממנה, התריע אריק נגד: "...מחר דלים וטעויות, כשלונות והכשלות, אובדן העשתונות ואובדן השליטה" בזמן המלחמה, אשר על אפס ועל חמתם, "הצלחנו להגיע לניצחון".

היתה זאת כימעט קריאה למרי-דה, כנופה שבו השתמשו מהפכ-נים צבאיים מאז ימי ודוים קיסר ועד השליטים הצבאיים בהווה.

כי באותו יום נפרד אריק מצה"ל, ול-מחרת היום הפך לתבר-כנסת, בעל חסי-נות מפני כל פעולת-עונשין אזרחית או צבאית. העיתוי היה, כמו תמיד אצל אריק, מושלם. המטכ"ל יכול היה להגיב רק בצעד שיגרת: העברת אריק מפיקוד אוגדתו לעתודה, שבה נמצאים כל הח"כים. אך פשט את המדים, כינס אריק מסיבת עיתונאים, כדי לפתוח בהתקפה קיצונית עור יותר נגד ראשי המדינה וצה"ל. וכי עבור שעתיים בלבד עמד בכיכר מלכי ישראל בתל-אביב, וניסח את הדברים בצורה חריפה עוד יותר.

כאשר רקדו סביבו חמוני מערי-צים, מהם מאות חיילים במדים ש"נופפו ברוכי קדצ'ניקוב, אכן אפי שר חזיה לחשוב שנגד טריבון צבי אירופיטי, העשוי להטביע חותמו על המדינה כשנים הקרובות.

הסכין בגב הצבא

חד עם הטריבון גולדה אגדה, שתל-וות אותו-החל מהשבוע, באוזני אני-

מי לא ייראה?

כוד והדתיים, משה דיין ואריק שרון. קשה לנחש מראש מה יהיו עוצמתו וצורתו של משבר זה, האם תהיה אז סכנה ממשית של הפיכה צבאית או אורז-חית? האם ייעשה ניסיון להרכיב קואליציה גדולה של אנשי ארץ-ישראל השל-מה, מין סופר-ליכוד שיכלול את המחנה הדתי וחלקים מן המערך, ולתפוס את השלטון באורח דמוקרטי?

אינם רוצים בשטחים, אלא בהשמדת יש-ראל, מי שמחזיר להם שטחים, פשוט מקל עליהם את מלאכת ההשמדה. מי שמדבר על החזרה הוא תבוסתן, בוגד, עוכרי-יש-ראל, רדי-לבב, סמרטוט. שטיפה זו השאירה בתודעת הציבור מישקע, שאי-אפשר לבטלו ללא מהפכה נפשית עמוקה. כאשר דיבר השבוע דיין על שאיפת-השלום של המצרים, הוא נר-

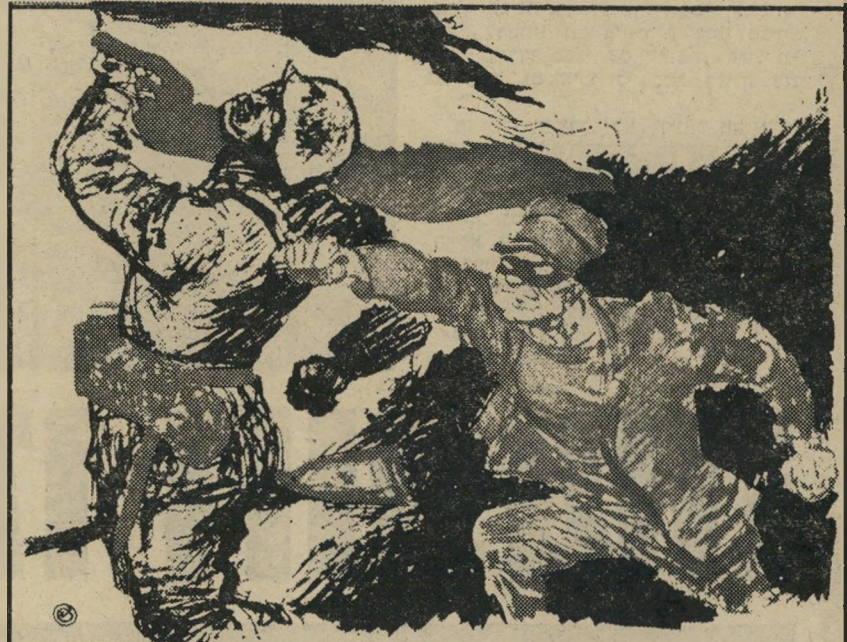
שדבריו מתקבלים בספקנות בריאה, אלא כאלוף החזר זה עתה מקרב, עדי-ראייה המדבר על דברים שראה במו עיניו. הוא מתיימר לדבר לא רק בשמו, אלא בשם אגדה — ולמעשה בשם כל חיילי החזית. לא רק הדברים עצמם, אלא גם התרומות וצורת הפניה, מזכירים את התקופה שלאחר מלחמת-העזי-לם הראשונה בגרמניה.

הגנרלים הגרמניים ניסו באותה תקו-פה כמה פעמים לחולל הפיכה צבאית, אך לא הצליחו לגבור על הדמוקרטיה החדשה והאגודים המיקצועיים. היה דרוש תהליך ממושך, בניצוחו של היטלר, כדי להרוס את הדמוקרטיה הגרמנית מבפנים, ולכבוש את השלטון באמצעים דמוקרטיים דווקא.

שים בעלי זיכרון היסטורי, היתה לאגדה זו צליל מוכר ומחזיק. היא ידועה בתולדות המאה ה-20 בשם „אגדת הסכין בגב“.

במלחמת-העולם הראשונה נוצח הצבא הגרמני, למרות מאבקי-איתנים הירואי, זמן קצר לפני שהחזית עמדה להתמוטט תחת לחץ העליונות החומרית והמיספרית של בעלות-הברית, התחוללה בעורף מהי-פכה דמוקרטית, והמישטר החדש ביקש שית-נשק.

אנשי הימין הגרמני סילפו תהליך זה, כדי להגן על הילת הצבא, ובייחוד על הגנרלים שניהלו את המלחמה. כך נול-דה האגדה שהצבא הגרמני עמד לנצח, אלא שחבורה של בוגדים ותבוסתנים הש-

Wer hat im Weltkrieg dem deutschen Heere den Dolchstoß verfehrt? Wer ist Schuld daran, daß unser Volk und Vaterland so tief ins Unglück sinken mußte? Der Parteifreier

הסכין בגב

פלאקאט בחירות של „המפלגה הלאומנית הגרמנית“ (שהת-חרתה בבאצ'ס), אומר: „מי נעץ במלחמת-העולם (הראשונה) את הסכין בגב הצבא הגרמני? מי אשם בכך שעמנו וארצנו שקעו כה עמוק באסון?“ מימין ומשמאל: אריק שרון בעצרת הליכוד שנערכה בכיכר מלכ"י ישראל בתל-אביב.

דבר אחר ברור: ככל התפתחות כוזאת ימלא אריק שרון תפקיד מכריע.

כאשר חולל יוליוס קיסר הפיכה צבאית ברומא, ועלה בראש הלגיונות שלו על עיר-הבירה, הוא חצה נהר קטן ששמו רוביקון.

אריק שרון ידוע כיום כאדם שחצה את תעלת-סואץ, בנסיבות שהולידו גם הילת-גיבורים וגם האשמות חמורות נגדו. השאלה היתה, השבוע: האם אי-פעם הוא יעמוד בפני רוביקון מי-שלו, ואם כן — מה יעשה אז?

יתכן מאד שכל זה היה השבוע עדיין רחוק מתודעתו של אריק שרון עצמו. אין הוא אדם המתכנן תוכניות לטווח ארוך. השבוע רק התנקס באויביו, ירה פגזים ראשונים במאבקו הפוליטי, וצעד את הצעד הראשון כמנהיג מחנה מיפלגתי גדול.

אולם הצעד הראשון מעיד על כיוון — וגם אם אריק שרון אינו מודע לכך, עזודה דרכו להובילו ל-רוביקון.

אה מגוחך, וקל היה לאריק שרון לייסרו על כך, הציבור מאמין כיום בשאיפת-ההשמדה של הערבים, ואינו מאמין ב-ש-לום. הוא השתכנע כי החזרת השטחים תוליד לתא-יגאזים.

אריק שרון וחבריו אינם צריכים לפתוח בשטיפת-מוח. הם ממשי-כים פשוט בשטיפה של גולדה ו-דיין, שכל כליהתקשורת שירתו אותה במשך שנים.

השבוע, אחרי שנחתם ההסכם הראשון על נסיגה, התחילו מנחם בגין ואריק שרון להפיץ את אגדת הסכין בגב. זאת היתה רק הקדמה. כל הסדר נוסף שיושג, תחת לחץ אמריקאי, יגרום למשבר נפשי עמוק יותר, ולדמוגיה קיצונית יותר ויור-תר של הליכוד.

המשבר הזה יגיע לשיאו אם יגיעו הד-ברים לידי הסדר על החזרת שטחי הגדה המערבית — לירדן, למדינה פלסטינית או לחבל פלסטיני בפדרציה ירדנית. אז ית-חברו כימעט אוטומטית כל הגופים והאי-שים המתנגדים להחזרת השטחים — הלי-

אולם אין צורך להיזכר דווקא במאור-עות שאירעו בגרמניה, דוגמה קרובה יותר אירעה בצרפת — בתמיכה נסתרת של ישראל. היה זה כאשר החליט הגנרל שארל דה-גול לסגת מאלג'יריה. אז קמה עליו קבוצה של גנרלים וניסתה לחולל הפיכה צבאית, שהתמוטטה מייד. את ההפיכה אירגנה מחתרת האוראה-אס, שהיו לה קשרים הדוקים עם גופים ישראליים. בראש ההפיכה עמדו כמה מן הקצינים תפופול-ריים ביותר של הצבא הצרפתי — כמו אלוף-הצנחנים מאסי, ששייתף פעולה עם ישראל במלחמת-קדש.

שטיפת מוח הכוכה

מ ה שקרה השבוע היה עדיין רחוק מלסכן את המישטר במדינה. אבל היה זה אות לבאות.

מנהיגי המערך למדו, בפעם ה-ראשונה, שקל לבצע שטיפת-מוח — אבל קשה מאד לבטל את תוצי-אותיה. לאחר שהמוח נשטף כחל-י, פשוט אי-אפשר להתזירו ל-מצבו הקודם.

במשך שש וחצי שנים הפכו ראשי המ-ערך, מדיין ועד אבן, את רעיון החזרת השטחים המוחזקים לפשע. יום אחרי יום, בכל כליהתקשורת, הוחדר לתודעת הצי-בור כי נסיגה מן השטחים היא אסון, הפו-תח פתח לשואה בנוסח אושוויץ. הערבים

תלטו על העורף ונעצה סכין בגב הצבא. אדולף היטלר לא המציא אגדה זו, ש-נולדה בחוגי הגנרלים המובסים ואוהדיהם הריאקציוניים. אבל היטלר ידע לנצל את האגדה באופן גאוני. במשך 13 שנה הטיף נגד „פושעי נובמבר“, (על שם החודש שבו כרתו המנהיגים הדמוקרטיים את הס-כם שיתת הנשק, בשנת 1918).

קרוב לוודאי ששרון אינו מצוי בזיכרונות היסטוריים אלה — אך דבריו השבוע דמו מאד לאגדה זו. הוא צייר תמונה של חברות-לוחמים נועזת, בפקודתו, שכבשה לבדה את מערב-התעלה, למרות שהפיקוד ניסה להשליה מסיבות פוליטיות. היא הנחילה למדינה קליף עצום, שבעורתו יכולה המדינה להכ-תוב תנאים למצרים. אולם הממשלה ה-בוסתנית נעצה סכין בגב הלוחמים האלה, ויבוזזה את פרי ניצחונם, שלמענו נפלו מאות בחורים. היא מסרה למצרים את השטח, ללא תמורה וללא צורך, אך ורק מתוך חולשה ופחדנות. זוהי, כמובן, רק ההתחלה. אם ימשיכו הדברים כך, תוותר הממשלה על כל פירות הניצחונות, תבגוד בחיילים שמסרו את חייהם בשתי המלח-מות, ותמט על המדינה אסון מחריד — מינכן חדשה.

בצורה זו או אחרת נאמרו דברים כא-לה גם בעבר, מפי דמוגוגים כמו שמואל תמיר ומאיר כהנא, ובצורה מתונה יותר בפי מנחם בגין. אך כשהם באים מפי אריק שרון יש להם משמעות לגמרי אח-רת — כי אריק אינו מדבר כפוליטיקאי,

חייל יוצא לחופשה - וחוזר ליחידתו כשהוא מ'י'וא ש'וש'ב'וד

מאת

זאב יפת

גזות המחורבנות. רציתי רק להתרחק, ליי שון ולשבת בבית עם האישת והילדים.

האשה

בכתה

הגעתי הביתה. דבר ראשון שגיליתי תי — אשתי עשתה אקסידנט במכונית. הגרו'ניק הרגיל שלי מגוייס, והיא הלכה לאיוה נאחס אחר, שסחט ממנה דמי קדימה — ולא נגע בכלל באושר. מקופת-חולים קיבלתי מכתב להסדיר את המס שלא שילמתי כמה חודשים. הייתי צריך לגשת גם לביטוח-לאומי ולמס-הכנסה, למסור להם אישורים שאני מגוייס, כדי שיירדו ממני עם החובות שלי. ונרס סף לזה גם חיכו לי כמה בעיות משי פחתיות. נהייתי מבולבל. לא ידעתי מה קודם. התרוצצתי הלון ושוב מבוקר עד ערב. ולמרות הכל, דווקא אל הגרו'ניק הנבלה הזה לא הספקתי להגיע. ערב נסיעתי הוצאתי את התיסכול — דווקא על אשתי. אמרתי לה שהמכונית זו בעייה שלה, שתפתור אותה בעצמה. אמרתי אמרתי. תלוי גם איך אומרים. אשתי נפגעה, התחילה לבכות. ככה גמרתי את החופשה. עד כאן, סיפור אחד.

סיונו ושמו חופשה

תקל דומה אירע לאחד החבר'ה האחרים ביחידה.

מה מעיק

על האישת?

ה בחור שעובד באזרחות במשרד ממי שלתי, ומשתכר לא רע, 1,200 גטו. היי תם צריכים לשמוע את גאותו על שאשתו מצליחה לגמור את החודש עם הסכום הזה — יש להם שלושה ילדים — בלי להיכנס לחובות. גם הוא וגם אשתו גולדו במשפחות עניות, והם פוחדים מחובות פחד מוות.

נוסף לכך היה מרוויח עוד 300 ל"י לחודש בעבודה צדדית, בלי מס-הכנסה. ובוה היה משלם את המשכנתא שלהם על דירת שני החדרים המסכנה שלהם. **סיפור הוא לנו בשבוע שעבר, כי שחזר מחופשה:**

ברור שמאז שהתגייסתי לא יכולתי ל-הרוויח את ה-300 ל"י השחור שלי, וקיבלתי רק את המשכורת מהעבודה. אז מובן שלא יכולתי לשלם את המשכנתא, ולמי רות שהקפיאו את החוב, זה די חטריד אותי. כי איך אשלם את זה כשאחזור? העיקר, אני מגיע הביתה אחרי עשר שעות נסיעה, אני רואה שהחיוך של אשתי לא בדיוק בסדר. הייתי עייף, מלוכלך, ועצבני, התחלתי לשאול מה מי. בסוף גילתה מה מעיק עליה: למרות שאני בצבא — שזה פה אחד פחות לאכול — היא לא הצליחה להסתדר עם המשכורת שלי, ועשתה חובות.

המצפון

לא נרגע

ל הנרבים מהצבא יצאו לי — עליה. הרמתי עליה את הקול, בלי לחשוב.

כתנאי מתח וחיים חורניים אלה, החופשה והבית מצטיירים כשיא התלומות. הא-שה הופכת לסמל האהבה והיופי, הילדים לשיא החוכמה. הבעיות בכלל נעלמות מהתודעה. דבר ראשון כשאגיע הביתה, הוזה החייל בהקיק, אתפוס חנייה באמי בטיה חמה, אשן הרבה בלי הפרעה, ואבי לה עם האשה והילדים. לא אעשה שום דבר אחר.

וכך חי לו החייל מחופשה לחופשה — עד שמגיעה החופשה. אז מתנפץ בניין האשיות שהקים לעצמו.

„הייתי עייף

למוות”

כי בבואנו לחופשה, אנחנו מגלים שי במציאות, בלתי-אפשרי הוא להמשיך להתעלם מהבעיות.

בפחות מיומיים, מצפים מאיתנו לפתור אלף ואחת בעיות, שאלף ושתיים מתוכן אינן סובלות דיווי. אינך יודע במה להתחיל קודם. הגעת הביתה כדי לגנוח ולהתיפנק — ובמקום זה אתה נחקף פאניקה ומתח נוכח המפולת שגילית.

אחרי שלושה חודשים של מלחמה משרות ותחיים בצוותא לא נשארים סדרות בין חברים ליחידה.

סיפור לנו אחד החבר'ה, למחרת חוזר ליחידה:

איך שאני ציפיתי לחופשה הזאת. כשי הגיע סוף סוף התור שלי, אתם זוכרים, התחילו המצרים להפגין אותנו, ונכנסנו למחפורות. כבר ראיתי את החופשה הרי לכת.

אחרי שלוש שעות הם חדלו, ואני יצא-תי בכל זאת.

נשבעתי לעצמי שאני לא אעשה כלום בעיר. הייתי עייף למוות. מכל לילות השמירה, מכל המחח כל הימים, מהפ-

ביגתיים נסתיימה המלחמה מזמן. הכ-עיות האישיות, המשפחתיות, הכספיות, רק גדלו והתרבו בחודשי הפסקת האש.

והן הוחמרו עלידי שתי עובדות: **המידע, שהפך לכללי, עם הזמן, בדיבר אי-השוויון בחלוקת עומס המילואים, ושבעוד אנחנו יושבים בקו מאז גמרנו להילחם, ישנם אלפי צעירים שיכלו להתייף אותנו — ולא גוייסו בכלל.**

ההרגשה שגם נושא זה כלול בתחום המחללים של צה"ל, ובמקום לגשת לפיתרון הבעייה ביסודיות, מאמין צה"ל שיש לו כיום בעיות דחופות יותר, ומסתפק באילתור-רגע. אנשי-הקבע של צמרת צה"ל, שלגביהם לא הרעה המלחמה את תנאי חייהם, והממשיכים להגיע מדי ערב הביתה, פשוט אינם מבינים את עוצמת הבעייה, חושבים שהיא מישיגית בחשיבותה.

הבניין

מתנפץ

במשך תקופה ארוכה, קיבלנו, בייחידה שלנו — היושבת מול המצרים באזור איסמעיליה — חופשה של 48 שעות אחת לשלושה וחצי שבועות.

אם להוריד מ-48 אלה 16—18 שעות נסיעה, ולויל של שינה — הרי שהחופשה הסתכמה בכך שבאנו הביתה, נגענו בקיר, וחזרנו בחזרה. (רק לאחרונה השתפר קצת המצב, כשהתחלנו לקבל 72 כל שבועיים).

בתקופה הראשונה, ניסינו להתעלם עדיין מהבעיות שחיכו לנו בבית. כשאתה שר כב בקו, ואינך יודע מתי תפרוץ תקרית האש הבאה, אתה מתוח לא פחות מאשר במלחמה של ממש. לגביך, השכיבה בקו היא אכן מלחמה של ממש — למרות שבעורף כל תקרית שווה שתי שורות בעיתון.

כים מאיתנו חטפו את אכזבת חייהם השבוע, כאשר בישר הרמטכ"ל על שיחרור 40 אלף חיילים בעוד חודש וחצי.

שכן רבים מאיתנו חלו את כל תקוורתיהם, את כל חלומותיהם, בהפרדת הכורחות.

וכאשר זו באה, והתברר שהיא תגרם לשיחרור אחוז כה קטן של אנשי המילואים המגוייסים — היה היאוש אצלנו כבד מנשוא.

בעיית החופשות חדלה קצת לחוץ ביימים האחרונים, בגלל תקוות ההפרדה. עתה, חזרה להעמיס עלינו במלוא מועקתה. אצלנו ביחידה אנחנו נוהגים להניח ל-חייל, שחוזר מחופשה, להיות עם עצמו כמה שעות, מבלי שאיש יטריד אותו במאומה. רק כאשר הוא חוזר לאיפוס ומשתלב בחזרה, הוא שב להיות אחד מהחבר'ה, לתפקד כהלכה.

שכן בעיית החופשות היא למעשה שתי בעיות:

האחת: פירקי הזמן הממושכים בין חופשה לחופשה. **השנייה:** בגלל קוצר החופשה, חוזרים רובנו ממנה לא מעודדים וטובי-לב — אלא מיואשים, מדוכדכים, שפופים, מדוכאים.

מה שהורס אותנו במיוחד, זו הידיעה שיש דרכים לפתור את הבעיות הללו, להי קל על סיוט החופשה — אבל צה"ל אינו מגלה כל מאמץ רציני בנידון.

בעיות,

בעיות

ברגע שגוייסנו, במוצאי יום-כיפור, דחקנו הצידה את כל בעיות חיי היום-יום שהשאירו פתוחות מאחורינו. המלחמה היתה הנושא היחיד שמילא אורחננו.

היא פרצה בבכי. פשוט נבהלה. הילדים ראו את האמא בוכה — התחילו לבכות גם כן. ראיתי מה שעשיתי — לא היה חסר הרבה שגם אני אצטרף אליהם. אכל אותי מה שגרמתי להם. שבועיים, שלושה, האשה יושבת, מחכה לי בבית שאגיע. הילדים מחכים לי שאגיע. כולם מצפים ליום המאושר — וזה מה שאני מעולל להם? התחלתי להרגיע אותה ואת הילדים. אמרתי לה שרק הייתי מעוצבן. שאני יר

אלה מגוייסים מאז יום-כיפור -

ואלה לא שירתו אף יום אחד

אחת הסיבות העיקריות לסיוט החופשות הם המטרים, שהיו מאפשרים חופשות ממושכות יותר לגוייסים, לוא היו מתגייסים גם הם באלמיהם. מדווח כתב העולם הזה חיים ביאור, כיפורניק היושב בדרום, על חופשתו של חברו ליחידה, דני צביאלי:

דני (28) ואורי (26) צביאלי הם שני אחים שומרי מצווה המשרתים מאז יום-הכיפורים בקו הקדמי של החזית. דני, טכנאי-רדיו במקצועו, משרת ביחידת שריון, אחת מאלו שספגו מכה קשה בקרבות הבלמה עם המצרים. אורי, עובד-מינה בחיים האזרחיים, משרת ביחידת צנחנים בסיני.

הם הגיעו ליחידותיהם בשעות הראשונות של המלחמה, לפני שהגיעו אליהם צוויי-הגיוס. הם עברו את זוועות המלחמה, ממשיכים לשבת בקווים עד היום. ביום א', ה-30 לדצמבר, הם הגיעו הביתה לבני-ברק לחופשה של יממה וחצי. המאורע: תחנתה של אחותם דינה — לסטונט, המשרתת אף היא במילואים. החתן המאושר עמד לחזור ליחידתו שעות ספורות אחרי החופה.

ה סיפורו של דני, כאשר חזר ליחידה:

זו הייתה החופשה השלישית בסך-הכל שקיבלתי מאז התחלת המלחמה. כל פעם שאני בא לעיר — נראה לי הכל חדש. בלתי מוכר כמעט.

אבל כשאני עובר ברחוב הראשי, רבי-עקיבא, אני מבחין, בתוך אחת חנויות הטקסטיל, בבחור שלמד איתי בתיכון הדתי. הוא הצהיר שהוא איש תורה, ועל סמך זה קיבל שיחרור מצה"ל. גם ממלחמת יום-הכיפורים הוא השתחרר, נשאר לשבת בבית.

באותו רחוב פגשתי גם אברכי ישיבה נוספים, שנועדו "לשמור על ישראל ע"י לימוד תורה, גמרא ודברי חכמים".

אלא שמצאתי אותם עוסקים בתורת המסחר ובחוכמת המקור-הממכר, בחנות של אבא שלהם.

אני חש צמרמורת, כעס ועלבון כשאני רואה את המשתמטים הללו, בריאים וחזקים לא פחות ממני, עושים כסף ונהנים מחיי הנוחות בעורף — בעוד שחברי ואני, שאנו דתיים לא פחות מהם, יושבים בחזית.

כשאני רואה את המשתמטים האלה, אני לא יודע בשביל מה אנחנו צריכים ליהרג בקרב. בשביל מי?

אלה -

צעיר בני-ברק, שלא גוייס למלחמה עקב היותו תלמיד-ישיבה, ליד חנות בעירו. רבים מתלמידי הישיבה הללו ניצלו את זמן המלחמה כדי לעזור לבני משפחותיהם בעסקיהם הפוריים, לא ישבו בישיבות, ששימשו להם תואנה להשתמטות.

בשביל שמתחמקים כמוהם ישבו במקום בטוח ויעשו עסקים? הם אפילו לא הולכים להתנדב לאיזה בית-חולים, לעזור לאחיות ולמתנדבים האחרים, שידיהם מלאות בעבור דה. איפה המצפון הדתי שלהם?

אני מכיר בחורים רבים שביום-הכיפורים קפצו ממקור מותיהם בזמן התפילה בבית-הכנסת ודהרו ליחידות שלהם, כשרק שמעו שקוראים לאחרים. הם לא חיכו שיבואו לקחת אותם.

אבל היו גם אחרים — שגם כן יצאו במהירות מבית-הכנסת. אבל לא לקרב. הם מהירו לתפוס עמדה טובה בישיבות השונות הפזורות ברחבי בני-ברק — החל מיישיבת פוניבו ועד ישיבת האדמו"ר מצאנז — ארי הלב-רשטט שליט"א.

אולם אחרי ימים ספורים שם, הם החליטו שיותר טוב לחזור לחיי שיגרה, כבימים הטובים שלפני המלחמה. הם הפסיקו ללכת לישיבה, אם כי המשיכו, כמובן, להיות רשומים בה. צה"ל לא חיפש אותם במיוחד. הוא לא העלה כמובן על דעתו שבתורים טובים כמותם, בחירי

מול אלה -

שלושה מילואימניקים בשנות הארבעים המתקדמות שלהם. גילם כפול מגילם של תלמידי הישיבות, אך למרות זאת הם מגוייסים מאז יום כיפור — ומי יודע עד מתי.

האל וראשוני האומה, יפסיקו להיות מופת ויעזבו את הישיבות.

כ קרה שכשעניי הארץ היו נשואות לחזית, סגרו

אלה את ספרי הקודש, וניגשו לחנויות אבותיהם. שם מעניין יותר: פוגשים משתמטים אחרים, חוטפים שיחות-חולין, מנהלים חיים נורמליים. הרחק מהתמדה והעומס של הלימוד בישיבה — וודאי שהרחק מן הוויכוח, הכפור, והבדידות שבמדבר.

לא מדובר פה במקרים בודדים של משתמטים, אפשר למצוא עשרות כאלה — רק בבני-ברק. כל השנה לא דרכה רגלם בישיבה — ועכשיו פתאום הם נעשו מתמידים של ביאליק.

הדבר כואב במיוחד, כשאתה לא יודע כמה זמן זה יימשך, כשאין לך מושג כמה זמן תצטרך להמשיך לאכול חמישיות וחול, להחזיק מעמד בפיגעי המדבר. עד כאן, סיפורו של דני. הגיב הרב זלמן רייציק, מאחת הישיבות בעיר: "אי אפשר לדרוש מהבתורים שיישבו כאן כל היום, יותר נכון, אני לא יכול להשגיח עליהם עם מקל ביד, שיימצאו כאן יום ולילה. אבל בכל זאת הם חברה טובים, אני סומך עליהם שהם עושים את מלאכת-הקודש באמונה."

בוטלה עיסקת

מלון ..קונקורד

התנהגות ציבורית למופת גילה השבוע יו"ר מועצת המנהלים של חברת ירקון, משה מן, שהוא גם המנהל הכללי של בנק טפחות.

מן מונה כאחראי לחברת ירקון לאחר

בנקאי מן מופת ציבורי

פטירתו של קודמו, דניאל טנה. הוא שימש בתפקידו החדש זמן קצר ומובן שלא ידע על כל עיסקת שבועה בחברה. כאשר התפרסמה בהעולם הזה בשבוע שעבר הכתבה אודות פרשת מלון קונקורד לא היסס מן, הורה מייד לבדוק אם אכן לא עומדים היזמים בתנאי החוזה. משהתברר לו, למחרת, כי אכן החוזה הופר ופרטי הכתבה נכונים — הורה מייד על ביטול העיסקה. ראשיתה של העיסקה היתה במתנה שנתן ראש העירייה הקודם של תל-אביב, יהושע רבינוביץ, באמצעות חברת ירקון, ליוזמים פרטיים, שהקימו חברה בשם ריוורט אופ דה וורלד. המתנה: 30 דור נס בשטח תוכנית ל', כדי להקים שם מלון. הקרקע הופקעה לצורך זה מבעלם פרטיים, שפנו לעורך-הדין אברהם (אייב) נאמן. זה גילה שינוי העיסקה שילמו סכום זעיר בלבד על חשבון הקרקע — בניגוד לחוזה, חיפשו בינתיים בעלי-הון אחרים, שיממנו להם את העיסקה. כאשר פירסום הפרשה הביא עתה לביטול ה' חוזה העיסקה, להצלת הקרקע היקרה מ' ידיהם.

(*) אתה והלידה: פרשיה תמוהה ב"תוכי נית ל'.

יצרני הרהיטים

מגלים את אמריקה

בחודשים האחרונים החל מסע של ראשי מפעלי רהיטים בארץ לארצות-הברית, בי מטרה לפתח את ייצואם לשם. ראשון היוצאים היה יעקב פרחי, מנכ"ל מפעל רהיטי הוורע. אחריו יצאו ראשי המפעלים בגבעתיים ונצרת-סדרני. במשך שנים הורגלו היצרנים לתנאי החממה של השוק המקומי, אשר קנה כל תוצרת, בכל מחיר. היו אמנם מעטים שראו את הנולד, הש' קיטו מאמצים וכספים בבנייה הדרגתית ו' שיטתית של יצוא — כדי למנוע שואה במקרה של משבר, כמו זה שאירע עקב המלחמה.

מנכ"ל חטיבת העץ במשרד המסחר וה' תעשייה, זאב בירגר, ספג הרבה מרורות, על שטיפח במשך שנים חברות ליצוא רהיטים. הוא נאלץ להיאבק ביצרנים, איל' צם בכוח לייצא קצת — כדי לשמור על קשרים בחו"ל. עתה, כשהשוק המקומי נהרס, נראה ש' מאמציו עשויים להציל את המעט שניתן להציל.

השוק משתולל

בשבועיים האחרונים, השתוללה בורסת המניות ואיגרות-החוב של תל-אביב בצורה שלא נראתה דוגמתה שנים ארוכות — ומרבית המשקיעים נתקפו בהלה, פעלו לא נכון. לאחר התמוטטות השערים והקיפאון, שתקפו את הבורסה עקב מלחמת יום-הכיפורים, חלה לפני שבועיים התעוררות מדהימה, שהקיפה כמעט את כל המניות. במיוחד זינקו שעריהן של מניות בעלות סחירות קטנה בדרך כלל: קרור ואספקה עלתה ב-100 נקודות. ספנות — 30 נקודות. תעל — 60 נקודות. נייר חדרה — 50 נקודות. מניותיהם של הבנקים, חברות-הביטוח ומפעלי התעשייה טיפסו תלולות גם הן.

במקביל, עבר על שוק איגרות-החוב, בייחוד הצמודות למדד, זעזוע לכיוון מטה. גרמה לכך השמועה בדבר כוונת האוצר להטיל מס על הפרשי ההצמדה. השמועה הוכחשה נמרצות — אולם ההכחשה שיכנעה רק חלק מציבור המשקיעים. רבים אחרים

הבורסה

לא יחזרו לעולם לבטוח בניירות אלה, יעבירו את השקעותיהם לנכסים אחרים. השבוע שעבר נסתיים בקול ענות חלושה. המניות שטיפסו הכי הרבה קודם לכן — נסוגו בסוף השבוע כמעט לרמה בה החלו. מה גרם לתנודות חריפות אלה? הסיבה העיקרית היא העובדה שהבורסה נשלטת ע"י הבנקים הגדולים, העושים בה כרצונם. בארה"ב, בה מצוייה הבורסה המשוכללת ביותר בעולם, אין לבנקים דריסת-רגל בה. המסחר בניירות-ערך מבוצע באמצעות הברוקרים, הסוכנים, המתחרים זה בזה ומתאמצים להשיג את המקסימום עבור לקוחותיהם. אף גורם אינו יכול להכתוב מחיר מסוים למניה. מצב דומה קיים גם באנגליה. גם שם מבוצע המסחר באמצעות הברוקרים. אולם בישראל, אין הבורסה פועלת בשוק חופשי, כבעולם. בגלל ממדיה הקטנים, יכולים הבנקים לשלוט בה, לחממן את שערי המניות כרצונם. אולם בעוד הבנקים שיחקו בבורסה כרצונם, הרוויחו בכל תנועה — פעלו המשקיעים הקטנים, חסרי הידע והייעוץ הנכונים. בצורה מוטעית. כאשר התמוטטו השערים עם המלחמה — מיהרו למכור בהלה, תוך הפסדים רציניים. כאשר התעוררו השערים לפני שבועיים — הודדו לקנות — מאוחר מדי. וכאשר שבו ונפלו, בשבוע שעבר — שוב חזרו ומכרו, בהיעדר עצבים חזקים. הבנקים, באותו זמן, פעלו בדיוק להיפך — והרוויחו כהלכה.

טבנקין - מנכ"ל ..עץ לבוד

טבנקין הסתכסך עם חלק ניכר מחב"י רי קיבוצו, על רקע שאיפתו להרחבת מ' מפעל וניהולו בצורה מודרנית. אלה מ' חברי קיבוצו שהונחו עלידי הגישה ה' מסורתית הדוגלת בהדגשת החקלאות, לא רצו בהתרחבות התעשייתית של יו' ספלה, הדיחוהו מניהול המפעל, הביאו למעשה לפרישתו מן הקיבוץ.

יוספלה טבנקין, מפקדה המהולל של הטיבת הראל במלחמת השחרור, שהקים את מפעל פלדות עין-חרוד — התמנה על-ידי קבוצת קרמרמן-יהודאי כמנכ"ל מפעל עץ לבוד.

תעשיין טבנקין קורבן השמרנות

מייבאים 2500 משאיות *) — יגרף ה' מפעל זהה. המפעל באשדוד, השייך עתה לקרמרמן ולאחים אלקון, סוכני מאק בישראל, קי' בל הזמנות להרכיב 2000 משאיות תוך שנה וחצי. עד כה הוא הרכיב 5 ליום, עתה ירכיב 8. נוסף לכך זכה המפעל בתחרות עם

איש עסקים קרמרמן מופת היוזמה הפרטית

ליילנד אנגליה, עומד לייצר עבור מערכת הבטחון 300 כלים כבדים למשימה מיוחדת. ליילנד אנגליה דרשה במיכרז 150

..ליילנד אשדוד" עלתה על דרך המלך

אלף לירות ליחידה, אשדוד היתה זולה יותר, זכתה בעבודה. שני הזמנות אלו לבדן תספקנה תע' סוקה מלאה למפעל לשנתיים הקרובות.

* יבוא המשאיות מתחלק כך: תוצרת מאן — 600, מרצדס — 300, פיאט — 200, פורד אנגליה — 400, פורד ארה"ב — 300, מאק — 300, סקניה ואביס — 400.

פשיטת הרגל של מפעלי ליילנד ושוויי' סקי. המפעל היה בבעלות כור, ליילנד אנגליה ושווייטסקי, הפסיד שניים-שלושה מיליון לירות כל שנה — למרות המונו' פול שנתנה לו הממשלה על הרכבת מש' איות ואוטובוסים. לפני שנה קנה קרמרמן את המפעל — ולמרות שמאז קיים יבוא חופשי לארץ של אוטובוסים, עלידי אנד (השנה לבד

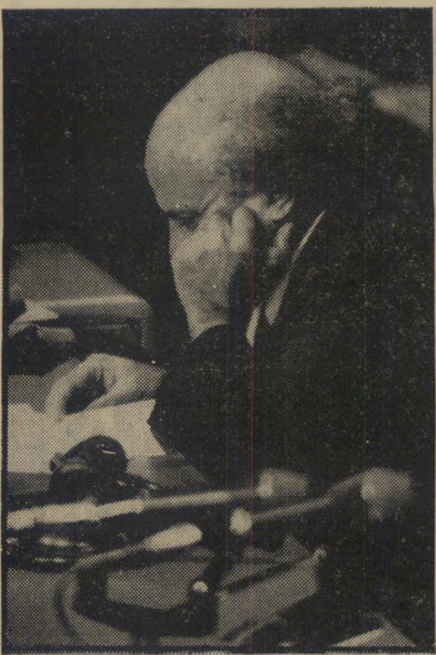
(המשך מעמוד 10)

נהג בדיוק על-פי הוראות הבוסים של מי' לגת. כופף את התקנון, ופעמים רבות אף התעלם מקיומו. כדי לעזור לסיעת המערך להתגבר על מיכשול. החל במאבק הגדול של חוק בדר-עופר, וכלה בעניינים קטני' סנים של נוחיות הממשלה. נהג כמשרת נאמן, היודע שכל עתידו תלוי בחסדי ה' בוסים.

אפילו חברי-הכנסת של המערך לא חס' תירו בשיחות פרטיות את דעתם השלילית על תפיסה זו של התפקיד.

"נירו לכם ניר". בניגוד לדיעה המ' קובלת, אין תפקיד היו"ר משרת של כבוד או ייצוג. חוץ מן התקופה שבה ממלא היו"ר את מקום נשיא-המדינה בהעדרו מהארץ. ליו"ר הכנסת יש סמכויות עצומות לניהול עבודת הבית, והוא המחליט היחיד בשררה ארוכה של עניינים. התקנון מבוסס על ההנחה שהיו"ר הוא קודם כל מנהיג הכנסת. המוכן להתמודד עם הממשלה, וכי עם התי' מנותן לתפקיד זה הופך גם עסקן מי' לגתי לדמות לאומית.

מבחינה זו היתה במשך השנים ירידה מתמדת, יחד עם ירידת הכנסת כולה. משי' פרינצק ללוח, מלוח לברקת, ומברקת לישי'

יו"ר ישעיהו לאכול תבשיל שלם?

עיהו. הפך היו"ר יותר ויותר ל"לורד שומר החותמת" — חותמת-הגומי שבידי הממ' שלה.

היתה הפסקה אחת בתהליך זה. כאשר ניסתה מפא"י בשעתו לכפות על הכנסת יו"ר בלתי-אחוד, התאחדו נגדה כל שאר הסיעות. ומינו לתפקיד את נחום ניר-רפלקס, איש סיעת אחדות-העבודה. מאז נשאר ה' מושג, "קואליציות-ניר" איום לשעת-הצורך. חובה היתה לא רק הזדמנות, אלא גם חובה ציבורית, להגשים איום זה מחדש. אולם הכנסת התמוטטה כבר ברגע הראשון. הדתים עשו עיסקה עם המערך, האופוזיציה הימנית התספקה בהפגנת-סרק חסרת-תכ' לית, סיעת שולמית אלונה הצביעה בעד ישיעתו תמורת עיסקה בעניין סגני היו"ר, והשמאל השמיע קול ענות חלושה.

הממשלה

מניין לוקחים עוד כסאות?

אילו האמין פינחס ספיר באלוהים, יכול היה לחזר על הפסוק: "אלוהים הגן עלי בפני ידידי. בפני השותפים הקואליציוניים אתגונן בעצמי!"

לא חסרו לספיר צרות עם הדתיים והל"ע. במקביל-וממכר הרגיל להקמת הקואליציה. אולם הצרה העיקרית באה מתומכיו מיפלגתו שלו. פשוט אין די תיקים, כדי לספק את הד' רישה. הביקוש עולה בהרבה על ההיצע. מה תרמו האלופים? עסקני המיפי' לגה היו רוצים לחלק ביניהם את הכסאות המעטים שהתפנו, אך לפניהם בתור עומדים ה"נגרלים". לאור תוצאות הבחירות, מתמרמרים העס' קנים בפה מלא: "מה תרמו האלופים לי' מיפלגה? איך השפיעו יצחק רבין ואהרן (המשך בעמוד 19)

סיפורה האישי מבית החולים של החיילת רחל מלצקי (העליונה בתמונה משמאל) שקפאה בדרך לסנטה קתרין: „סלע מת למעני“

להם נאותה: לשני הגיפים הוכנו שרי שראות שלג. הם לקחו לבוש חם — או מה שנדמה היה להם ללבוש חם — שקישינה ומשקאות חמים. בגיפ המפקד היה ממות-קן מכשיר קשר.

נוסף למפקד היו בחבורה רס"ן מאיר סלע, קצין אג"ם של היחידה, סרן חיים דואק, קצין החינוך, חנניה, קצין האפסר נאות, וסרן מרדכי פואזניק, קצין הרכב. סמל עודד מוזס הנהג. עופרה מאיר, מש"קית החינוך, ורחל מלצקי, פקידה. 48 שעות לאחר היציאה העליונה לדרך, שכבה רחל מלצקי במיטה צהורה בבית-

כ אשר יצאה הקבוצה העליונה, שמני תה שישתה חיילים ושתי חיילות, לדרך כה, בבוקר יום חמישי האחרון — האמינו השמונה שמצפה להם טיול נעים.

הם לא ידעו שעם רדת הלילה, יהיו כולם בסכנת מוות, ועם עלות השחר החדש — יהיו שלושה מביניהם מתים, האחרים ניצולים כל עוד נפשם בם.

השמונה, קצינים וסמלים ממטה יחידה החונה בשארם, יצאו „לראות שלג“, כפי שסיפר לאחר מכן אחד הניצולים. * יעד: סנטה קתרינה.

השמונה, שדרגותיהם נעו מאלוף-מישנה

העולם הזה מאשים:

הם הופקדו למות!

הגורלי לסנטה:
אמרתי למאיר סלע, הבוס שלי: „אני בין כה הולכת למות. עזוב אותי כאן, והר ציל את עצמך.“ אבל הוא לא הסכים. הוא צעק עלי, גרר אותי, אפילו היכה אותי פעם, כדי להכריח אותי ללכת. ואני רצתי חי רק דבר אחד — לישון לישון לישון. היום מאיר מת, ואני, שהייתי עם רגל אחת בקבר, ניצלתי בזכותו. הוא מת למעני. ביום רביעי האחרון הציע לי חבר שלי להצטרף אליהם מחר לטיול לסנטה. האמת היא שלא כל-כך רציתי, כיוון שבשארם היה חם וטוב, אולם החלטתי כי אני רוצה לראות שלג פעם ראשונה בחיים.

אני אמנם ילידת פולין, אבל עליתי ארצה בגיל שנתיים. ואני לא זוכרת מראה של שלג. בארץ לא הודמן לי אף פעם לראות שלג.

יצאנו ביום חמישי בבוקר, בשני גיפי פים. המפקד נסע בראשון, אני בשני. הצרות החלו אחרי-הצהריים. הרגשתי כי מתחיל להיות לי קר נורא והרגליים שלי ממש קופאות. לא הייתי לבושה טוב לי טיול כזה, אף אחד לא אמר לי מה ללבוש. לבשתי נעלי ז'מס עם גרבי ניילון, מכנסי חאקי צבאיות, חולצה צבאית רגילה, סוור דר ומעיל טיסה. היה לי גם כובע גרב שקיבלתי מאחותי יום קודם לכן, לפני שחזרתי מחופשה בבית, אבל נתתי אותו למאיר סלע עוד לפני שיצאנו.

התחלתי לפחד *
ב אמצע הדרך התקלקל הגיפ שלנו. ניסו להלביש לו שרשרות שלג, ולא הצליחו. בקיצור — הוא לא נסע יותר. אז כבר הרגשתי — בעצם לא הרגשתי — את הרגליים והידיים. המפקד אמר לי לי הצטרף לגיפ שלו. ישבתי קדימה, מצדי האחד המפקד ומצדי השני סלע, והיה לי קצת יותר חם.

עופרה, החיילת השנייה שהיתה איתי נו, לה לא קרה שום דבר. היא ישבה מאי חור ליד מכשירי-הקשר, על כל הציוד. אז עוד הייתי במצב-רוח טוב פחות או יותר, אם כי קצת התחלתי כבר לפחד, והיה לי גם קר נורא. חשבתי כמה טוב היה אם היה לי כאן את אחד המעילים של (המשך בעמוד 22)

עבדה כפקידה בחברת הביטוח סהר, היו נפוחות, עיניה היתה פגועה. מחזור דמה סבל מהפרעות — אולם היא חיה. **סיפורה היא השבוע על הטיול**

החולים ע"ש שיבא בתליה-שומר. זה עתה הצילוה הרופאים ממות, בשיטה נסיונית חדשנית. רגליה של המילואימניקית התל-אביבית בת ה-24, שעד לפני המלחמה

עד סמל, תכננו את הטיול בצורה שנראתה * ולא, כפי שפורסם בעיתונים, ל„טיור מטה בתפקיד“.

צה"ל בשלג: תמונה זו צולמה בגולן כשאייר האסון בדרום

דוגמנית הצמרת שהקריבה את רכושה כדי לשחרר בערבות

את בעלה החשוד

בהצחת המועדון:

ל"י על ההימור שהנסון יישאר בארץ. יתייצב למשפטו, אם וכאשר ייפתח. כי הפרשה, שהחלה כהצתה שיגרנית, מהסוג החביב על פושעי תל-אביב — התי פתחה במהירות לפרשה נוסח ברנשים וחתיכות של דמון רניון.

מה ידעו

הנשים?

יו שם הברנשים — דמויות נוצצות מעולם העסקים והבידור הבינלאומי, שלפתע הוחשדו במעשי-פשע חמורים. של פתע נתגלה ברשותו של אחד מהם אקדח עם משתקיקול — אביזר שאיננו קל כל כך להשגה, ואשר רק פושעים מיקצועיים מקדישים את הטירתה הדרושה להשגתו. שלפתע נתגלו בביתו של אחד מהם פיי אות נוכריות, שהצביעו על השימוש האפי שרי באמצעי התחזות — למטרת הכנת תמונות לדרכונים מזוייפים.

והיו שם החתיכות — נערות-זוהר ודוג-מניות ידועות: מגדי שאולי, אשתו של רפי שאולי, ידידתו של ורנר שטראוב, הח-שוד השלישי, ואשת יחסי-הציבור של ה-מועדון. ושרה אלי, אשתו של חשוד נוסף, בברנשים וחתיכות המקורי היו בר-

פרשת טיפאניס

האשה התמורה, בחליפה הכחולה והחולצה האדומה מתחתה, משכה את תשומת-לב כמעט כל הנוכחים באולם בית-המשפט. למרות חיוורונה, למרות עצבי נותה, למרות היעדר כל איפור על פניה — היא היתה דמות מרשימה ומושכת. רק מעטים מבין אלה שסקרו את גיז-רתה החטובה, הצליחו לזהות אותה: הי-תה זו שרה אלי, מי שהיתה אחת מדוג-מניות-הצמרת הבולטות בזמנו.

הנערה שבפיר

שרה אלי מדגמנת מעיל פרווה וכובע תואם. בתמונה מימין: „נערת טיפאניס“ — הסמל המיס-חרי של המועדון — מצוירת על קיר המועדון התל-אביבי. הדמיון המפתיע בין השתיים הוא מקרי בלבד, מאחר שצילום זה של שרה נעשה עוד לפני פתיחת המועדון בארץ.

ורק מעטים מבין אלה שהצליחו לזהות אותה, ידעו על הסיבה שהביאה אותה, בבוקר יום השני האחרון, לאולמו של השופט המחוזי:

שרה אלי הינה אשתו של ביוון הנסון, מנהלו הנורווגי של מועדון טיפאניס התל-אביבי. ביוון הובא באותו בוקר בפני השו-פט, לאחר מעצר של 16 יום, כחשוד במ-עורבות בהצחת המועדון, בשישי לינואר, (העולם הזה 1897).

התפתחות

פנטסטית

ההתפתחות הפנטסטית של הפרשה לא הרתיעה את אשתו הישראלית של הנורווגי החשוד. שרה נעמדה בפני השו-פט, הודיעה כי תיתן עבור בעלה את הערבות בסך 10.000 ל"י שבית-המשפט ביקש, לאחר שהחריס את דרכונו, וכן את הערבות הנוספת בסך 30.000 ל"י, שנועדה לכסות את משפטו השני, כחשוד במעורבות בהעלמת-מס, בסך למעלה מ-מליון ל"י, בו חשודים מנהלי המועדון. לשרה אלי לא היו סכומים אלה בכיס, ואף לא בבנק, היא פשוט מישכנה את דירתה ואת העסק שלה, — כדי לשחרר את בעלה ממעצר.

היא לא היססה אף רגע: „בעלי איננו גנגסטר“, הצהירה בביטחון, לאחר שבעי-השחרר, וחזר עימה הביתה. „אני בטור-חת שלא הוא ולא ורנר עשו זאת“. ואכן, תיה צורך בביטחונה המלא של אשה אותבת, כדי לסכן סכום של 40.000

החתונה המפוארת

תמונה מנשף החתונה המפואר של שרה ובעלה, שנערך במועדון „טיפאניס“, בהש-תתות כל דוגמניות-הצמרת ונערות-הזוהר של תל-אביב. ימנית: הדוגמנית חניתה צלטנר.

על ספסל החשודים בעלה של שרה, ביוון הנסון (ימני) יושב על ספסל הנאשמים, בהקשיבו לדברי השופט. השמאלי הוא החשוד השני, מנהל החשבונות השוויצ'י אמון רולנד.

ספסל ההלל הדוגמנית שרה אלי (שמאלית) צופה בדריכות אחרי מהלך הדיונים, בשיבתה בין הקהל באולם בית המשפט, בו השופט על פי בקשת התובע המשטרתי להאריך את מעצרו של בעלה, הנורווגי ביוון הנסון.

י איננו גאנגסטר!

נשים שסמכו על החתיכות שלהם, הכניסו אותם בסוד עסקיהם האפלים. והיו כאלה שלא סמכו, לא גילו להן מאומה. מה היה המצב בפרק הישראלי של הסיפור? האם ידעו הנשים משהו על עסקי קי הגברים שלהן? ובעיקר — האם ידעה שרה אלי על עסקי בעלה? בתנאי, כמובן, שאכן היו לו עסקים שמן הראוי היה שלא לדעת עליהם.

הרגשה

לא נעימה

אמר השבוע הנסון, אחרי שיחרורו ממעצרו:

"לא היה איכפת לי כל כך האוכל הרע והקור במעצר, כמו ההרגשה הלא נעימה שמאשימים אותי על משהו שלא עשיתי, ושכולם משוכנעים שמנהלי טיפאניס הם פושעים. אני מקווה שהמשטרה תתפוס במי הרה את הפושעים האמיתיים." על איזה סכום היה המועדון מבוטח — סכום שאותו היתה חברת הביטוח משלמת, לוא לא היה מתגלה כי השריפה היתה הצתה?

"אינני יודע", משיב ביוון. "אני הייתי רק המנהל הטכני של המועדון, השגחת על המלצרים והקהל והמקום." המשטרה, לעומת זאת, טוענת כי הנסון ומנהל החשבונות היו השניים היחידים שבידיהם היה המפתח לקופה — שפרי צתה, כפי שנתגלה, בווימה, ולמעשה היא נפתחה במפתח.

שותפות

ברוכה

רה אלי, בת 30 פלוס, היא אחת הדוגמניות הוותיקות בארץ. היא היתה גרושה, כאשר נישאה לביוון לפני שנתיים וחצי. היתה זו חתונה מפוארת, כשהדוגמנית היפהפיה, בשימלת שיפון לבנה, והנורווגי הבלונדי מהווים את כוכבי הערב, שהיה גדוש ברנשים וחתיכות יפים ויפות.

מיד לאחר החתונה, פתחו שרה ומנדי חנות בגדים בשותפות. עם הזמן, עזבה מנדי את העסק המשותף, ושרה נישאה (המשך בעמוד 23)

בבית המשפט שרה אלי, אותות הדאגה ניכרים בפניה, כפי שצולמה השבוע במיסדרון היכל המשפט בתל אביב, מרואיינת על ידי כתבת העולם הזה. בתמונה מימין: שרה בתצלום מימי הדוגמנות הזוהרים.

בקילומטר ה־101

חתמו הרמטכ"לים

על הסכם ההפרדה

- אך מפקדים

בקווים פקדו:

מי שחזו ראה את הירח? הוא אמור לעלות ב־4.30 לפנות בוקר. אני מחפש היטב בכיוון צפון — אבל רואה רק עננים ועננים. ועוד עננים. הם באים מכיוון קהיר, נישאים ברוח העזה והומה כי בדיוק מעלינו החליטו לרוקן את מיטענם המימי.

הטיפות הכבדות חובטות בפרצוף בצליל פות עזות, הופכות לזרם מים הנוזל מן הפנים לצוואר ומשם לגוף. אי־אפשר להפנות את הפנים — כי עליך להביט לכיוון המיקוש והגדרות, משם עלולים להגיע אנשי הקומנדו המצריים. אבל לשם כך אנו ניצבים לילה לילה על גבעה זו.

מתפלחים אחד החברה מסתבן בנוחיות, בעת מקלחת על שפת האגס המר, כשזקנו המטובן משווה לו דמיון לאברהם לינקולן. חבר אחד נזעק לעזרת

הצניעות, נוכח המצלמה, בעוד שלישי מחכה לתורו. מאחוריהם — זבל עליו תלויים בגדים מכובסים. משמאל: חייל יושב בכורסה מתחת לסוכך־שמש ליד השולחן. זוהי פינת השלווה של היחידה.

להתחפר - עוד הרגע

ברדיו. רוב החיילים שעימי הצביעו עבור הליכוד. כאשר טענתי כי הליכוד נגד הפירודת הכוחות, סירבו להאמין. הצמידו את הרדיו לאוזן — וקיבלו טיל כאשר שמעו את בגין מדבר נגד ההסכם. איך הוא מעז להתנגד לזה שנחזור הביתה, התיקוממו?

מישהו מספר בדיחת ליכוד: מה המעשה הראשון שתעשה הממשלה אחרי ביצוע ההסדר הסופי עם מצריים? תעלה ארצה את עצמות בן־גוריון!

ביום יותר חם. אני מתעורר משנתי בבוקר. לפני ארבע שעות חזרנו מן

אני גועץ עיניים בים האופל שלפני. חוץ מגשם מתמיד ומטחי ברד לא רואים כלום.

טינופת

באוהל

כן, ברד. מזה אלפיים שנה, אני סבור, לא ירד ברד בדרום סיני — ודוקא ב־לילה האחרון לפני חתימת ההסכם על הפרדת הכוחות — כפור וברד.

אני לובש תחתונים וגופייה הגילים, עליי הם תחתונים וגופייה ארוכים, עליהם שני זוגות סוודרים, שני מעילי רוח — האחד מצרי עם ביטנה, השני אמריקאי עם ביטנה נוספת.

למרות זאת — אני קפוא ורטוב, הרוח עושה צחק משיכבות הבגדים שעלי.

אולם הצרה העיקרית היא הנעליים. על רגלי שני זוגות גרביים וכמה גליונות של ידיעות אחרונות. בתחילה היינו יוצאים רק עם זוג גרביים אחד. אחר הוספנו זוג. כשגם זה לא עזר, גייסנו להכנס ניירות לנעליים. הנסיון גילה כי העיתון המחמם ביותר את הרגליים הוא ידיעות אחרונות. מעריב אינו עוזר, משום מה. סופג רטיבות מייד. אני נושא כל ערב על כפות רגלי את עמוס קינן ושייקה בן־פורת. אילו ידעו שני אלו את העזרה שהם מגישים לי.

הרוח מפעילה

מוקשים

מדי כמה דקות מפלה צרור את הי אוויר. המצרים יורים בשיטתיות מ־מקלעי הגוריאנוב שלהם. כוחותינו משייכים להם מייד. מדי פעם עולה פצצת תאורה, מאירה את הקווים שלפני המוצבים.

ניתן להבדיל בקלות מי יורה את הפצצות. שלנו מאירות באור צהוב, של המצרים באור לבן נקי.

מדי שעה, לערך, מתפוצץ מוקש בשדה לפני. בתחילה היינו מייד פותחים באש. מניחים כי המוקש הופעל על־ידי מצרים. במשך הזמן גילינו כי מוקשי הנעל מופעלים על־ידי כלבים משוטטים.

ואילו מאז פרצה הסערה — מפעילה הרוח העזה את המוקשים הקופצים. מוקשים אלה מופעלים על־ידי חוט מתוח. כאשר נתקל משהו בחוט, הוא מותח, משחרר את הניצרה. הרוח היא כה עזה, שהיא מותחת את החוט ומפעילה את המוקש שמתפוצץ בקול רעש אדיר ומחריר את החברה.

מאת

יגאל לביב

תפקידנו לשמור מפני כל נסיון חדירה של כוחות מצריים. בלשון צבאית אנו תצפית ומאב. מתחת לגבעה שלנו פלוגת טנקים, ואנו מאבטחים אותם מחדירות כוחות מצריים עם טילי טאגר, העלולים לעשות שמות בטנקים.

מליונים

בחול

אני עומד על הגבעה, רק הראש והכתפיים בולטים מעבר לקו האופק, ומביט לעבר הגדר שלפני. מאחוריה שורות שורות של מוקשים מכל הסוגים. מוקשים נגד רכב (תוצרת ארה"ב, 700 לירות מחיר האחד, 10 אלפים כאלו פוזרו רק בגיזרה של החטיבה שלנו. דהיינו — 70 מיליון לירות — רק במוקשי הרכב — רק ב־גיזרה אחת!) בנוסף להם — מוקשים קופצים, ומוקשי נעל נגד אדם.

הזמן חולף לאט. הגשם מרטיב ביסודיות את הגוף. חודר לשכבות העבות שאני לובש, ומרטיבן מלמטה, מן הצד התחתון.

המפקד יוסי בודק את תקינות המחסה מעל מחפורת מוקמת. ייתכן שמחר יצטרף לסגת מכאן, ואולי אף לפוצץ את ביצוריו הוא — אבל היום הוא עדיין משקיף את כל מאמציו בבניית הביטחון המקסימלי לאנשיו.

בודקים

המצרים לא מתרשמים כלל מכך שמחר יחתמו על הסכם הפרדת הכוחות. מאוור סואץ רואים כל הזמן כדורים נותבים מפלחים את השמיים האפלים. כאר שר ישבנו באוהל במחנה, לפני שיצאנו עם חשיכה למארב. הקשבנו לחיזות

המארב. הסרנו את הנעליים, נכנסו לשקי שינה, ותחת חמש־שש שמיכות, אחרי לגימת קוניאק, חספנו שינה קצרה — שעיקר התענוג בה היה להסיר את הנעליים. האוהל שלנו משמש לנו גם משבת, בי שינה ערימות של שיירי אוכל וכלי־מטבח

(המשך מעמוד 14)

הקושיים הקיימים בין השותפים המיועדים לקואליציה הבאה מחוירים לעומת צרות אלה.

יחסי-חוץ

זב הנמר

לא היה קץ לעמם של אורחי ישראל — ואורחים הגונים רבים אחרים, ברחבי הי — כל אימת שממשלה אירופאית שיחררה ללא משפט מחבלים ערביים שביצעו מעשי-רצח על אדמתה. פחדן של הממשלות האירופאיות מפני ניקמת חברי-הם של המחבלים זכה לגינוי חריף.

בימים אלה נדמה כי ישראל הולכת גם היא באותה דרך — גם אם מסיבה שונה.

המחבלים נלכדו. לאחרונה נידחה פעם נוספת פסק-הדין במשפטם של עשרה מחבלים ערביים. המשפט החל ביולי אש-תקד, ופסק-הדין נקבע לחשיעי לאוקטובר, הוא נידחה ל-27 לדצמבר, נידחה שוב, ל-שישי לפברואר, ויש עדיין לראות אם לא יידחה פעם נוספת, עד אין סוף.

עשרת המחבלים נילכדו על-ידי צה"ל בלבנון, בעת הפשיטה לדרום לבנון בספטמבר 1972. בעיקבות טבח מינכן, הם הועמדו לדין בבית-המשפט הצבאי בלוד, הואשמו בחברות באירגונים בלתי-חוקיים, השתתפות באימונים צבאיים, והחזקת נשק ב-מטרה לפגוע במדינת ישראל. לשמונה מהם מינה בית-המשפט את עורך-הדין אה-רון ברקאי כסניגור, שניים אחרים קיבלו שני סניגורים אחרים.

יירב על התוצאות? מה הסיף אפילו חיים בר-לב, במאבק נגד אריק שרון?

התפרצויות האחרונות של אברהם עופר נגד הקו של פניחם ספיר, עלולות להיות אות ראשון לקראת האפשרויות של פילוגים וקרעים נוספים בתוך המפלגה, ואפילו ב-תוך הגוש עצמו.

התיקים שיעמדו לרשותו של ספיר, שי-אותם יוכל לחלק לחסידי, הם ארבעה: חק-לאות, שיכון, משפטים ועבודה. גם במספר זה של תיקים פנויים, אין הדבר קל. חק-לאות תצטרך להימסר לאיש המושבים או הקיבוצים, כאשר ישנה גם דרישה שיהיה זה איש העדות.

שריר ופליט. תיק המישפטים חייב, על-פי המקובל עד כה, להיות בידי איש-מקצוע. לכן חיים צדוק הוא המועמד ה-רציני, במידה וספיר לא יצטרך לתת תיק זה לליברליים העצמאיים (כפי שכבר היה בתקופת פניחם רון). תמורת ויתור על כמה עקרונות משלהם נגד הדתיים, ש-ליהם אין ספיר רוצה לוותר גם בממשלה הבאה. זאת גם ההזדמנות להחניף לגולדה ולהוציא על-ידי כך את משה קול מה-ממשלה. קול השייך לרשימה הארוכה של "הלא-נחמדים" בעיניה. במקרה זה המועמד הוא גידעון האמונה.

לתיקי העבודה והשיכון מועמדים יהושע רבינוביץ ויצחק רבין, שהובטח לו סופית להיות שר בארצות-הברית.

חלוקה זו משאירה את אברהם עופר,

וקשה לו ללכת. יוסי מסביר לו כי הוא רוצה להגן על ראשו, ולא על רגליו, ולכן יעמידו לדין.

עוברים את המוצב החדש. מגיעים לאחת מפלוגות הטנקים. באוהל המרכזי תור של חיילים. מסתבר כי גייסו למילואים עורך-דין — והוא מועסק בהגשת עזרה מש-פטית לחיילים.

אנו עולים לעמדת התצפית. רואים כי גם המצרים עוסקים בביצורים במרחק רב — בדיוק מול המקום בו בונה יוסי מוצב חדש.

אחד החיילים שואל את יוסי מתי נש-תחרר, עכשיו שנחתם הסכם ההפדרה. "זו שאלה של ימים", משיב יוסי. "300 ימים".

היסודיות

השתלמה

הריו מודיע על השלמת החתימות בקילומטר ה-101. יוסי כאילו לא שמע. הוא ממשיך בתפקידו — כאילו נישאר פה לנצח.

אנו ממשיכים לאורך הגבול. עוצרים בכל פלוגה. יוסי בודק בדיוק מה עושה כל כוח, מה הבעיות, מה לא נפתר מאז ביקורו אתמול.

הוא טיפוס של בעל-בית. מושבניק ב-מוצא, מכפרי-יהושע. מעולם לא התנגד לקבל עוד כוח לגדודו — שהפך כבר כמעט

מזוהים. טיפוס נוראית — אבל מי משוגע לרחוק כלים בקור ובגשם הזה?

ישבו

קבוא

אף אחד גם אינו מעיז להתגלח בגלל הקור. אולם הצרה הכי גדולה היא עשיית הצרכים: לחשוף את הישבן ברוח הזו — זה גיהנום. מתאפקים איפוא כמה ימים, בתקווה שהקור והרוח יחלפו. כאשר מישתו נשבר ויוצא בכל זאת, מתנדבים כולם, כאשר הוא חוזר לעסות לו את הישבן כדי לעוררו מקיפאון.

מאידך, בכל רע יש טוב: בקור הזה אין זבובים. אנו מקווים כי גם הפרעושים והכינים קפאו ומתו.

באחת-עשרה אני מצטרף למג"ד, יוסי, סיור שיגרת. יוצאים למוצב חדש שהוא

האחרון!

אתחפרים

החברה עובדים בשרשרת בחפירת תעלת קשר. תצלום זה צולם ביום בו נחתם החוזה בדבר הפרדת הכוחות — אולם ההתרחשויות בק"מ ה-101 לא עצרו את פעילות האנשים בקו בכח זה, והם המשיכו לתמיד להפור ולשפר את העמדות שלהם — עד הרגע שתבוא הוראת הנסיגה.

לחטיבה. נשמה של איכר, אוהב שיהיה על ידו הרבה מכל דבר.

במלחמה לא בלט בתחילה. לאחר מכן התברר כי היסודיות שלו, ההקפדה על פרטים, הניבו פירות. הוא היה עובר ב-מלחמה מטנק לטנק, בודק שלכל אחד יהיה כרטיס-טיטוח לכל נקודה בשטח — ומכמה עמדות-אש אלטרנטיביות.

כאשר התקיפו המצרים ב-14 לאוקטובר, השמיד יוסי עם השרמנים שלו עשרות ט"י-62 משוכללים. בכלל, הוא חסיד גדול של השרמנים, טוען כי הוכיחו עצמם יותר מן הפטונים.

אנו חוזרים למחנה. השעה כבר ארבע אחרי הצהריים. עוד מעט יוצאים שוב ל-מארב.

הפרדת כוחות? אולי כשתבוא הפקודה להיפרד, ניפרד. עד אז, העסקים כרגיל, עד הרגע האחרון: מתחפרים, מתבצרים, אורבים.

מקים. זה שהבוקר יחתמו על הפרדת כוחות — אינו נוגע לו. במוצב החדש עובדים בכל המרח. אומר יוסי: "רק בגלל הביצורים שאנו מקימים כאן כל הזמן — הסכימו המצרים להפרדת הכוחות!"

הוא בודק אישית כל עמדה במוצב הי-חדש. מנסה אם ניתן להפעיל בקלות את מקלע ה-0.5. מורה להוסיף בעמדה אחרת שקי חול.

מישפט

באוהל

מ' שאית מתקרבת. יוסי זועם. אסור באיסור חמור להתקרב עם רכב ל-מוצב, כי הוא חשוף לאש המצרים. הנהג טוען, בתשובה, כי יש לו פצע ברגל

אירופה רוקדת לחיי הנפט הערבי הפתחה מוחלטת

איך יוצאים מזה? המטרה היתה לקבוע תקדים משפטי לגבי מחבלים שלא ביצעו את פשיעתם בתחומי מדינת ישראל. היתה זו הכנת הקרקע למקרה לכידתם של ראשי אירגוני המחבלים.

אלא שבעקבות לכידת העשרה, התעורר ברחבי העולם גל מחאה רציני, שכן העש-רה היו אורחים, ומערכת ההסברה של אירגוני המחבלים הצליחה להציג בפני הי-עולם בהצלחה את הצד השני של המטבע — חדירת צבא אויב לתחום מדינה שנייה, וחטיפת אורחים בכוח ממנה.

בעקבות גל המחאות, גילתה מדינת ישראל שהיא לכודה נמר בזנבו: הוא אמנם נתון בידיה — אבל איך משתחררים ממנו?

משבר הנפט

סוף, סוף משתלבים

ההעלאה האחרונה במחירי הדלק, ובעי-קר במחיר הבנוין, הצליחה סוף סוף ל-עורר מאוישותו גם את הישראלי המצוי. הוא הצליח לקלוט — בהפתעה מוחלטת — כי מתכוונים גם אליו, במשבר האנרגיה-השבוע הבין, כאשר נתבקש להוציא מכיסו 100 ל"י, במקום 50, למילוי המיכל — כי המשבר יגרם לשינוי דרסטי גם באיכות חייו שלו.

ישראלים רבים החלו משנים, ובמהירות, את הרגלי התחבורה שלהם. מחליפים מכו-נית, או מוותרים עליה לגמרי. הלחץ יגבר עוד יותר אם יוגשם האיום להפסיק להכיר (המשך בעמ' 23)

אהרון ידלין ולובה אליאב שוב בהמתנה לתקופה ארוכה, וזה בשעה שהמפלגה מפי-סידה מנדטים בבחירות, ותיקים כתוצאה מזה.

עסקנים אלה, ובמיוחד עופר, אינם מוכנים לקבל הסדר זה. עופר חושש שלקראת הי-קאדנציה הבאה ידחוף ספיר את יוסף שריד לכחונה יותר בכירה מחבר-כנסת רגיל. כבר היום שייך שריד לסוג המקורבים ל-ספיר, ויודע סודות כלכליים וביטחוניים רבים יותר מחסידי האחרים של ספיר. כי תוצאה ממצמדו זה מחפשים את קירבתו אלופים (מיל), הממתינים לתפקידים בקרב הממשלה הבאה, או לתפקידים ממלכתיים אחרים.

נקמה כבודרה. גם אלון אינו מקל על התסבוכות, הכרוכות בשיבוצים אלה. לא-חרונה נשמע מחסידיו שאינו רוצה להמשיך להיות שר-התיווך בעתיד. הוא גם אינו אומר באופן ברור מה בלצונו לעשות בממשלה הבאה. חבריו במשך דרשו ממנו, בשיחה שקיים איתם ערב-הבחירות, להימנע מכל תפקיד בממשלה הבאה, אם משה דיין ימשיך להיות שר-התיווך, דבר שכיום אינו מוטל כלל בספק.

היחסים בין גולדה לאלון הם כאלה, שאין ביטחון שתנסה לשכנע אותו להמשיך בתפקידו כשר-התיווך או בכלל כשר. במ-יוחד נובע הדבר מהשמועה, שהקביץ המ-אוחד רוצה להחליף את ישראל גלילי ב-יצחק בן-ארהון. זוהי "הנקמה המתוקה" של חסידי אלון בגולדה.

לאור כל האפשרויות האלה, אין לדעת איך יפול דבר בתוך מפלגת-העבודה, וכל

מנגנון המדינה גויים להגנה על טוהר הגזע!

השיקסע לכלא!

קיבל רודי הודעה מממשלת ישראל, המבשרת לו שהוא למעשה אזרח ישראלי.

הסיבה: אמו היא אזרחית ישראלית — ומשום כך גם הוא אזרח ישראלי, בין אם זה מוצא חן בעיניו או לא.

אמו של רודי עלתה לישראל מפולגניה, ירדה מהארץ ב־1953 והיגרה לגרמניה, נישאה שם לאביו. אולם מאחר שמעולם לא טרחה לבטל את אזרחותה הישראלית — נחשב גם רודי כאזרח ישראלי.

אי לכך, הסבירה ממשלת ישראל לרודי, יואל גא האברך ויצטרף לשורות צה"ל, ככל אזרח ישראלי שהגיע לפירקו.

רודי זעק חמס. הוא ראה מיד בצורה גיוס את הקשר לביקורו הבהול של אביו בארץ. הוא הודיע שאינו אזרח ישראלי, אינו רוצה אה עצמו כאזרח ישראלי, אינו רוצה להיות אזרח ישראלי. כי בא לארץ רק כמתנדב, כי הוא נולד בגרמניה, חונך בגרמניה, אין לו שום קשר לישראל.

מאומה לא הועיל, והוא גוייס בכוח.

תקנות ברורות

ה יתה זו שערורייה מאין כמוה, ש־ה תיתכן רק במדינה בא נותן שר־הביט־חון דוגמה אישית בנושא כיבוד החוק.

הוראות משרד־הביטחון, ביחס למקרים כשל רודי, הן ברורות ביותר. הנחייה אחת קובעת:

„אזרח ישראלי שהיגר מהארץ עקב הגי־רת הוריו בגיל 13 או פחות, ומאז מקום מושבו הקבוע הוא בחו"ל, ואשר רוצה לבקר בארץ לצורך ביקור קרובים, לצורך בחינת אפשרות להשתקע, וכדומה — יאופ־שר לו ביקור חד־פעמי לתקופה של שנה אחת, בלא שיגויס.“

ברור למדי, ולמקרה שתקנה זו בכל זאת לא ברורה לבעלי תפיסה כבדה, הוסיף המחוקק תקנה נוספת. זו אומרת:

„כל מועמד לשירות הביטחון לא ייחשב למועמד כזה, כל עוד לא בא לארץ או לא חזר אליה מרצונו בכוונה להשתקע. כוונה זו של מועמד תיקבע על־ידי הצהרה מפור־שת של המועמד, אם שהה בארץ מעבר לתקופה שאושרה לו, ואם הגיע לארץ ל־אחר שמיצה את זכויות הביקור שלו.“

הוראות אלה קבעו בצורה חד־משמעית כי אסור לגייס את רודי.

כ אשר החליטו צמד הנאהבים הצעיר־ים, רודי ורוזל, להימלט מאימת הור־ריו הנועמים של רודי — לא ידעו כי הם נופלים מן הפח אל הפחת.

שכן בגרמניה ארץ מולדתם, הציקו להם רק ההורים. בישראל — התגייס גם מנגנון המדינה הרשמי, כדי לשים קץ לאהב־תם, להפריד ביניהם בשיטות ברוטאליות, לפי מיטב חוקי הגזע של גרמניה הנאצית.

לא בדיוק. בגרמניה הנאצית לא היה איש מעז להפר את החוק, כפי שהעזו להפר אותו פקידים ממשלתיים בישראל, בלהי־טותם להפריד את הצעירה הגרמניה מעל הצעיר היהודי, בן הגזע הנבחר.

וזה — למרות שחוקי מדינת־ישראל מקי־פים דיים, לצורך שמירת טוהר הדם ה־יהודי, כפי שהתבטא בזמנו, בצורה חד־משמעית, השופט העליון חיים כהן: בעניין זה, חוקי מדינת־ישראל דומים לחוקי גירנ־ברג.

לארץ מיפלט

א ביו שר רודולף, אברהם שוורצ־באום, הוא איש מפד"ל ותיק ונאמן, למרות שהוא חי בגרמניה. ניתן אם כן ל־הבין את הרגשותיו, כאשר גילה כי בנו בן ה־18 התאהב בגרמניה נוצרית, עבר לגור איתה.

אולם זמן קצר לאחר הגיעו לישראל עם אהובתו, רוזל קורטה — גילה שיש־אלה היא ארץ מיפלט רק ליהודים טובים. יהו־דים רעים, המעזים לטמא את הדם הנבחר־ביחסים עם גוייה — באים על עונשם ב־ארץ הקודש.

השניים באו לארץ כמתנדבים. רוזל הגי־עה ראשונה, נחתה בקיבוץ מיוזע. זמן קצר לאחר מכן הצטרף אליה רודולף.

קשרים טובים

ן זמן קצר אחרי רודולף — הגיע ב־עיקבותיו אביו.

וזמן קצר לאחר מכן — החלו דברים מוזרים מתרחשים לשני הצעירים.

כמפד"לניק ותיק, היו לאביו של רודי קשרים טובים עם ראשי המפד"ל בארץ, וזמן קצר לאחר הגיעו של האב לישראל,

אין כניסה רודי ורוזל מתנשקים על רקע תמרור „אין כניסה“, סמלי במקרייתו: האמנם אין כניסה במדינת ישראל להם, אליה ביקשו להימלט מההורים שהתנגדו לאהבתם? בתמונה למעלה: מבט מהורהר של הזוג.

הם לא ישרוני!

למרות הקור המקפא. תה הוגש רק בבוקר — וטעמו היה בלתי ניסבל. בגלל הקור העז, היו הבנות יושבות לשולחן האוכל כשהן עטופות במעילים וכובעים לראשן. לפעמים לבשתי חמישה סוודרים בנסיון שווא להתחמם.

ה ימים שלי בנווה-תירצה היו אימים. ככל הבנות, הייתי גם אני קמה בחמש בבוקר, מציעה את המיטה ומסדרת עד לשישה שש. אחרי המיסדר, בשש, היו שאר הבנות יוצאות לעבודה, אבל אני נשארת בתא. כך, אילצו אותנו לשבת בבוקר עד ערב באפס מעשה — שזה ממש עינוי בלי עבודה, בלי ספרים, בלי עיתונים. הייתי מבלה את רוב השעות בבכי חסר-מעצורים. גם על השוטרות לא היתחבבתי. רובן לא הצליחו להבין אותי. רובן הן נשים קשות ומכוערות — ממש כמו תפקידם.

אל שאר הבנות היה יחס השוטרות טוב יותר. ההרגשה בכלל בכלא — פרט לי — הייתה של מישפחה. כל הבנות חיו יחד. נתנו האחת לשנייה סיגריות פיטפטו ביחד. רק אני נותרתי מחוץ לתמונה.

ל אחר חמישה ימים בכלא נתקפתי בהיסטריה. שעה ארוכה צעקתי, היש תולדתי, זרקתי חפצים מעבר לחלון, הפכתי ושרבתי חפצים. העונש על מעשה כזה הוא צינוק, וכבר הגעתי לפתח הצינוק. אלא שברגע האחרון קיבלתי חנינה. בגלל מצבי המיוחד.

כך עברו עלי עשרה ימים אימים — מהם היומיים האחרונים לאחר שכבר בית' המישפט ביטל את צו-הגירוש נגדי. סתם החזיקו אותי עוד יומיים, באופן לא חוקי.

אני יודעת בדיוק מה הם ניסו לעשות לי. הם ניסו לשבור אותי, לשגע אותי. הם ניסו להכריח אותי להתחנן בפניהם ש'ישחררו אותי, ואני אסכים בתמורה לעזוב את הארץ.

רק כך אפשר להסביר שסילקו את הבת היחידה שאיתה יכולתי לדבר. שהקפידו לא לתת לי שום חומר קריאה. לא לתת לי שום תעסוקה.

אולם זה לא עזר להם — ולא יעזור להם. לא נשברתי, והם גם לא ישרבו אותי בעתיד.

בשום פנים ואופן הם לא יצליחו להפי' ריד אותי מרודי שלי.

סיפורה של הצעירה הגרמניה אשר הושלכה לכלא מפני שאהבה יהודי

מלון. לא הבינתי מדוע עונים לי כך. בסך-הכל ביקשתי כוס תה או קפה. אולם מותרות אלו לא היו בבית-הסוהר,

אם היא צועקת — היא מקבלת את מבוק' שה מיד. לא אחת נאמר לי: זהו אינו בית'

שוטרות פקדה עלי להתפשט. היה יום קר. לא היה חימום בחדר הקבלה. רעדתי מקור. בדיקה שיגרתית על גופי. ניסו לראות אם לא החבאתי דבר מה. החלי' פו את בגדי בבגדי אסירה. שוטרות הובי' לת אחתי לתא. הדלת ננעלה מאחורי.

האשמה נגדי הייתה הפרת צו גירוש ש' הוצא נגדי על-ידי שר-הפנים. הצו קבע כי עלי לעזוב את הארץ ב-25.12.73. הדבר לא הובא לידיעתי כלל. שבועיים לאחר מכן, נילקחתי על-ידי שוטרים לבית-הכלא לנשים נווה-תירצה.

לא ידעתי מה רוצים ממני. איש לא הס' ביר לי מאומה. ניסיתי לדבר עם האחראים בכלא. כולם אמרו אותו דבר — במיוחד מנהלת בית-הסוהר, הגברת אפשטיין: "יש לנו הוראה — אנחנו לא יכולים להפ' אור' תה."

ה כניסו אותי לתא שהיו בו עוד חמש בחורות. מיטות כפולות. התא צר ו' קטן. אבל הקור מקפא. אפילו אני, ש' רגילה לקור, כמעט קפאתי.

לבחורות בתא היו כל מיני עבירות. אחת רצחה. שנייה נרקומנית, שלישית אומרת שאינה יודעת על מה ניכנסה. ישבתי שם ביניהן, והתחלתי לבכות.

מהיום הראשון ועד היום האחרון ישבתי שם ובכיתי. ביקשתי חומר לקרוא. אני יכור' לה לקרוא רק גרמנית ואנגלית. לא נתנו לי. כל פעם שהייתי מבקשת — היו אומר' רים לי מחר.

פעם אחת הצלחתי לקבל את הג'ורנלס פוסט. יותר לא נתנו לי.

בין הבנות היו כאלה שהיו מסוממות. ממש. אני לא יודעת איך הסם הגיע אלי' הן. זה היה מפחיד. בתחילה, הייתה איתי בתא בחורה שדיברה גרמנית. ישבתי ו' דיברתי איתה, וכך הוקל לי.

אלא שלמחרת החליט מי שהחליט כי יש להפריד בינינו. הבחורה עברה לחדר אחר. ואני נשארת בתא ללא נפש חיה שאוכל לדבר איתה. שאר הבחורות לא ידעו שום שפה מלבד עברית.

מאמציו של רודי לבקר אותי — נכשלו. לא הירשו לו.

הבנות בתאי התנכרו לי. לא מרצון רע. פשוט הייתי זרה. שונה. אולי משום שלא הבינו את שפתי. צורת פנייתי לאנשים הייתה שונה. הייתי משתמשת בתודעה ו' בבקשה/ כפי שאני רגילה. אולם דברים אלה אינם נהוגים בנווה-תירצה. שם אסירה המבקשת משהו בנימוס — לא תיענה. רק

אולם הטורפים סירבו להרפות מקורבנם בקלות. ורוול המשיכה לשבת בכלא עוד יומיים תמימים. לאחר ביטול הצו (ראה סיפורה במסגרת).

בינתיים, לאחר שרודי סיפר את סיפורו בפני בית-המשפט, נסוג גם צה"ל. נתן לרודי דחיית שירות לשנה (בזכות הידי' דות, העולם הזה 1898).

הקלפים נטרפו

כ רגע, וכו' אם כן שני הנאהבים ל-ספראנד, זמני ככל שיהיה. הפרפרים הם חופשיים — וביתד.

השאלה היא, מה הלאה. אביו של רודי חזר לגרמניה. לעסקיו. מיד לאחר שבירר כי רודי מגויס וכי אהובתו בכלא, ערב גירושה. דהיינו — כי לשניים צפוי פירוד למשך כל שלוש שנות שירותו של רודי.

ההתפתחות האחרונה, שטרפה את כל הקלפים, תזעיק אותו מן הסתם שוב ל-ארץ.

ולא נותר כרגע אלא לצפות ולראות מי ינצח:

בניאור או בניחושך. החוק או חשכת ימי-הביניים.

הסיבה הרשמית: היא לא צייתה לצור הגירוש. זה שהיא לא ידעה כי הוצא נגדה צו כזה — לא הרשים איש. השיקסע, ש' העזה לטמא את הדם היהודי — הושלכה לכלא.

הטורפים וקורבנם

ר ק למחרת מעצרה נודע לפרקליטה, עורר-הדין אמנון זיכרונ, על כך. רק כאשר הגיעה רוול לבית-הכלא, נמ' סר לה צו-הגירוש נגדה.

בשלב מאוחר זה, לאחר שבוצעו נגד הצעירה כמעט כל העבירות האפשריות, חששו פקדי משרד-הפנים לבצע עבירה נוספת. עיכבו את ביצוע גירושה, כנדרש בחוק, לשלושה ימים מיום מסירת הצו. למרות זאת, ובניגוד לחוק, בילתה רוול את שלושת הימים הללו בכלא.

אולם אותם שלושה ימים הספיקו כדי להפ' את מזימתיהם של מתכנני הפרדת הגזעים: עורר-הדין זיכרונ ביקש בבה' לות מבית-המשפט העליון את ביטול צו-הגירוש, וכן צו נגד שר-הפנים.

בית-המשפט נעתר לבקשתו, הוציא צו-על-תנאי נגד השר, ביטל בינתיים את צו-הגירוש.

נסיון לגרש מהארץ את הבחורה — בלט לעין. היה זה כאילו ממש מן השמיים נלח' מו לאביו של הבחור, דאגו להפריד את הזוג הצעיר.

אלמנט מסוכן

ג צורת הפגישה במשרד-הפנים העי' דה על מצפון רע מצד פקידים מסוי' מים. הפעולה נעשתה בחיפזון, בחשאי, כי יאה למיבצע גנגסטרי: לרוול לא ניתנה כל אפשרות לשאל שאלות, להתנגד, להת' ייעץ עם עורר-דין. לא הוסברו לה זכויות תיה החוקיות.

ההמשך היה באותו סיגנון: מאחורי גבה, מבלי להביא זאת לידיעתה, הוציא שר' הפנים צו-גירוש נגד הצעירה, לפיו עליה לעזוב את ישראל ב-25.12.73.

ניתן היה להבין את בחילות של השר: המינים היו ימי חירום. עם ישראל ישב מגויס כולו בחזית, ואסור היה להשאיר בארץ אף לרגע אלמנט מסוכן כרוול קור' טה.

חלפו שבועיים נוספים, ובשמיני לינואר התייצבו בפני רוול שוטרים, נטלו אותה ללא גיניונים מיותרים של טקס לבית הכלא לנשים נווה-תירצה.

למרות זאת, הופעלו באיוה שהוא מקום, בניבכי המנגנון, קשרים ולחצים חזקים דיים. כדי לאלץ פקידים מסוימים לעבור על החוק, לגייס את רודי בניגוד לרצונו.

האם המטרה הייתה להוסיף חייל נאמן לצה"ל — או פשוט להפחיד את רודי ו' להציץ לו?

פקידי ממשלה כגנגסטרים

ה שערורייה הנוראה, שבמהלכה ה' הירשה לעצמו שר בממשלת ישראל לשכוח כי הוא פועל במדינת חוק, להפעיל כוח ללא חוק — ככל גנגסטר פשוט — לא נסתתמה ברודי. שירותיה הטובים של אנשים מסוימים הופעלו גם ביחס לרוול.

באותם ימים שרודי קיבל את צו-הגיוס, קיבלה רוול הזמנה למשרד-הפנים. שם נא' מר לה שעליה לעזוב מיד את הארץ, כי תוקף אשרת-הכניסה שלה פג.

היה זה שקר גם — שכן תוקף אשרת' הביקור של רוול הוא עד אפריל 1974. יש להניח שעוד תופעל יוזמה לאחר את הפקיד האחראי לכך ולהעמידו לדין — כמו את שאר הפקידים העבריינים בפרשה זו.

הקשר בין צו הגיוס של הבחור לבין ה-

(המשך מעמ' 15)

אבא שלי. אבא הוא יצרן מעילים בתל אביב.

ניסיתי לקחת מעילים מאחורנית ולהתר כסות בהם. אבל הידיים כבר לא נשמעו לי.

אחרי כן בא השלב הנורא. הגיפ שנסע נזכר — נעמד גם כן. אני חושבת שנגמר הדלק. כאן עשה המפקד טעות. הוא ירד מהגיפ ופתח את מיכסה המנוע. תוך שניות התעופפו משם כל מיני חלקים קטנים ברוח הנוראה. היה ברור שהגיפ הזה הלך גם כן.

הסופה הפכה

גיהנום

פי הוראת המפקד, התחלנו ללכת ברגל. אז כבר התחיל להיות לי רע, רע מאוד. התחלתי לפחד ממש. היה לי בתוך ספר-החיים קטן, עם התחית של הרב גורן, שסלע נתן לי ימים מספר לפני שיצאנו לטיול. חשבתי על התחילים, ונר

רחל לפני גיוסה למילואים

דרתי בליבי כל מיני נדרים, מה אעשה ומה לא אעשה אם אצא מכאן בחיים. הסופה הפכה לגיהנום ממש. גשם ופחית שלג נדבקו לנו בפנים בעוצמה נוראה. ממש אי אפשר היה להרגיש יותר את הפנים. נזכרתי בחופשה שחזרתי ממנה את מול. יומיים של חופש, שהקדשתי כדי להתחייפות. ללכת למספרה, לטפל בעצמי, להיות יפה ומסודרת לקראת תקופה נוספת של מילואים שלא ידעתי מתי תיגמר. הייכתי לעצמי בלב. בשביל מה להתחייפות אם עשיתי אני כל כך מכוערת.

המשכנו לטפס על ההר. סלע ואני היינו בראש. והייתר אחרינו. לעיתים ראיתי נו אותם, דמויות מטושטשות בסופת השלג המשתוללת.

הרגשתי שאני לא יכולה להמשיך יותר. התחננתי לפני סלע שיתן לי לנוח מספר דקות, אולם הוא לא הסכים, ומשך אותי הלאה בכוח. רציתי לשבת ולגמור. לא רציתי לחיות יותר. הייתי בטוחה באותם רגעים, שאני לא אחיה יותר. השלג הגיע כבר מעבר לברכיים.

אבל סלע המשיך להכריח אותי ללכת. הקים אותי כל פעם שנפלתי. כל הזמן הוא דיבר אלי, דיבר וצעק, דיבר וצעק. התחננתי לשווא.

עשרה צעדים התחננתי לפניו לעשות הפסקה. לעצור אפילו לדקה אחת. הרגשתי שאני לא יכולה יותר. אבל הוא לא הסכים — וכך הציל את חיי. המשכתי ללכת וליפול, לקום, ללכת וליפול. היה רגע אחד שידעתי שאלוהים אפילו לא יזין אותי יותר. נפלתי על הארץ — ולא רציתי לקום.

סלע סחב אותי, נתן לי מכה בפרצוף, אבל כלום לא עזר. הייתי אדישה לחיים, ידעתי שאני אמות שם. אבל לא פחדתי. לא היה לי כח יותר אפילו לפחד.

בינתיים הצטרפו אלינו היתר, והמפקד החליט לעשות חנייה. בשביל לנוח ולעצור אחד את השני. אף אחד לא היה

יכול לעזור אפילו את עצמו. חוץ מעופרה. היא ממש ג'דה. סלע הכניס אותי לתוך השקשינה שהוא סחב איתו. ואמר לארבעה חברי לשכב עלי ומסביבי, כדי לחמם אותי. אז איך בדתי את ההכרה.

המפקד

שמח

תעוררתי בבית-החיים תל-השרון. הרגליים והידיים שלי הן כמו של מלכת-יופי. הכי שמנות והכי נפוחות בעיר. עם שלפוחיות גועליות. העין שלי נפיצה, אבל הרופאים אומרים שהיא תהיה בסדר. יש עדיין בעייה של סיבוב במחזור הדם. קיבלתי מהמקרה איזו אנמיה, וזה הדבר היחיד שמטריד את הרופאים. כל היתר יעבור.

המפקד היה אצלי לביקור, שמח וטוב לב. בטח שהוא שמח. כל אחד שנותר בחיים, מהטיל הזה — זה פחות 10 שנים בתיסוהר בשבילי.

כשנודע לי על מותם של שלושת החברים, קיבלתי הלים. ביחוד מסלע. ידעתי

שאם הוא לא היה מאבד את כל כוחותיו תינו לסחוב אותי ולהציל את חיי — הוא היה ניצל בעצמו.

עד כאן, סיפורי של רחל.

תקלות, תקלות

מה קרה שם בטיול, שהפך למלכודת מוות? מי אשם במוותם של שלושה חיילים — כמעט ארבעה? האם היתה זו תאונה בלתי-נמנעת — או תוצאת הזנחה, שיקולים מוטעים, חוסר מיקצועיות?

החילוף הלביש את האנשים בבגדים חמים. הישקה אותם במשקאות חמים והחריפים שהיו בידי.

סרן פואניק שתייה חמה, בשינה המוקדמות, נשלח כוח-חילוץ נוסף שכלל שלושה חיילים.

שמונת המטיילים המתינו לכוח החילוץ בסופה הנוראה, חשופים לשלג ולרוח. מצבם היה בינתיים סביר, אם כי רבים התאוננו על הקור. רק מצבה של רחל היה קשה.

בעשר בערב הגיע כוח החילוץ. בשעה זו כבר היה מצבה של רחל כפי רע. כוח הי

חילוץ הלביש את האנשים בבגדים חמים. הישקה אותם במשקאות חמים והחריפים שהיו בידי.

סרן פואניק שתייה חמה, בשינה המוקדמות, נשלח כוח-חילוץ נוסף שכלל שלושה חיילים.

שמונת המטיילים המתינו לכוח החילוץ בסופה הנוראה, חשופים לשלג ולרוח. מצבם היה בינתיים סביר, אם כי רבים התאוננו על הקור. רק מצבה של רחל היה קשה.

בעשר בערב הגיע כוח החילוץ. בשעה זו כבר היה מצבה של רחל כפי רע. כוח הי

חילוץ הלביש את האנשים בבגדים חמים. הישקה אותם במשקאות חמים והחריפים שהיו בידי.

סרן פואניק שתייה חמה, בשינה המוקדמות, נשלח כוח-חילוץ נוסף שכלל שלושה חיילים.

שמונת המטיילים המתינו לכוח החילוץ בסופה הנוראה, חשופים לשלג ולרוח. מצבם היה בינתיים סביר, אם כי רבים התאוננו על הקור. רק מצבה של רחל היה קשה.

בעשר בערב הגיע כוח החילוץ. בשעה זו כבר היה מצבה של רחל כפי רע. כוח הי

חילוץ הלביש את האנשים בבגדים חמים. הישקה אותם במשקאות חמים והחריפים שהיו בידי.

סרן פואניק שתייה חמה, בשינה המוקדמות, נשלח כוח-חילוץ נוסף שכלל שלושה חיילים.

שמונת המטיילים המתינו לכוח החילוץ בסופה הנוראה, חשופים לשלג ולרוח. מצבם היה בינתיים סביר, אם כי רבים התאוננו על הקור. רק מצבה של רחל היה קשה.

בעשר בערב הגיע כוח החילוץ. בשעה זו כבר היה מצבה של רחל כפי רע. כוח הי

חילוץ הלביש את האנשים בבגדים חמים. הישקה אותם במשקאות חמים והחריפים שהיו בידי.

סרן פואניק שתייה חמה, בשינה המוקדמות, נשלח כוח-חילוץ נוסף שכלל שלושה חיילים.

שמונת המטיילים המתינו לכוח החילוץ בסופה הנוראה, חשופים לשלג ולרוח. מצבם היה בינתיים סביר, אם כי רבים התאוננו על הקור. רק מצבה של רחל היה קשה.

בעשר בערב הגיע כוח החילוץ. בשעה זו כבר היה מצבה של רחל כפי רע. כוח הי

חילוץ הלביש את האנשים בבגדים חמים. הישקה אותם במשקאות חמים והחריפים שהיו בידי.

סרן פואניק שתייה חמה, בשינה המוקדמות, נשלח כוח-חילוץ נוסף שכלל שלושה חיילים.

שמונת המטיילים המתינו לכוח החילוץ בסופה הנוראה, חשופים לשלג ולרוח. מצבם היה בינתיים סביר, אם כי רבים התאוננו על הקור. רק מצבה של רחל היה קשה.

בעשר בערב הגיע כוח החילוץ. בשעה זו כבר היה מצבה של רחל כפי רע. כוח הי

חילוץ הלביש את האנשים בבגדים חמים. הישקה אותם במשקאות חמים והחריפים שהיו בידי.

סרן פואניק שתייה חמה, בשינה המוקדמות, נשלח כוח-חילוץ נוסף שכלל שלושה חיילים.

שמונת המטיילים המתינו לכוח החילוץ בסופה הנוראה, חשופים לשלג ולרוח. מצבם היה בינתיים סביר, אם כי רבים התאוננו על הקור. רק מצבה של רחל היה קשה.

בעשר בערב הגיע כוח החילוץ. בשעה זו כבר היה מצבה של רחל כפי רע. כוח הי

חילוץ הלביש את האנשים בבגדים חמים. הישקה אותם במשקאות חמים והחריפים שהיו בידי.

סרן פואניק שתייה חמה, בשינה המוקדמות, נשלח כוח-חילוץ נוסף שכלל שלושה חיילים.

שמונת המטיילים המתינו לכוח החילוץ בסופה הנוראה, חשופים לשלג ולרוח. מצבם היה בינתיים סביר, אם כי רבים התאוננו על הקור. רק מצבה של רחל היה קשה.

בעשר בערב הגיע כוח החילוץ. בשעה זו כבר היה מצבה של רחל כפי רע. כוח הי

חילוץ הלביש את האנשים בבגדים חמים. הישקה אותם במשקאות חמים והחריפים שהיו בידי.

סרן פואניק שתייה חמה, בשינה המוקדמות, נשלח כוח-חילוץ נוסף שכלל שלושה חיילים.

שמונת המטיילים המתינו לכוח החילוץ בסופה הנוראה, חשופים לשלג ולרוח. מצבם היה בינתיים סביר, אם כי רבים התאוננו על הקור. רק מצבה של רחל היה קשה.

בעשר בערב הגיע כוח החילוץ. בשעה זו כבר היה מצבה של רחל כפי רע. כוח הי

חילוץ הלביש את האנשים בבגדים חמים. הישקה אותם במשקאות חמים והחריפים שהיו בידי.

סרן פואניק שתייה חמה, בשינה המוקדמות, נשלח כוח-חילוץ נוסף שכלל שלושה חיילים.

שמונת המטיילים המתינו לכוח החילוץ בסופה הנוראה, חשופים לשלג ולרוח. מצבם היה בינתיים סביר, אם כי רבים התאוננו על הקור. רק מצבה של רחל היה קשה.

בעשר בערב הגיע כוח החילוץ. בשעה זו כבר היה מצבה של רחל כפי רע. כוח הי

חילוץ הלביש את האנשים בבגדים חמים. הישקה אותם במשקאות חמים והחריפים שהיו בידי.

סרן פואניק שתייה חמה, בשינה המוקדמות, נשלח כוח-חילוץ נוסף שכלל שלושה חיילים.

שמונת המטיילים המתינו לכוח החילוץ בסופה הנוראה, חשופים לשלג ולרוח. מצבם היה בינתיים סביר, אם כי רבים התאוננו על הקור. רק מצבה של רחל היה קשה.

בעשר בערב הגיע כוח החילוץ. בשעה זו כבר היה מצבה של רחל כפי רע. כוח הי

חילוץ הלביש את האנשים בבגדים חמים. הישקה אותם במשקאות חמים והחריפים שהיו בידי.

סרן פואניק שתייה חמה, בשינה המוקדמות, נשלח כוח-חילוץ נוסף שכלל שלושה חיילים.

שמונת המטיילים המתינו לכוח החילוץ בסופה הנוראה, חשופים לשלג ולרוח. מצבם היה בינתיים סביר, אם כי רבים התאוננו על הקור. רק מצבה של רחל היה קשה.

בעשר בערב הגיע כוח החילוץ. בשעה זו כבר היה מצבה של רחל כפי רע. כוח הי

חילוץ הלביש את האנשים בבגדים חמים. הישקה אותם במשקאות חמים והחריפים שהיו בידי.

סרן פואניק שתייה חמה, בשינה המוקדמות, נשלח כוח-חילוץ נוסף שכלל שלושה חיילים.

שמונת המטיילים המתינו לכוח החילוץ בסופה הנוראה, חשופים לשלג ולרוח. מצבם היה בינתיים סביר, אם כי רבים התאוננו על הקור. רק מצבה של רחל היה קשה.

בעשר בערב הגיע כוח החילוץ. בשעה זו כבר היה מצבה של רחל כפי רע. כוח הי

חילוץ הלביש את האנשים בבגדים חמים. הישקה אותם במשקאות חמים והחריפים שהיו בידי.

סרן פואניק שתייה חמה, בשינה המוקדמות, נשלח כוח-חילוץ נוסף שכלל שלושה חיילים.

שמונת המטיילים המתינו לכוח החילוץ בסופה הנוראה, חשופים לשלג ולרוח. מצבם היה בינתיים סביר, אם כי רבים התאוננו על הקור. רק מצבה של רחל היה קשה.

בעשר בערב הגיע כוח החילוץ. בשעה זו כבר היה מצבה של רחל כפי רע. כוח הי

חילוץ הלביש את האנשים בבגדים חמים. הישקה אותם במשקאות חמים והחריפים שהיו בידי.

סה על ההר, נעשו מאמצים נוספים לחלצה. פרט לשתי חוליות החילוץ שנישאו, נוסף גם חילי-האוויר לחוש לעזרה. אולם לא היה מסוגל להפעיל מסוקים. הסופה היתה מרסקת כל כלי שהיה מנסה את מזלו על ההר. רק כאשר התברר מעט מוגה-האוויר, נישלח מסוק לעזרת האנשים שהופקרו בשטח.

כאשר הגיעו אליהם, מצא הרופא את סלע ופואניק ללא רוח-חיים. דואק ורחל עדיין נשמו. המסוק לקח בתחילה את שני החיים, בנסיון נואש להצילם. אולם כאשר הגיעו לבית-החולים, היה דואק כבר חסר רוח-חיים. רחל היתה על סף הגסיסה. הרופאים הכניסו אותה לאמבטיה עם מים בטמפרטורה של 48°, כששני רופאים מחזיקים את ידיהם במים כדי לוודא שלא תיכווה. לאחר 45 דקות, היא ניצלה ממוות.

הפרשה כולה יוצרת רושם מוזעזע: בצה"ל חולכים תמיד המפקדים ראשונים — אולם לא כאשר הם משאירים את אנשיהם למוות מאחריהם — כולל חיי"ל! היתה זו תמונה שעד היום היתה יכולה לקרות בצבא האוייב, לא בצה"ל. אולם הפעם היא אירעה בצה"ל — כמו

האם הונחתם דגל צה"ל?

הפתעות רבות אחרות, שאירעו בו בארבעת החודשים האחרונים. שלושת החיילים ששפאו — הופקרו למוות. רק בנס לא מתה גם רחל, שהופקרה גם היא. השאלה הגדולה, שעליה חייב צה"ל לתת את התשובה, היא: האם הונחתם דגל צה"ל? האם הופקרו החיילים למוות בגלל שהמפקד ברח משה-המערב, השאיר את אנשיו הגוססים מאחור, מיהר קדימה כדי להציל את חייו — או שמא היתה פה רק טעות בשיקול, שנבעה מחוסר יידע, חוסר התמצאות בתנאי שלג?

טעויות

טעויות

יְקוֹדִים מוֹטְעִים וטעויות, שהתגלו לאחר מכן כגורליים, לא חסרו לאורי רחל המסע האומלל. לא היה ספק שאיש מהמטיילים — כולל המפקד — לא ידע כיצד נוהגים בסופת שלג.

בין החלטות המפקד, שלגביהן תצטרך להחליט ועדת החקירה:

● ההכנות לטיול: המפקד היה היחיד שלבש דובון, הירשה לאחרים לצאת בלי בוש לא מתאים.

● ההחלטה להמשיך בטיול בגיפ אחד, לאחר שהשני נתקע — במקום לאסוף את כל השמונה לגיפ השני, לסגת מהי סופה המשתוללת בחזרה למטה.

● ההימנעות מלהזעיק עזרה מיד לא-חר שהגיפ הראשון נתקע.

● ההחלטה להמשיך ברגל לאחר שה-גיפ השני נתקע, במקום להצטופף שמונה בגיפ אחד, ליהנות מהמחסה היחסי שלו ומחום הגוף, ולהזעיק את העזרה לגיפ.

● שתיית המשקאות החריפים שהביא כוח החילוץ: אלכוהול הוא אסון בתנאי קור, מאחר שהוא ממריץ את זרימת הדם בגוף, גורם לאיבוד מוגבר של חום הגוף.

● השארתם של הכושלים מאחור, והי-היפרדות חוליות — במקום להישאר מגור בשם בקבוצה אחת, כשהבריאים מגנים על החלשים, מעודדים אותם, ועוזרים איש לרעהו.

● איבוד עשתונות?

האם נבעו כל הטעויות האלה בגלל שהמפקד איבד את עשתונותו, שכח את אחריותו לאנשיו, מיהר להציל רק את עורו — ביחוד בשלב הייאוש האחרון?

גם אם לא — עדיין אין המפקד פטור מעונש. גם אם נבעו כל שיקוליו מחוסר יידע וטעויות — כשהשיקול היחיד המד-ריך אותו הוא להיחפז ליעד, במעלה ההר, עלי-מנת להזעיק עזרה — גם אז חייב הוא לשאת בתוצאות.

אלא שבמקרה זה, אין הוא האשם היי-חיד. שותפים לו, בהפקרת האנשים למוות, גם האחראים בצה"ל, שזילזלו באוייב השלג, לא דאגו להכין את צה"ל למלחמה בו — כמו שלא דאגו להכינו למלחמה באוייב הערבי.

מכות החילוץ. היתר המשיכו לעלות מהר. תוך זמן קצר נפרדו המטפסים לחול-יות נפרדות. כל חוליה התקדמה ככל שיכ-לה, מבלי לשים לב לשאר האנשים. נפ-תחו רווחים גדולים בין חוליה לחוליה. כל הזמן צעד המפקד במאסף עם סמ"ד יגאל, כדי לוודא שאיש לא יילך לאיבוד.

בראש הלכו עופרה ועודד, מלווים בחייל מכות החילוץ. אחריהם הלכו חניניה וחייל מכות החילוץ שעזר לו. אחריהם הלכו סלע ודואק, כששני חיילים עוזרים להם.

לאחר זמן החל דואק נשבר. הוא הלך וקפא, כשל מרגע לרגע. גם סלע הלך וכשל. לאחר שאיבד את כל כוחו בסחיב-תה של רחל.

בשלב מסוים חדל המפקד לעזור במ-אסף, החל מושך קדימה, משאיר את הי-נפלים מאחור. הוא עבר על 'פנינים' של סלע ודואק, הותיר אותם מאחוריו עם שני החיילים שניסו לשווא לעזור להם.

לדברי המפקד, הוא ראה אותם לאחר-נה בשעה 4.30 לפנות בוקר — כשעה וחצי קודם שהגיע למקום מיבטחים.

במשך כל אותו הזמן שהחבורה טיפ-ההחלטה להמשיך ברגל לאחר שה-גיפ השני נתקע, במקום להצטופף שמונה בגיפ אחד, ליהנות מהמחסה היחסי שלו ומחום הגוף, ולהזעיק את העזרה לגיפ.

● שתיית המשקאות החריפים שהביא כוח החילוץ: אלכוהול הוא אסון בתנאי קור, מאחר שהוא ממריץ את זרימת הדם בגוף, גורם לאיבוד מוגבר של חום הגוף.

● השארתם של הכושלים מאחור, והי-היפרדות חוליות — במקום להישאר מגור בשם בקבוצה אחת, כשהבריאים מגנים על החלשים, מעודדים אותם, ועוזרים איש לרעהו.

● איבוד עשתונות?

האם נבעו כל הטעויות האלה בגלל שהמפקד איבד את עשתונותו, שכח את אחריותו לאנשיו, מיהר להציל רק את עורו — ביחוד בשלב הייאוש האחרון?

גם אם לא — עדיין אין המפקד פטור מעונש. גם אם נבעו כל שיקוליו מחוסר יידע וטעויות — כשהשיקול היחיד המד-ריך אותו הוא להיחפז ליעד, במעלה ההר, עלי-מנת להזעיק עזרה — גם אז חייב הוא לשאת בתוצאות.

אלא שבמקרה זה, אין הוא האשם היי-חיד. שותפים לו, בהפקרת האנשים למוות, גם האחראים בצה"ל, שזילזלו באוייב השלג, לא דאגו להכין את צה"ל למלחמה בו — כמו שלא דאגו להכינו למלחמה באוייב הערבי.

מכות החילוץ. היתר המשיכו לעלות מהר. תוך זמן קצר נפרדו המטפסים לחול-יות נפרדות. כל חוליה התקדמה ככל שיכ-לה, מבלי לשים לב לשאר האנשים. נפ-תחו רווחים גדולים בין חוליה לחוליה. כל הזמן צעד המפקד במאסף עם סמ"ד יגאל, כדי לוודא שאיש לא יילך לאיבוד.

בראש הלכו עופרה ועודד, מלווים בחייל מכות החילוץ. אחריהם הלכו חניניה וחייל מכות החילוץ שעזר לו. אחריהם הלכו סלע ודואק, כששני חיילים עוזרים להם.

לאחר זמן החל דואק נשבר. הוא הלך וקפא, כשל מרגע לרגע. גם סלע הלך וכשל. לאחר שאיבד את כל כוחו בסחיב-תה של רחל.

בשלב מסוים חדל המפקד לעזור במ-אסף, החל מושך קדימה, משאיר את הי-נפלים מאחור. הוא עבר על 'פנינים' של סלע ודואק, הותיר אותם מאחוריו עם שני החיילים שניסו לשווא לעזור להם.

לדברי המפקד, הוא ראה אותם לאחר-נה בשעה 4.30 לפנות בוקר — כשעה וחצי קודם שהגיע למקום מיבטחים.

במשך כל אותו הזמן שהחבורה טיפ-

ההחלטה להמשיך ברגל לאחר שה-גיפ השני נתקע, במקום להצטופף שמונה בגיפ אחד, ליהנות מהמחסה היחסי שלו ומחום הגוף, ולהזעיק את העזרה לגיפ.

● שתיית המשקאות החריפים שהביא כוח החילוץ: אלכוהול הוא אסון בתנאי קור, מאחר שהוא ממריץ את זרימת הדם בגוף, גורם לאיבוד מוגבר של חום הגוף.

● השארתם של הכושלים מאחור, והי-היפרדות חוליות — במקום להישאר מגור בשם בקבוצה אחת, כשהבריאים מגנים על החלשים, מעודדים אותם, ועוזרים איש לרעהו.

● איבוד עשתונות?

האם נבעו כל הטעויות האלה בגלל שהמפקד איבד את עשתונותו, שכח את אחריותו לאנשיו, מיהר להציל רק את עורו — ביחוד בשלב הייאוש האחרון?

גם אם לא — עדיין אין המפקד פטור מעונש. גם אם נבעו כל שיקוליו מחוסר יידע וטעויות — כשהשיקול היחיד המד-ריך אותו הוא להיחפז ליעד, במעלה ההר, עלי-מנת להזעיק עזרה — גם אז חייב הוא לשאת בתוצאות.

אלא שבמקרה זה, אין הוא האשם היי-חיד. שותפים לו, בהפקרת האנשים למוות, גם האחראים בצה"ל, שזילזלו באוייב השלג, לא דאגו להכין את צה"ל למלחמה בו — כמו שלא דאגו להכינו למלחמה באוייב הערבי.

יום האסון: גיפ תקוע בשלג ליד נגמ"ש

כדי לקבוע זאת, מינה צה"ל ועדת חקיר-רה, השתלשלות העובדות שהובאה בפני הוועדה, היא זו: בזמן היציאה של השמונה לטיול, היה ההר מכוסה בשיכבת שלג של כ-80 ס"מ. התקלות החלו כשמונה שעות לאחר הי-ציאה. כאשר היו כבר בדרך העולה אל ההר, אירעה תקלה באחד הגיפים. שרשרת השלג נתפסה בציר הקדמי, והוא נשבר. משניסו להמשיך ולנסוע בכל זאת — נש-בר גם הציר האחורי, מחמת העומס. המפקד הורה לנטוש את הגיפ. הוא המ-שיך בגיפ השני, עם רס"ן סלע ושתי החיילות. יתר הארבעה המשיכו לצעוד ברגל.

המפקד הסביר זאת, לאחר מכן, ברצונו להזעיק במהירות עזרה לאנשים שנותרו ללא רכב.

תקלה זו, שאירעה במרחק שבעה קילוי-מטר מהיעד, לא היתה האחרונה. קילומטר אחד לאחר מכן אירעה תקלה גם לגיפ השני. משאבת המים התקלקלה.

הארבעה המתינו לארבעת ההולכים ברי-גל. משגגיעו אלה, המשיכה החבורה כרי-

באחזקת רכב כהוצאה מוכרת.
לא מפגרים. הנהג הישראלי יכול היה למצוא, בנעונו נחמה פורתא בצרת רבים. הוא נמצא השבוע בחברה טובה. חזיונם של ישישי המיסד, להפנות את הגב ל"אסיה ולהשתלב באירופה, התגשם: ה"ישראלים אמנם עומדים בראש טבלת ה"מתייסרים — אולם נהגי אירופה לא מפגרים הרבה אחריהם.

מחיר ליטר בנזין בישראל הגיע כיום ל"1.70 ל"י.

באירופה, מחזיקה בשיא דווקא צרפת — הראשונה שנכנעה לחרם הנפט הערבי. ליטר בנזין מסוג סופר (מקביל ל"94 אוקטן בארץ) עולה שם 1.42 ל"י.
אחרי צרפת איטליה — (1.33 ל"י ל"י ליטר) — וגרמניה המערבית — 1.20 ל"י. הארץ בה מחיר הדלק זול ביותר הינה אירלנד — 82 אג', המחיר באנגליה יקר רק קצת יותר (84 אג').

העלאה תלולה. ההעלאה התלולה ביותר במחיר הדלק נעשתה גם היא בצרפת: 44.9%, לעומת יוואר שנה שעברה, לאחרונה באה אוסטריה (42.86%). ההעלאה הנמוכה ביותר נעשתה בבלגיה (10.19%). לגבי ימי השבתון, ההגבלה החמורה ביותר הינה באיטליה: שם אסור עתה לנסוע בימי א', וכן חגים. אנגליה, דנמרק והולנד אסרו על נסיעה בימי א'. באוסטריה השייטה היא כמו בישראל — יום בשבוע לפי בורית הנהג.

אשר להגבלות המהירות: כאן טוב ביו תר המצב דווקא בצרפת ואיטליה, בהן מותרת הנסיעה באוטוסטרדה במהירות של 120 קמ"ש.
המהירות המותרת הנמוכה ביותר הינה בדנמרק, אנגליה ואירלנד — 80 קמ"ש באוטוסטרדות.

תליאביב

מחדל

מתחת לגשר

גשמי השבוע האחרון גרמו לתוצאות שר נות במקומות שונים. תושבי תליאביב, הם גרמו להארכת סיוטי פסקי התנועה כי שנתיים נוספות לפחות.

לפני מספר חודשים, בעיצומו של משבר המלט הגדול, ערך קבלן פרטי בשם דוד אלפרן מסיבת עיתונאים, בה הוזהר מפני הפסקת בניית פרויקט נתיבי איילון בגלל חוסר המלט. אלפרן, שהוא בעליה של רמט, אחת משתי החברות הקבלניות הברות את פרויקט הענק הזה (השנייה הינה טול"בונה), ביקש להפעיל באמצעות ה"עיתונות לחץ על הוועדה הממשלתית ש"חילקה באותה עת את המלט.

טען אז אלפרן: "במידה ולא נוכל ל"המשיך לבנות, ולבנות מהר — יבואו ה"גשמים והשטפונות ויגרמו להרס בהרבה מלוינו לירות. ה"ס כזה ידחה את סיום ה"פרויקט במספר שנים.

פיגורים, פיגורים. הלחץ שניסה אלפרן להפעיל לא הועיל. סיכסוך שנפל בין טול"בונה, הקבלן הבכיר בפרויקט, לבין הנהלת נתיבי איילון — הביא לפיגור נוסף. הבנייה בפרויקט שהיה גאוותו של ראש העיר היוצא, יהושע רבינוביץ, התנהלה כי עצלתיים, ובפיגור ניכר.

תוצאותיו הירות האסון של פיגור זה החלו להתברר רק השבוע.

השטפונות שפקדו את נחל איילון בסוף השבוע שעבר ובתחילת שבוע זה, תפסו את החלק הארי של יסודות התעלה הגדולה, וכן את היסודות של מספר גשרים (בפרויקט מתוכננים חמישה גשרי ענק, הגדולים בארץ) — כשהם עדיין לא גמרו רים, ופגיעים לשטפונות.

הרס נורא. דייקים קרסו, יסודות התמוטטו, ועבודה מאומצת של שנים רבות ירדה לטמיון. מהנסי טול"בונה מלאו פיהם מים, סירבו לאמוד את הנזק — הן בפועל, והן אלה שייגרמו כי עשוי של הפיגור שנגרם עקב ההרס.

רק אחד מהם, שביקש להישאר בעילום שם, קבע: "האמת היא שאנו לא יכולים להעריך עדיין את מלאו היקף הנזק, ברור שהוא בסדר גודל של עשרות מליוני לירות, ברור גם כי הפרויקט התחבורתי, אשר גוער לחלץ את תליאביב מפסקי התנועה העצומים שלה — נדחה בשנתיים לפחות."

לנהלו, המשיכה בכך בהצלחה עד היום. הוויקינג הצהוב של שרה לא הביא עימו נכסים רבים לחתונה, והזוג המשיך להתגורר בדירתה הדינוגופית של שרה מלפני נישואיה. לפני שבעה חודשים נולדה להם בת, שזכתה בשם נטלי.
ביום ב' השבוע, כאשר הובא הנסון לבית-המשפט, הסכימו המשטרה לשיחרורו, בערבותה של שרה. לעומת זאת, ביקשה המשטרה הארכת מעצרו של החשוד השני, מנהל-החשבונות השווייצרי אמון רו' לנה, ל"15 יום נוספים.
השופט גיאות לעצור רק לשלושה ימים נוספים — וזה למרות האקדה עם משתקי הקול, הפיאות הנוכריות, והדרכונים בש"מ שונים, שנמצאו אצלו.
גם את מעצרו של שטראוב סירב בית-המשפט להאריך.

האיש

שבצל

האשמות שבהן הואשמו החשודים היו חמורות ביותר: ניהול ספרי חשבוניות כפולים, העלמת הכנסות ממס הכנסה ביותר ממליון ל"י, בארבע השנים האחרונות, הצתת המועדון כדי לטשטש העלמות אלה.
אלא שביום השני השבוע, בפני שופט השלום התל-אביבי אריה אבן-ארי, השתנו קצת הומירות. או שהמישטרה גילתה מידע נוסף — או שאותם חשדות שהיו בידה התרופפו גם הם:

עתה, התרכזו מרבית האישומים במנהל החשבוניות, החשוד השני, ידידה של מנדי, נותר חשוד בהעלמת הכנסות והברחת מס בע חוץ בלבד, שוחרר בערבות של 60 אלף ל"י, אותה הפקיד עבורו בעלה של מנדי, רפי שאלי, ואילו בעלה של שרה, נותר ללא כל אישום ספציפי נגדו — למרות שהמישטרה סירבה לשתרו סופית, בגלל שהתמונה לא הובהרה לה עצמה סופית עדיין.
וכך הודקרה לפתע, עם תום סיבוב ה"הופעות הראשון, דווקא דמותו של מנהל החשבוניות השקט, המוסתר ברקע — כי דמות המרכזית.

לפי מיטב מסורת המתח וההפתעות של דמון ריגון, התגלה דווקא האיש שבצל כברגו הגדול מכולם.

התמונה שציירה המישטרה, מסביב לרואה-החשבון, הזכירה את ד"ר ג'קיל ומר הייד, השווייצר האלמוני, שמילא ב"שקדנות, הרחק מאור הזרקורים, את תפקיד הבוכה לטר של המועדון, בשלוש השנים האחרונות — הצטייר עתה בפני השופט, בפני המישטרה, כדמות פיקאנטית ביותר.

מבחינה מסוימת, ובדיעבד, נראה עתה אכן קצת תמונה העובדה שבעלי טיפאניס מצאו לנכון להביא מנהל-חשבוניות במיור חד משווייץ — עסק יקר לכל הדיעות. אולם, אם תצליח המישטרה להוכיח את חשדותיה — כי אז יתברר שהיה אכן צורך באיש-אמונים מיוחד, למטרות של שמן הובא.

כי לפי חשדות המישטרה, היה זה דווקא מנהל-החשבונות שהצית את המועדון. המטרה: להעלים, באמצעות האש המאכלת, את הפיגורים הכפולים, שניהלה ה"חברה בארץ, וכך למנוע את גילוי העלמות המס בסך מליון ל"י, ואת הברחת הסכור מים המועלמים לחו"ל.

גניבה כללית

וגניבה אישית

אולם לדעת המישטרה לא הסתפק איש-הספרים, רונלד אמון, בגניבה למען מעבדיו — אלא שילשל משהו גם לכיסו הפרטי, כיאה לברגו ממולה. המישטרה גם טענה כי הצליחה להפריך את סיפור האליבי המזור של אמון, וכי חקירתו במכונת-האמת הוכיחה שהאמת היא ממנו והלאה.

סיפורו של אמון היה, כי בליל השריפה צילצל אליו מישוה שלא טרח להזהרות, והודיע לו על השריפה. אמון עזב את ביתו בחופזה, בלי לגעול את הדלת. כאשר שב — גילה כי גנבים חדרו לדירה, שרפו את סיפרי-החשבונות של טיפאניס שהיו שם, ואפילו גנבו לו 800 ל"י.

לא דוברים ולא יער, טענה המישטרה, והוסיפה כי אמון הוא בעל עבר פלילי עשיר, וכי האקדה, הפיאות, והדרכונים השונים שנמצאו אצלו — הינם כלי-עבודה שיגרתיים לגביה.

12X ספרוט טוטו 21X

מ'נ'מ'ום
הפרס הראשון
השבוע ב"טוטו"

175 אלף ל"י

מ'נ'מ'ום
כלל הפרסים

400 אלף ל"י

ביום ה' המועד האחרון
למסירת הטפסים

עשה לך מנהג קבוע —
מלא טוטו כל שבוע!

האוניברסיטה העברית בירושלים

לשכה לסטודנט המגוייס

אנו חוזרים ומודיעים לסטודנטים המשרתים במילואים, כי בכל הפקולטאות והמחלקות באוניברסיטה פועלות יחידות מיוחדות לטיפול בענייניהם.

לסטודנטים הנתקלים בקשיים בטיפול בבטייתם במסגרת הפקולטה, ולסטודנטים שזמן ביקורם באוניברסיטה קצר ואינו מאפשר טיפול שיגרתי, נפתחה:

לשכה לסטודנט המגוייס — הפתוחה בכל שעות היום.

(בימים א'—ה' עד שעה 7.00 בערב וביום ו' עד שעה 3.30 אחה"צ).

הלשכה תרכז על ידי הנציב לפניית הסטודנטים במשרדו ב"מרכז הסטודנט" בגבעת רם (מעל אקדמון) — ותסתייע בסטודנטים מתנדבים.

העולם הזה, שבועון החדשות הישראלי •
המערכת והניהול: תליאביב, רחוב קרליבך 12, טלפון 260134 •
האדואר 136 • מען מברק: פולמטרס • החדש החדש בע"מ •
ה"א, רחוב בראשית • המפתח: גר בע"מ • גלויות: צינורגריסה •
פסטי בע"מ • המוצר הראשי: אורי אבנרי • המריל: העולם הזה בע"מ.

של קווי טלפון. התרגז שמעון פרס

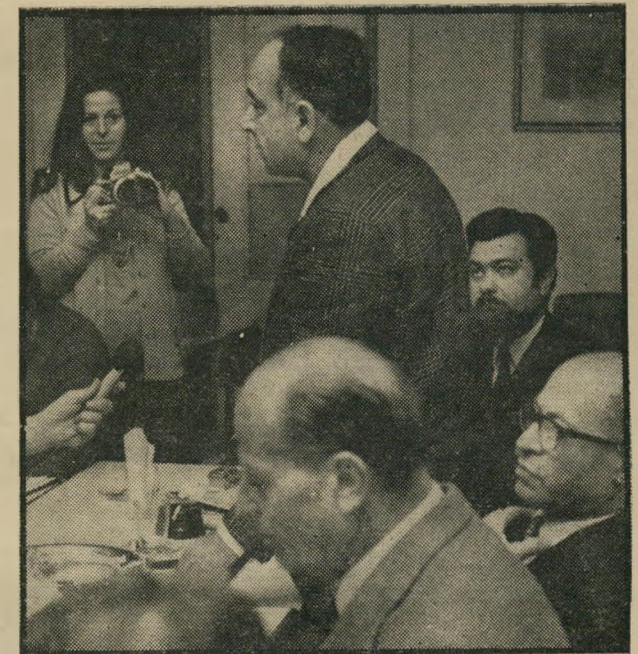
מה דעתו של השר שימקון פרס על הג'וב שלו? כאשר הוצע, במהלך המו"מ ל- הקמת הקואליציה העתידה, לה- קים עדת-שרים לענייני ביט- חון, שתוציא מידי שאר השרים את האחריות הישירה לעניינים ביטחוניים, הגיב פרס ברוגזה: „אני לא מעוניין להיות רק אינסטלטור של קווי טלפונים!“

בדיון באוניברסיטת חי- פה התווכחו לובה אליאב ו- אורי אבנרי על כוחם היחסי של היוגים והנציצים במדינה. סיכם את הוויכוח ד"ר שבח וייס, איש האוניברסיטה: „אני לא נץ ולא יונה. שמי שובך.“

כאשר טען אליאב כי לא רק במערך, אלא גם בליכוד מתוחים היחסים, העיר שבח וייס: „אדם לאדם — מצודת זאב!“

מוצאו היהודי של שר- החוץ האמריקאי הנרי קיסני- ג'ר, ממשיך לרדוף אחריו. בי- אחת מפגישותיו עם ראש-הממ- שלה גולדה מאיר, ניסתה זו להפשיר את קשיחותו, בדברה על גורל היהודים בתקופת ה- שואה. הדברים הרגינו את קי- סינג'ר, שהשיב לה: „עזבי אותי במנוחה עם המעורבות היהודית שלך. מספיקות לי תבעיות העו- לות בגלל המעורבות היהודית שלי!“ גם ראש עיריית חברון שייך מוחמד עזי אדיג'אבי רי הוכר לשר-החוץ האמריקאי את מוצאו. היה זה במסיבה שערך שר-הביטחון משה דיין בביתו בצהלה לכבוד האורח ה- אמריקאי. ג'אברי שאל את קי- סינג'ר: „מתי תבוא לבקר ב- חברון?“ „כשאמצא זמן לכך“, היתה התשובה. התפלל ג'אברי: „מה, אינך רוצה לבקר בקברות אבותיך הקדושים?“

ועוד: בקרב הקהילה ה- יהודית בארצות-הברית, נפוץ גל ניהושים כיצד יתגוג שר- החוץ שלהם את טקס ברי-המיצ- וות של בנו דייוויד בן ה-12?

סאלי סומס (36) צלמת העיתון הלונדוני סאנדיי טיימס, הגיעה לישראל ביום-הכיפורים יחד עם הכתב ניקולס טומלין כדי לצלם עבור עיתונה. במהלך הקרבות בגולן נהרג טומלין, ומערכת עיתונה דרשה ממנה לחזור לבריטניה. מחשש פן יקרה גם לה אסון, בעיקבות המלחמה התנדבה סאלי לעבוד למען המגבית היהודית בבריטניה, חזרה עתה לארץ כדי להמשיך לצלם לעיתונה, השתתפה במסיבת העיתונאים שערכו השבוע ראשי הליכוד אלימלך רימלט, מנחם בגין ויגאל הורביץ.

הרוזנת כריסטינה פאולוצי

נרתמה לעזרת חיילי צה"ל, שלחה גלוית ברכה לראש השנה האזרחי לאלפי ידידיה ברחבי העולם, בה כתבה בין השאר: „במשך מלחמת יום-הכיפורים נותרה משפחתנו עם עצב עמוק, על עבודה שלא נגמרה... אנו מבקשים עזרה מידידינו בשביל שיקום החיילים הישראליים הצעירים שאותם ניתת הווארד. האם אתה יכול לשלוח תרומה קטנה בשבילם לקרן עלי-שם כריסטינה בלין?“ על גב הגלויה מצולמים הרוזנת, כריסטינה פאולוצי, בעלה המנתח הפלאסטי הווארד בלין, וילדיהם הקטנים מרקו ואנדרו.

קיסנינג'ר, ויבוא כאורת — או שהוא עצמו יטול חלק בהכנות? והשאלה העיקרית: האם תהיה החגיגה כדת משה וישראל?

כמו לכל אישיות בינ- לאומית, נערך גם להנרי קי- סינג'ר מאזן האהבות והשנאות שלו. התוצאות: הנרי אוהב ממתקים — בעיקר שוקולד עם גאוזים — להסתובב עם ידיים בכיסים, לאכול ציפורניים, לל- בוש חליפות מהודרות, ולשוחח עם אנשים מעניינים. שונא: נודהגיקים, משקאות חריפים, צעקנים, טקסים וגאומים ארו- כים.

חצות. שר החוץ אבא אבן סיים את אחת מפגישותיו המרתוניות עם קיסנינג'ר, במלון המלך דויד בירושלים, נכנס למ- כונניתו ונסע מהמקום. כעבור שעה: אבא אבן בחברת שגריר ישראל בארצות-הברית, שמוחה דינניץ, הגיעו שוב למלון. הר- כתבים המופתעים, המכסים את ביקורו של קיסנינג'ר, התנפלו על הבאים בשאלות. הסביר להם דינניץ: „אבן שכח את כובעו למעלה.“ הוסיף אבן בחיך: „אל תספרו לאשתי שאני במלון הזה.“ אך אשתו, סוזי אבן, ידעה היכן בעלה. דקות ספורות קודם לכן היא קיבלה טלפון מ- אחד מעוזריו של קיסנינג'ר, שי- ביקש ממנה למסור לבעלה: „ד"ר קיסנינג'ר מבקש ממך אבן שיחזור מייד למלון.“

בקרב חברי הליכוד, ה- מתנגדים להסדרת הכוחות בי-

חזית הדרומית, נפוצה השבוע הבדיחה: „את הסכם ההפרדה קברו בארון עשוי עץ (יגאל) אלון, שמו מציבת (אבא) אבן ואמרו ברוך (משה) דיין אמת.“

אימרה אחרת, המיוחסת לשר-הפנים ד"ר יוסף בורג, לקוחה מדברי חז"ל, וקשורה

אנושים

בשיתוף המתוכנן בין הליכי רליים העצמאיים, בהנהגתו של שר-התיירות משה קול, ות- נועתה של שולמית אלוני, שהמועמדת השלישית ברשימתה היא מרשה פרידמן, הידועה בדיעותיה החופשיות על יחסים שבינו לבניה: „קול באשה — ערווה.“

למרות גילו הצעיר, לא שבר הח"כ הצעיר ביותר בכנסת השמינית, אחור אולמרט (28), את השיא של הח"כ הצעיר ביותר בתולדות הכנסת. השיא שייך למשה ניסים, שנבחר מטעם הציונים הכללים בהיותו בן 24. אגב, בכנסת הראשונה כיהנו מטעם המפלגה הקומו- ניסטית שלושה ח"כים צעירים למדי: מאיר וילנר היה אז בן 30, אליעזר פרמינגר בן 29 ורופיק טובי בן 27.

מוכירת לישכת העיתונות בתל-אביב, בלה דיא- מנט, החליטה לכתוב רק במי- לוי של עטים כדוריים. אחרי שסבלה זמן רב ממכת-גניבות של עטים. לפני מלחמת יום- הכיפורים פגש אותה כתב הטל- וויזיה הקנדית טי.בי.סי, טום ליטש, התעניין מדוע היא מש- תמשת במילוי. בלה סיפרה לו על מכת הגניבות. בשבוע שעבר כאשר שב לארץ מנסיעה ל- קנדה, פגש שוב את בלה, גילה שהיא ממשיכה כמינהגה. „שלח- תי לי קופסה עם 50 עטים“, אמר לה. „מדוע את לא מש- תמשת בהם?“ מסתבר שגם ה- קופסה נגנבה.

פסוקי השבוע

הח"כית החדשה מי- טעם המערך, אורה נמיר, בתוכנית הרדיו לעקרת-הבית: „גולדה מאיר היא לא על תקן של אשה...“

העיתונאי שזום ריי- זנפלד: „מה שהרגינו את קי- סינג'ר במשא-ומתן עם השרים שלנו, הוא שלפעמים הם נהגו כאילו הם היו האדונים פה.“ הקולנוען שיש קורר, הראיון לגליצה"ל, על הפרדת הכוחות: „שטח הדירה שלי לא גדל כאשר צה"ל כבש שטחים, והוא לא יקטן אפילו בסנטימטר אחד כשיוחזרו כל השטחים.“

(75). כוכבת הסרט האילם, מנסה עצמה עתה בטלוויזיה

גלוריה סוונסון

בתפקידו של צ'ארלי צ'אפלין, עם המגבעת, העניבה והשפס. מלבד זאת היא חיה רחוק מהפירסומת וחושבת שמילאה כבר את תפקידה. הכוכבת, שהתגרשה חמש פעמים, כבר קבעה את הכוחות על המצבה שלה: „היא שילמה בעצמה את כל חשבונותיה. זוהי תמצית חייה.“

אשה ואיש

הוא סיים את שרותו לעמו רק אחרי שעבר את יום-הולדתו ה-80.
הבאתי את הדברים באריכות, כי בימים האחרונים קראתי פרק זה מחדש כמה פעמים. מותר ללמוד מאיש גדול איך להתנהג בשעת מפלה.
(לא היה זה מפתחו הראשונה. בשנת 1922, אחרי 14 שנים בכיתה-הנבחרים, בהן כיהן כשר במלחמת-העולם וניצח על מיבצעים אדירים, איבד צ'רצ'יל את מקומו בפרלמנט. במשך ארבע שנים נשאר בחוץ.)

השילינג של המלך

צ'רצ'יל היה, כמובן, אחד בדורו. יתכן שהיה גדול הפרלמנטרים בכל הדורות. אך כל אדם, שיקלע למצב דומה, בוודאי חש משהו ממה שחש אדם גדול זה בשעתו המרה ביותר.
כולנו, שלמדנו היסטוריה, יודעים שהדיבור על "כפיות טובה" של ציבור אינו רלוונטי. אנשים מסורים, שהקדישו את כל אשר היה להם לשרות עם, נזרקו כימעת תמיד לכלבים. אין אלה מיקרים יוצאים-מן-הכלל. בהיסטוריה זהו הכלל. נכתבו על כך ספרים ומחזות ללא-ספור.
ניצלים מגורל זה דווקא הציניקאים הקטנים, הפוליטיקאים המסתובבים כשבשבת-רוח, המתכופפים בשעת הצורך והמתאימים את עצמם לטעמו המשתנה של ההמון. אחרי המהפכה הצרפתית, שבה הרגו איש את רעהו גדולי העם הצרפתי. נותר בחיים רק אחד המנהיגים שעמדו ליד ערש המהפכה. היה זה הכומר עמנואל סייא. כאשר נשאל מה עשה במשך כל השנים, בהן נערך מרחץ הדמים הרצוף, השיב בפשטות: "חיתתי". הוא לא הרגיו איש.

משום כך, ברור לי לגמרי שאבסורד לדבר על "כפיות טובה". התייצבתי לבחירת העם לפני שמונה שנים. נבחרתי פעמיים. עשיתי כמיטב יכולתי. הייתי משרת-שכיר של הציבור. כדברי האביר באחד ממחזות שייקספיר: "לקחתי את השילינג של המלך, איש-המלך אנוכי". I took the King's shilling, I am the King's man. הייתי שכיר הציבור, והציבור היה זכאי לסלקני מתפקידי בכל עת. בוודאי אין הוא חייב תודה לאיש.

הצרה היא ששכל לחדוד ורגש לחדוד.
אני מודה שברגעים הראשונים של האכזבה עברו במחיי המילים המרות, "כפיות-תודה".
קל לאדם לרחם על עצמו. כדברי האימרה האמריקאית, זהו ספורט פופולרי ביותר. הנה, אמרתי לעצמי, שרתת את העם הזה שמונה שנים. ניסית להיות חבר-כנסת כפי שלא היו לפניך. במשך שמונה שנים, לא נעדרת אלא משלוש-ארבע ישיבות של המליאה. עבדת כפי שלא עבד איש לפניך במוסד זה. דיווחת לציבור על כל צעד שעשית, לטובה ולרעה. סבלת אלפי שעות של שיעמום נוראי. טיפלת, יחד עם אמנון זיכרוני, בענייניהם של אלפי אנשים, שפנו אלינו בצר להם. יזמת תיקונים שנועדו לשפר את מנת-חלקם של מאות אלפים.

אם מבין שני מיליוני בעלי זכות-בחירה לא נמצאו אלא 10,469 שזה היה איכפת להם — או שהציבור הזה ילך — — — חבל על כל רגע שהקדשתי לו.
בשעה שעברו בי מחשבות אלה, ידעתי שהן טבעיות, אך ילדותיות. הן חלפו חיש מהר. כל איש-ציבור שהיה במצב דומה, הרגיש בוודאי משהו מעין זה. אפילו צ'רצ'יל הגדול לא יכול היה להתאפק מלחשוב, כפי שראינו, שהאומה הענישה אותו על כך שהציל אותה מאכזר.
אשה שאיני מכירה כתבה מיכתב קצרצר למערכת הארץ, ובו טענה שאי-בחירתי לכנסת היא כפיות-טובה משועת. המיכתב נגע מאד ללבי, ברגע קשה. אבל חוששני שכל הסוגייה הזאת של כפיות-טובה פשוט אינה רלוונטית לבחירות.

(גם בחיים הפרטיים, לומדים עם הזמן שהדבר הבטוח ביותר בעולם, מילכד המוות ומסיה-הכנסה, הוא כפיות-התודה של האנשים שאתה עושה להם טובה. כמה מן החוויות הקודרות ביותר של חיי גולדו על רקע זה. במיקרה אחד, שהעסיק את הכנסת, ניחם אותי דווקא יריב, חבר-כנסת דתי, בבדיחה: אדם, שרוצח נעץ סכין בגבו, זועק בשארית כוחותיו: "למה אתה שונא אותי? הרי לא עשיתי לך שום טובה!")

..נחזיק לך אצבעות

הישמר מן המרידות. זוהי המיצוה הראשונה לאדם המצוי במצב כזה. המרידות היא האויב הגדול. היא הורסת.

עורו לי להישמר מצרת זו כמה גילויים של ידידות, דווקא מאנשים שאיני מכירם.
כבר הוכרתי את המיכתב הקטן בהארץ, שאמר כה

חור, שוב ושוב, על המלים: "זהו רצון העם... זהו רצון העם".

..זה לא הסוף

ביפגרתו של צ'רצ'יל ובעלות-בריתה איבדו, באותו יום, 193 מושבים בבית-הנבחרים. מיפלגת-העבודה, בהנהגת אדם שצ'רצ'יל בז לו בכל לבו ("כבש בעור של כבש") זכתה ברוב של 146.

אחרי 1902 ימים בתפקיד ראש-הממשלה, נשאר צ'רצ'יל בחוץ. משרדו התרוקן. שותפיו ועוזריו נעלמו. ריקנות נוראה אפפה אותו. כמה ימים בילה באפס מעשה. אחרי שחזו בביתו ביומן-חדשות על המשך ועידת-הפיסגה, אמר בעצב: "זה מה שחסר לי, החדשות... אין עבודה... אין מה לעשות..."

כשיצא ממישכנו הרישמי, טירת צ'קס, חתמו ידידיו על ספר-האורחים. הוא חתם אחרון, ובתחתית העמוד רשם: "סוף".

בארוחת-הערב האחרונה ברחוב דאונינג 10, משרד

זאת

אורי אבנרי

ראש-הממשלה, דיבר אחד האורחים בזעם ובאריכות על כפיות-טובה של ציבור-הנבחרים. צ'רצ'יל השיב בדי-כאון: "אני תיורתי אחרים, והם דחו אותי... הייתי צריך לראות זאת בעיניהם!"

בהודמנות אחרת באותם הימים, אמר לכמה אורחים צעירים: "המושכות נשטפו מיד!"

אחד הצעירים שיסע אותו: "אבל סר, אתה ניצחת במירון!"

"כן", אמר צ'רצ'יל במרידות, "על כן גירשו אותי ממיגרש-המירוץ!"

אבל אחרי ההלם הראשון, והדיכאון שבא בעקבותיה, חזר סטיס-המלחמה הוותיק לאיתנו.

כאשר נפרד משלישי, שהנציח פרטים אלה ביומנו, אמר לו, כמו לכל עוזריו: "שמור על קשר. אין זה סוף הדרך!"
ואכן, זה לא היה הסוף. צ'רצ'יל היה אז בן 75. הוא נשאר בבית-הנבחרים, כמנהיג האופוזיציה. כעבור שש שנים חזר לרחוב דאונינג 10, בראש ממשלה חדשה.

מאת פעמים, בשבועות האחרונים, שאלו אותי את השאלה: "אז איך אתה מרגיש?"

היו ששאלו בניהם מוסווית של שימחה לאיד. היו ששאלו בסקרנות מתחסדת. והיו אחדים ששאלו בצער, בזעם, ואף בהתרגשות אמיתית.

למען אלה האחרונים (ואולי גם למעני עצמי) אנסה להשיב.

..זהו רצון העם

מעטים האנשים שגיבשו את אופי בני דורי כמו וינסטון צ'רצ'יל. הוא לא השפיע על השקפת עולמו ועל דעותיו. הוא השפיע, בדוגמתו האישית, על התדמית העצמית שלנו.

רבות האפיוורות בחייו הסוערים של לוחם זה, שהפכו חלק מעולמו הרוחני. אך יותר מכולן נחרתה בזיכרוני תבוסתו הגדולה ביותר.

הדבר היה ביולי 1945. זה עתה חגג צ'רצ'יל את הניצחון ההיסטורי של בעלות-הברית על הרודנות הנאצית, ניצחון שהוא תרם לו יותר מכל אדם יחיד אחר. אחרי שנים ארוכות של "דם, עמל, דמעות וזיעה", הוביל את עמו אל מרומי ההצלחה. הוא הפסיק לכמה ימים את השתתפותו בוועידת-הפיסגה של המנצחים, שם ישב מול סטאלין וטרומן, כדי להשתתף בבחירות הכלליות שנערכו בארצו.

לא היה לו שמץ של ספק כי אחרי ניצחון כביר כזה, יביע לו עמו את תודתו בהצבעת-אימון מוחצת. כל מישאלי דעת-הקהל הבטיחו לו רוב. הוא עצמו קיווה לרוב של עד 80 מושבים בפרלמנט.

בעת ספירת הקולות בקלפיות ישב צ'רצ'יל מול טבלת-ענק שכיסתה את הקיר, ושעליה נרשמו, בנו אחר זה, התוצאות שהגיעו למטהו. מחזו אחרי מחזו נרשם — ועל הטבלה התגבשה תמונה של תבוסה נוראה.

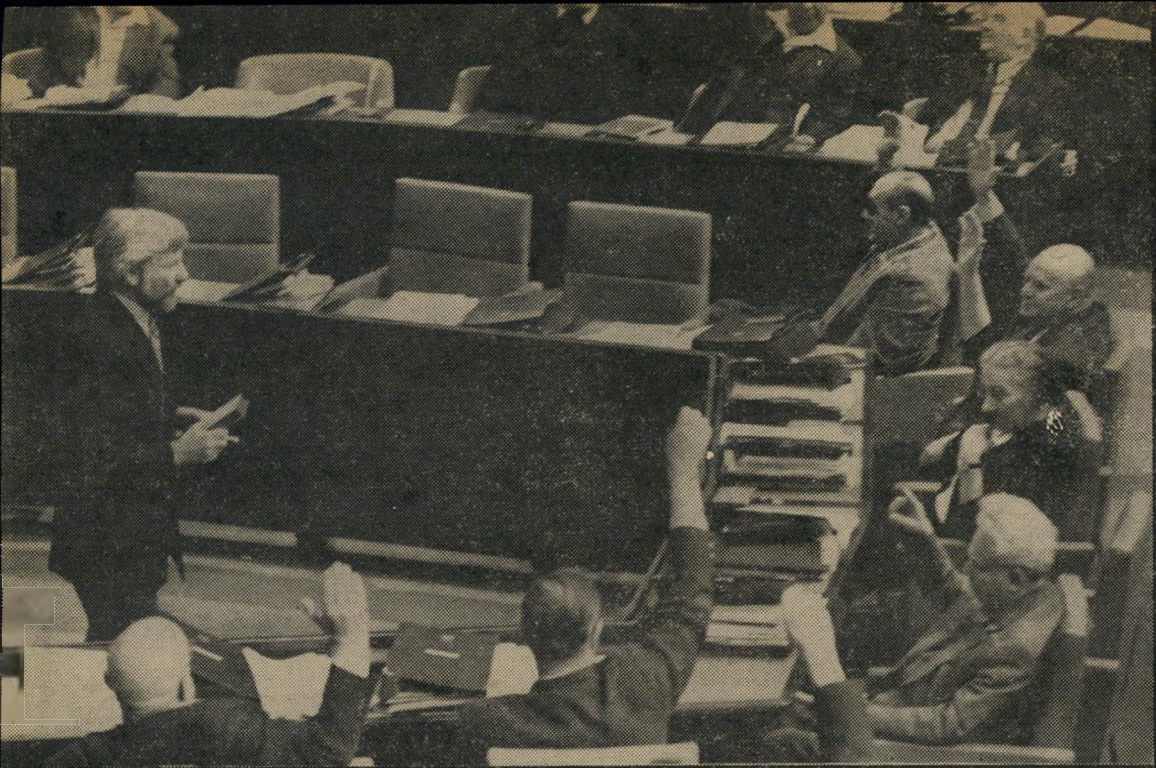
באיוור-הבחירה של צ'רצ'יל עצמו התייצב מולו מועמד בלתי-יודע, איכר תמהוני, שהבטיח לצמצם את שבוע-העבודה ליום אחד. הוא צבר 10,488 קולות, לעומת 27,688 הקולות שניתנו לגדול הבריטים במאה ה-20.

אשתו של צ'רצ'יל שמעה תוצאה זו, ומיהרה אחזות-בהלה אל משרד בעלה. היא מצאה אותו יושב המום, כשהוא שולח מבט קפיץ אל הקיר שלפניו. לאחר מכן קם, ופסע אנה ואנה, ללא מנוחה. כשרשממה על הקיר התוצאה במחזו שלו, הצטיירה על פניו ההבעה של אדם שאינו מאמין למראה עיניו.

כאשר קלט מחזו את מלוא עוצמת השואה, הוא

היום הראשון שלי בכנסת (במישכן הקודם): בן-גוריון מביט בי בתמיהה

הרבה במלים כה מעטות. נגעה ללבי גלוייה צבאית ("עם ישראל חי", וציור של שמש זורחת על פני גוף מידברי) שעליה רשם סמל-ראשון טריקי מאיר, ד.צ. ב/2176, שלושה-עשרה מלים פשוטות: "משתתף בצערך. נחזיק לך אצבעות ונקווה לייצוג שלך בעוד 4 שנים! בנאמנות מאיר."

בכלל, מאות גלוייות החיילים הן מקור לעידוד, וגם לתמיכה שעוד לא הסתדרתי עימה. גם לפני הבחירות קיבלנו מרחבי צה"ל מאות הודעות-תמיכה. כשהייל רובץ בבוץ או בחולות, וטורה לשלוח הודעה לגוף פוליטי, תוך זיהוי עצמו על פני גלוייה, יש בכך יותר ממעשה שיגרתי. קיבלנו דברים נלהבים, קריאות מן הלב, ממש, בזכות מאבקנו למען השלום. קיוונו, על כן, לתמיכה מאסיבית בצה"ל, ביחוד ביחידות הקרבות. אחד מאלופי צה"ל, הקרוב לחיילים בקו החזית, שאל אותי יומיים אחרי הבחירות כמה קולות צבאיים דרושים לנו כדי לעבור את אחווה-החסימה. אמרתי לו שאנחנו זקוקים ל-7500. הקצין, הרחוק מאד מהשקפותינו הפוליטיות, אמר בכנות גמורה: "אם כן, אין לך מה לדאוג." קיבלנו בצה"ל אחוז העולה פי שניים וחצי על האחוז שקיבלנו בעורף. לשום רשימה אחרת לא היה פער כה גדול בין חזית לעורף, אך זה היה רחוק מלהספיק. מכל האכזבות, זו היתה הקשה ביותר.

יש, כמובן, רבים המאמינים שהיו זיופים נרחבים במגן יין קולות צה"ל. השטח הזה היה פרוץ לפרענות, וידענו זאת מראש. אך קשה להאמין כי זיופים אלה — אם אמנם היו — יכלו להגיע לממדים של 5000 קולות, שחסרו לנו בסוף לאחווה-החסימה.

למיקרא מיכתביהעידוד אחרי הבחירות, מצד חיילים ואזרחים (שלכל אחד מהם אני רוחש תודה עמוקה) התי מלאתי לא פעם בושה, נזכרתי בכל אותם מיקרים שבהם הרגשתי גם אני צורך לשלוח למישהו — ידד או יריב — כמה שורות של עידוד, בבוא עליו צרה, ובסופו של דבר לא שלחתי, מתוך עצלות נפשית.

מחנה לגולדה

בצד מיכתבים מסוג זה, באו, כמובן, גם תגובות מסוג אחר לגמרי.

סיפר לי עדיראיה שבבחירות האחרונות, ב-1969, שהה במטה-הבחירות של המערך כאשר גודע שחנך סמית הודיע (בטעות) שלא עברנו את אחווה-החסימה. באותו רגע אורו פניה של גולדה מאיר, והיה נדמה שהיא עומדת לצאת במחול.

(נזכרתי אז בסיפור על המרשל סיטו, שחלה בראשית שנות ה-50) ועבר ניתוח קשה. אחרי כמה ימים חלפה הסכנה לחייו. כשברכוהו על כך, אמר: "חשבתי על השימר חה שתהיה לסטאלין אם אמות, וזה נתן לי את הכוח להישאר בחיים!"

אני יודע את גם הפעם רקדה גולדה כשחנך סמית הודיע מה שהודיע, והפעם לא טעה. לפני שלוש שנים הכריזה גולדה מדי דוכן הכנסת שהיא מוכנה לעלות על הבאריקדות כולל אולי מן הכנסת.

בוודאי לא חלמה, לא, שעם-ישראל יגיש לה מתנה זו כפרס על כך שהביאה עליו את השואה של יום-הכיפורים. גולדה לא היתה היחידה שלבה התמלא שימחה עד גדותיה. היה זה יום חג לאזרחים רבים. הייתי רוצה לצטט במלואו מיכתב אחד שקיבלתי השבוע. הוא היה כתוב בהקפדה רבה, במכונת-כתיבה, ונראה שהכותב טרח הרבה כדי לבטא את הרגשותיו בדייקנות, מבלי להחסיר דבר:

ט"ו בטבת תשל"ד,
9.1.74

לכבוד
אורי אבנרי,
עורך שבועון התועבה, "העולם הזה",
תל-א-ב.

א.ש.א.א.ל.

סוף-סוף העם הקיא אותך מקרבנו, וזרק אותך מה-
כנסת הנכבדה.
אתה יצור אנטי-ישראלי, אנטי-יהודי, אנטי-ציוני
ואנטי-פטי. חלאת-אדם ובזוי-עים.
אתה ליכלכת את הכנסת בשנות כהונתך כחבר בה.
אסור שכך רגלך תדרוך במקום נכבד כזה, המיועד
לנבחרי ובחירי העם.
מקומך בתעלות-השופכן ובין כתלי "העולם הזה".
הם ראויים לך, ואתה ראוי להם.

החותם בשם רבים

א. ברשפר,

מכבי 3, תל-אביב

מכל המיכתבים שקיבלתי, זה היה המעורר ביותר. אם אני מרגיש אנשים כאלה, סימן שעוד יש לי מה לעשות במדינה הזאת.

מה לעשות עכשיו?

בתיאור ה"ז" שוב תבוסת צ'רצ'יל, הקטע האנושי ביותר הוא זה המתאר את החור הפיתאומי שנתחזה בחייו. יום אחד עסק בגורלו של עולם, קיבל החלטות ששינוי את פני ההיסטוריה. למחרת עמד בפני האין.

בשבילי זאת היתה בוודאי הטרגדיה הגדולה ביותר. "אין מה לעשות".
היה לו, כמובן, הרבה מאד מה לעשות. הוא נשאר מנהיג המפלגה. הוא היה ראש האופוזיציה של הוד מלכותו. היה עליו לכתוב ספרים, שהיו חיוניים להבנת התקופה. מבחינה מסוימת, היה זה מזלו ומזל העולם

העימות עם גולדה: אני סופר את הקולות בהצבעת בדר-עופר

האמת היא שמעולם לא הונחתי את העיתון, אף לרגע. ידעתי תמיד שהוא חשוב לאין ערוך יותר מן הסיעה בכנסת. אילו הוצע לי אי-פעם לבחור בין סיעה ללא עיתון לבין עיתון ללא סיעה, הייתי בוחר ללא היסוס של רגע: עיתון בלי סיעה.

לא מתוך שיקולים סנטימנטליים. אני אוהב את העולם הזה, אבל גם הוא אינו אלא מכשיר של מאבק, נשק במלחמה למען הדברים שאני מאמין בהם. השיקול הוא מעשי. סיעת-יחיד פשוט אינה קיימת ללא עיתון. גם לא סיעה של שניים. בלא העיתון, המספק לך מידע, המדווח על מעשיה, המקיים את הקשר בינה ובין הציבור — סיעה כזאת היא אבודה. אדם הדוגל בשלום ובקידמה, והנתון לחסדי כלי-התקשורת הכלליים בישראל — מוטב לו להתאבד.

לא הונחתי את העיתון אף לשבוע אחד. במשך כל השנים האלה, הקדשתי לו ארבעה ימים רצופים וקשים בכל שבוע — 425 שבועות.

אך מובן שכל אדם יש לו רק כרוכך יחידות של מרץ, כרוכך שעות של מחשבה. כשהוא מחלק אותן בין מיגזרים רבים, כל אחד יוצא קצת נפגע. ערב הבחירות אמרתי למראיין: "אם לא אבחר מחדש, יהיה זה יום-חג במערכת העולם הזה."

זה לא היה יום-חג. היה נדמה לי, בימים הראשונים, ששותפי וידידי במערכת נפגעו הרבה יותר ממני. אבל אין ספק שהעיתון ייצא נשכר מזה שיתיה לו עתה עורך ראשי שבעה ימים בשבוע.

מאבקנו יימשך, ומאחר שהעיתון הפך עתה לנשק המרכזי — נשתדל, בכוחות משותפים, להפכו למכשיר יעיל, חד ומוחץ ככל האפשר.

רגע של אור

בכל משבר, יש רגע שאתה מרגיש, לפתע, שהוא חלק. לפתע אתה שם לב שהשמש זורחת, שהעצים ירוקים. כל אחד שעבר אי-פעם משבר בחייו, ידע רגעים כאלה, וזוכר אותם כנסים יקר. פעם, לפני עידן ועידנים, שכבתי פצוע בבית-חולים. איבדתי כל עניין בעולם שמסביבי. שכבתי שבועות ארוכים כימעת ללא תחושה, כשכמה צינורות תקועים בכל מיני מקומות בגופי, מבלי לאכול או לישון.

ואז, בוקר אחד, נכנסה לתדרי אחות צעירה, כדי למדוד את החום. מבטינו נפגשו. היא חייכה, אני חייכתי. לפתע הרגשתי: אני חי שוב. אני חי!

הפעם היה לי רגע מסוג אחר לגמרי. כמה ימים אחרי הבחירות ישבתי ליד שולחן העורך, ובלבי הרגשה ריקה. גרם חלפו בי המחשבות הן: היכן היו השגיאות, מה שוב לתוצאה זו, הופרעתי עליידי צעיר שרצה לראות אותי.

הצעיר אמר, בפשטות: לאדם נעשה עוול מוועד. כל העיתונות קשרה קשר שמיקה, כדי לחפות על מעשהי נבלה. נשארה לי רק כתובת אחת, אחרונה: העולם הזה. אתה מוכרת לעוזר.

שמעתי את הסיפור. לקחתי עט. התחלתי לרשום. ככל ששמעתי יותר, כן גבר זעמי. הפרשה (שקראתי לה במאמרי "פרשת דרייפוס"), נראתה לי מחרידה יותר ויותר. התי חלתי לחשוב על העוול שנגרם לאיש זה, ופתאום, באמצע המשפט, הרגשתי שכל אשר קרה לי כלל אינו חשוב, שהמאבק נמשך, שיש מה לעשות נגד העוול והעריצות, שיש תפקיד שאיש מילבדנו אינו יכול למלאו, מפני שאין כחובת אחרת.

(במשך סידרה זו אשתדל לנתח את הגורם מים למפלה ואת חלקים הנובעים מהם.)

קו ואדים?

שיכוננוף כזה יכול להיות בריא מאד. כדאי לו לאדם להיעצר, לפחות פעם בעשר שנים, ולשאל את עצמו: היי, לאן אתה הולך, בעצם? קו ואדים? דומינה? האם אינך ממשיך פשוט מתוך שיגרה? האם אתה בטוח שאתה משקיע את כוחך במקום הטוב ביותר? הרי כל יום שעובר, הוא יום שאין לו תחליף, יום המקרב אותך אל הסוף.

מבחינה זו, אולי יש איוושהי ברכה בצאתי מן הכנסת. נכון, יש מה לעשות בכנסת הבאה, יותר מאשר בכל כנסת קודמת. אני יודע בדיוק מה הייתי רוצה לעשות בה, במצב שנוצר עכשיו. נדמה לי (האין זה טבעו של אדם?) שאיש לא יעשה זאת במקומי.

אבל אולי חשוב יותר, בשבילי, להיעצר ולשאל את עצמי כמה שאלות. שמונה שנים בתפקיד אחד — זה הרבה. המשכו האוטומטי אינו טוב.

מאונס או לא מאונס — זהו זמן טוב להערכות-מחדש, לבדיקה-מחדש. גם לגבי העיתון.

בשנים האחרונות נפוצה אצל כמה אנשים הדיעה שהעולם הזה הפך לבן-חרוג אצלי, וכי אני מזניח אותו. אחד מידידי, שרצה לנהם אותי למחרת הבחירות, אמר לי: "הבוחר נתן לך מנדט לערוך עיתון טוב."

סטודנט מגוים דע את זכויותיך!

התאחדות הסטודנטים בישראל הפכימה לפתיחתה של שנת הלימודים תשל"ד רק לאחר התייבות מפורשת של ראשי המוסדות להשכלה גבוהה לשמור על זכויותיך ולהקל עליך את השתלבותך מחדש בלימודים בתוך שירותך או אחריו.

אנו מצידנו, מתחייבים בפניך לדאוג לכך כי התחייבויות אלה יקוימו במלואן.

להלן ההתחייבויות:

1. מועד נוסף לפתיחת שנה"ל — בכל הפקולטות ובכל החוגים בלא יוצא מן הכלל — נקבע לראשון במרס 1974.
2. בנוסף לכך יינתנו שעורים, תרגילים, סמינריונים ושעורי מעבדה מסויימים יותר מפעם אחת בתוך מועד זה או אחר.
3. בכל נושא שבו נבחנים יתקיימו שני מועדי בחינה לפחות.
4. סטודנט מגוייס אשר בשל שירותו למד פחות מהתקופה המלאה שנקבעה בתקנוני הפקולטות השונות לא יושעה השנה מלימודיו בשל אי הצלחה בלימודים.
5. בקורסים שבהם יתאפשר הדבר תונהג שיטת ניקוד — לפיה יצברו הסטודנטים נקודות זכות עבור כל קורס שישלימו השנה.
6. סטודנטים המשרתים במילואים יקבלו מהאוניברסטאות הדרכה אישית והוראה בקבוצות קטנות במקום שירותם או בסמוך לו, במידת המתאפשר מהתנאים בגזרות השונות. כן תשלחנה האוניברסיטאות לסטודנטים אלה, חומר בכתב והרצאות מוקלטות.
7. הסטודנטים המגוייסים יוכלו לפנות ל„נציב הקבילות“ מיוחד שיתמנה בכל אוניברסיטה לטיפול בבעיות שתתעוררנה בהקשר לביצוע ההתחייבויות דלעיל.
8. המוסדות יתחשבו במצבם המיוחד של סטודנטים וסטודנטיות שהם בני משפחות מגוייסים.
9. ינתנו מילגות קיום ומענקים מתוך מגמה לאפשר לסטודנטים שהיו מגוייסים לפחות שבעים וחמישה יום להיפנות ללימודים מלאים עם שיחרורם מהשירות.
10. סטודנט ששירת לפחות שבעים וחמישה יום יהיה פטור משכר לימוד לשנת תשל"ד או תשל"ה לפי בחירתו.

התאחדות הסטודנטים החליטה על הקמת לשכה מיוחדת לטיפול בתלונות סטודנטים הנתקלים בתופעות של אי קיום התחייבויות המוסדות.

בברכת חזק ואמץ

דוד אלטמן

יו"ר התאחדות הסטודנטים בישראל

חנן בן יהודה

סגן יו"ר ההתאחדות

אנו מבקשים להפנות תלונות אלה לפי הכתובת:

הלשכה לטיפול בתלונות התאחדות הסטודנטים רח' ריינס 3, ירושלים.

או טלפוניית: 02-524124, 02-528525.

מי להשאיר את הילדים, ומשום כך היא לא יכולה ללכת לעשות קניות בשוק, אלא מוכרחה לקנות קרוב לבית, איפה שהם חזירים יקרים. אמרתי לה שאני מצמצף על הכסף, העיקר שנצא מזה בריאים ושלמים.

הכל אמרתי לה. ובאמת, הרגעתי אותה בסוף. אבל המצפון שלי לא נרגע. כל הלילה לא הצלחתי לעצום עין, למרות העייפות מחץ שלי.

חזרתי לכאן מדוכדך לאללה. בחודש הבא אני בטוח שאשתי לא תעשה גירעון. אבל אני יודע גם איך: היא פשוט לא תאכל.

ובשביל זה אני צריך לשבת להירקב מה?

הבעל

לא משתלב

י ר באן, סיפורו של חבר שני. ועדיין מצבם של אלה טוב יחסית. שכן מצבם של החברה שהם עצמאיים הוא קטסטרופלי, יחסית לשכירים.

לשכירים לפחות ממשיכה לרוץ המשי כורת, למרות כל הצרות. לעצמאיים — אפילו זה אין. הם חוזרים מהבית, ונרי אים כאילו חזרו ממחלה קשה. למושבי קים הלכו המשקים. לעירוניים הלכו העסקים. ואם זה לא מספיק — הם רואים את שכניהם שלא גויסו עושים עסקיהם. הם רואים את רחובות הערים מלאים חברי ר'ה צעירים ובריאיים — ולא מגויסים. פלא שהם חוזרים שפופים?

אבל בעיות ההכנסה אינן הכל. השכן שלי משרת ברמה. היה סרו. קיבל רביסון עכשיו. גם לו וגם לאשתו יש משרות בכירות. שתי מכונות, בקיצור, אין דאגות פרנסה.

ולמרות זאת — משהו לא דופק. החייל החוזר הביתה לחופשה כה קצרה — פשוט אינו מצליח להשתלב לתוך חיי המשפחה. המחשבה על כך שהוא חייב לחזור למחרת — הורסת אותו.

סיפרה אשתו לאשתי: "כשהוא למעלה, אני מקבלת ממנו מכתבי אהבה כמו לפני שהתחתנו. כשהוא בא לחופשה — זה בן אדם אחר. הוא מתח, עצבני, צועק עלי כל הזמן. אף פעם לא היו בינינו דברים כאלה. בחופשה האחרונה שלו רבנו כל כך קשה, שהוא נסע בלי להגיד שלום.

אני מרגישה שהוא פשוט לא מוצא את מקומו. הוא בא מעולם רע, וחייב לחזור לשם מהר מדי. החופשה איננה חופשה, אלא גירוי מעצבן."

עזרה

פסיכולוגית

ה פיתרון הנראה לנו — ואנו, בסור פו של דבר, היחידים המוסמכים לקי בוע מהו הפיתרון הנכון — הוא:

● השקעה מאמצים רציניים מצד צה"ל להארכת החופשות. ברור שאחרי הפתעת המלחמה האחרונה, חושש כל מגיד ומעי לה לעורר, ומעדיף לשחק על בטוח, להחלי זיק מקסימום של אנשים במקסימום של כוונות, כדי שלא להיתפס שוב בלי מכי בסיים.

אולם מחיר הכוונות הזאת מתחיל להי יות תענוג יקר מדי.

אם צה"ל יקבל זאת כאקסיומה, שאנשי הקו חייבים לקבל, לדוגמה, שבוע חופש אחת לשלושה שבועות — הוא יצליח לבצע זאת. הצרה היא, שהוא אינו חושב שזה חיוני.

● הזרמת פסיכולוגים שיסיבירו לחבר ר'ה למה לצפות בחופשות, איך להתמודד עם הבעיות שאינן ניתנות לפיתרון, הכרחי לשכנע את האנשים שהאשה בעורף מני הלת מלחמה לא פחות מעיקה ומתישה מהגבר בחזית — גם אם יש לה דירה חמה ומיטה נקיה. שהיא בהתמדה לב לבה כל החודשים הללו, הינה גיבורה לא קטנה מאשר הוא.

השלכתו של החייל לתוך סיטת החופי שה, ללא הדרכת מתאימה — גורמת להרס המוראל. אם יכיר צה"ל בחומרת הבעיה ויפעל לפיתרון — ייתכן שפחות חבריה יחזרו ליחידה מחופשות, ויגלו ביי אוש: "נכנסתי עם אשתי למיטה — ולא הצלחתי לשכב איתה, מרוב עצבים."

מיזוג עסקים

התהליך של מיזוג עסקים קטנים, העיר בר על עולם הביונס הבינלאומי, לא פסח גם על ישראל. לאחרונה, נקטו בצעדי ייעול אלה גם השחקן יהודה ברקן והדוגמנית רחל'ה גלפרב.

בכך שהרומן של יהודה ורחל'ה הוא ממושך — אין כל חדש. כל רומן של יהודה הוא ממושך. אלא שהפעם מגלה יהודה סימנים מדאיגים — או מעורדים, תלוי מהיכן אתם מתבוננים — שלא גילה בעבר.

דהיינו, רחל'ה החלה מופיעה לאחרונה פחות ופחות על המסלול, בתצוגות אופנה. בהתחשב בכך שהיא דוגמנית פופולארית, מוכן שהעדרה עורר תמיהה. מסתבר, אם כן, כפי שהיא גילתה לחבר רותיה, שיהודה גילה שהוא לא אוהב שהיא תלך לעבוד, ותעמוד בודדה, חסרת מגן, מול כל-כך הרבה עיניים זרות.

מה עושים? או: ליהודה היתה חנות מתנות, בלונדון מיניסטור התל-אביבי. אז עכשיו הוא ממזג אותה עם רחל'ה: הוא הופך אותה לבוטיק, רחל'ה תתרום את כישורונה והיידע שלה בתחום האופנה, תעבור לנהל את הבוטיק, וכך תישאר פחות חשופה לעין הציבורית.

רחל'ה ויהודה בעקבות האהבה — עסק משותף

שמחה בבתים

ההורים, מסתבר, לא התלהבו כל-כך בהתחלה מהרעיון שבנם יתחתן. אמנם הוא יצא עם החברה שלו, יפה, העובדת כפקידת-בנק, מזה שלוש שנים — אבל זה לא אומר שצריך לרוץ לחופה כל-כך מהר, כבר בגיל 21.

יפה והרצל הכירו עוד כשגרו בנווה-שרת, השכונה התל-אביבית הפרובלמטית הגובלת בצהלה. הצעיר הוואזו והצעירה בת העדה המרוקאית התאהבו ממבט ראשון.

לקראת הבחירות, נטשו הוולקרים את השכונה, עברו לבתים, כדי שאבי המיש-

אין בתימי אחד, בטוחתני, שלא הש-תת, לפחות בליבו, בשמחת ראש העירייה שלו, יצחק וולקר, כאשר זה השיא את בנו, הרצל, ביום השני ה-אחרון.

השימחה, שנערכה בטקס מקיף, כמו שאומרים, בבית-החייל, באה, כדרך של שמחות, מיד לאחר שמחה קודמת — זו של יום הבחירות, כאשר התברר כי וולקר יהיה ראש העירייה הבא של העיר ה-תוססת.

היתה זו שימחה כפולה ומכופלת, כי בהתחלה לא היה בטוח שהיא תהיה.

חצי מליון

למען המאהבת

הרומן הלוהט תפס את המלונאי ה-מיליונר לא בדיוק בזמן המתאים — אבל לא היה מה לעשות בנידון. תפס תפס, אז הוא נתפס.

שכן בדיוק באותו זמן פתח המלונאי את המלון החדש שלו, שבנייתו עלתה 17 מיל-יון ל"י. המלון המפואר נמצא באתר-נופש ידוע דרומית למטולה — או צפונית ל-שארם — ומדרך הטבע היה שהמלונאי ישקיע את ראשו ורובו בהוצאת הנכונה, מה גם שהוא נטל על עצמו את ניהול המלון בפועל.

אלא שדווקא באותם ימים הוא פגש את הזמרת הצעירה, בת העשרים פלוס קצת, ואיבד את ראשו.

לזמרת יש, מלבד קול טוב, כנראה עוד כמה פרטים מתאימים — והראייה, היא היתה פרק זמן ידיתו של איש-עסקים יהודי בינלאומי, המפורסם בחתיכותיו — והסתחרותו של המלונאי היתה מחוללת. הוא הפסיק לבוא לחופשות לתל-אביב, אל האשה והילדים, נשאר במלון כדי לשרי דואטים.

ובימים אלה הוא משלים תוכניות להשיק קתע חצי מיליון ל"י נוספות, כדי להקים מועדון-לילה במלון שלו — במיוחד כדי שלזמרתו, יהיה מקום משלה להשמיע את זמירותיה.

הלם המלחמה

רים עוד לפני כעשרים שנה. אולם מאז, מאז. היום אביבה היא זמרת בדימוס, כשרק הוותיקים זוכרים לה חסד נעוריה, ואילקה עדיין מצליח לשיר בפני תיירים, המתרפקים על קול הבס שלו ושריו הרוסיים-עתיקים.

חיי הנישואין של השניים עלו על שיר-טון עוד בימי זוהרם. הרומנים של אבי-בה רדפו זה את זה, ואף אילקה איים עלינו פעם בנישואין עם איזו תיירת אנג-ליה צעירה.

כל זה לא הפריע להם כמונן לגור ביחד, בוויולה שלהם באפקה — גם אם בהפסקות, לפעמים ארוכות מאוד אפילו. המלחמה תפסה אותם בברוגז ארוך-ארוך. אולם ברגע שהמולדת קראה, הם חזרו והתאחדו כצמד זמרים, הפכו ל-אמנים הפעילים ביותר במלחמה, כשהם חורשים את חזית הדרום ומופיעים כ-10 עד 15 פעמים ליום.

מה שהם לא ידעו, זה שהאהבה חזרה אליהם גם כן, באותה הזמנות. מי שלא ראה את הדאגה והמסירות בה טיפל אילקה באשתו, מי שלא ראה את החוס ששפע ממנה אליו — לא ראה זוג צעירים מאוהב בחייו.

עכשיו מסתבר כי הלם המלחמה לא פג מהם עדיין, אפילו שהאש נפסקה, והם חיים עד היום כצמד יונים, לשימחת הכל. אני מאחלת להם שלא יצליחו לבצע שוב הפערות-כוחות.

אילקה בעיקבות העסק המשותף — אהבה

כך דואים המצרים את עצמם, את המלחמה.

„הצמידו אותו אל חזק.“
(שנת '73 המבוגרת מוסרת לשנת '74 הצעירה את מתנתה —
פרח שעליו התאריך „6 לאוקטובר“.)

انتخبوني

• أجبر التأثير على نيلسون
• أسرق الحسن من الحرب
• اشتريت في هروض الغنم
• كسندرج صجبي

(1) (מודעת בחירות של המערך, בה פונה גולדה מאיר לבוחר הישראלי): „בחרו בי:
• לי יש כושר לשכנע את ניקסון.
• לי יש כושר לסמסם את הערבים.
• השתתפתי במוזיאון השלל.
• קייסינג'ר הוא ידיד שלי“

(לקוח לבעל חנות המכולת):
„יש לך קצת חול מסיני?“

צחוק, צחוק אבל...

„שמור על הנשק, שימשיך לנגן כהלכה.“

„אותו הסוף“
(לדיין והיסלר)

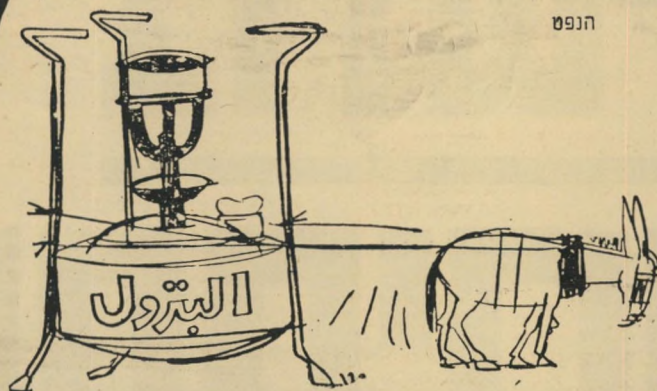
את משבר הנופם ואת הבחירות בישראל

(„אללה הוא אכבר“, חרוט על חרבו של הג'ין שיצא מהבקבוק, שהוא ה'6 לאוקטובר, והמאיים על החייל הישראלי המתמוטט.)

(החייל המצרי לחייל האו"ם: „אינני מבין איך אתה מסוגל למלא את תפקידך בלי דבר כזה“)

הנפט

הנרגילה המודרנית

(הבעל קורא לאשתו את המכתב שכתב לבן בחזית: „יש לנו חתן וסוכר ובשר, ולא חסר לנו מאומה. קיבלנו גם את הפסונים והסנטוריונים ששלחת. כלמה שאנו חסרים, זה לראותך.“)

כאשר התפרסמו קאריקטורות אלה בשבועון המצרי סבאח אל חיר („בוקר טוב“), בגליונו מלפני שבועיים, עוד היתה הפרדת הכוחות — המשמשת כיום נושא בלעדי בעיתונות המצרית — בגדר תקווה לעתיד בלבד. משום כך, מאלף לראות כיצד נראו בעיני המצרים הנושאים האקטואליים דאז — ישראל, מלחמת הבחירות בה, החיילים בחזית. אוסף הקאריקטורות בעמודים אלה, החושף כיצד נראים הדברים מהעבר השני של התעלה, מורכב מסיגנונות שונים: ישנן קאריקטורות אנטישמיות קלאסיות, כמו זו של מודעת הבחירות של גולדה, או זו המשווה את דיון להיטלר (דבר ה' מלמד רבות על איווולוציה של ה' אמונה הרווחת בישראל כי „דיון הוא היחיד המסוגל לדבר עם ה' ערבים.“) ישנן לאומניות גסות, כמו זו המציירת את החייל הישראלי העלוב מול המצרי המפואר. וישנן אינטליגנטיות יותר. בין התופעות הבולטות, בקאריקטורות אלה — והעשויות להפתיע את הישראלי הממוצע — הקנאות העצומה שמגלים המצרים להחזרתו של סיני לריבונותם, והחשיבות ההיסטורית האדירה שקיבל בעיני-הם השישי לאוקטובר.

האם ידעה דוגמנית הצמדת על עסקי בעלה ושותכין?

אקדח עם משתיק-קול

פיאות נוכריות לדרכונים

העלמת אם של מיליון

בדנשים

וחתיכות

בפרשת

טיפאניס

חשוד ביוון חנסון
ודוגמנית שרה אלי